

Cô Dâu Tỷ Phú Hong Châu

Vừa ngồi vào bàn ăn, chưa cầm đũa lên, ông Thành tuyên bố

– Từ ngày mai, nhà chúng ta có thêm một thành viên nữa. Đó là Uyên Ngọc.

Uyên Ngọc nhỏ hơn con hai tuổi, sống khép kín rụt rè, con nên để ý và giúp Uyên Ngọc với nghe Thanh Hương.

– Dạ.

Thanh Hương dạ miễn cưỡng, có mấy khi cô ở nhà đâu, sáng cô đã đi mãi bảy tám giờ đêm mới về, không phải lo việc đụng chạm với thành viên mới.

Ông Thành tiếp:

– Thật ra Uyên Ngọc có nhà, nhưng bà ngoại mới mất. Ba là con nuôi của bà ngoại, không nỡ nhìn Uyên Ngọc sống một mình.

Bà Thành đỡ lời chồng:

– Các con không có ý kiến gì đâu, anh không cần giải thích. Em cũng chuẩn bị phòng cho Uyên Ngọc rồi.

– Ồ, thì anh nói cho mọi người trong nhà cùng biết, vì đôi khi có thêm một người, không phải chỉ thêm chén cơm đôi đũa mà cũng có sự xáo trộn một chút, phải không Vinh?

Thành Vinh cười, cầm đũa lên:

– Không có gì đâu ba. Con cũng đi tối ngày.

Thanh Hương lườm anh trai:

– Hẹn hò với Thu Cúc rồi phải không?

Thành Vinh bật cười:

– Hẹn hò gì đâu, đi uống nước và đi chơi.

– Vậy mà không chịu hẹn hò.

Vinh ghé tai em gái thì thầm:

– Như em mới đúng là hẹn hò.

Thanh Hương nạt khế:

– Không nói chuyện với anh nữa. Ăn cơm đi!

Cô tinh nghịch gấp một miếng thịt to bỏ vào chén anh trai:

– Không ăn, em ăn hết à.

– Em mà dám, giữ eo ghê hôn mà dám ăn... cùi luôn:

– Tò mò.

Tuy nói như vậy chứ Thanh Hương thầm lo, cô là người mẫu mà không giữ eo là nguy to. Thanh Hương ăn thật nhanh, cô bung ly nước lên uống:

– Con phải đi rồi.

Bà Thành lắc đầu nhìn theo. Lúc nào cũng bận bận bịu bịu.

Thanh Hương vừa ra cửa đã có xe Vũ Hoàng đón cô. Cô ngồi vào xe. Vũ Hoàng ngồi lại gần, anh hôn vào má cô:

– Tối nay em xinh quá. Về nhà anh ghen, giờ này còn sớm mà. Em hành nghề người mẫu, suốt ngày anh cứ lo mất em.

– Em đã thuộc về anh, còn lo mất ẻm nữa sao?

– Lo chứ, muốn cưới em, xin bàn tay em, lúc đó mới không lo nữa.

Thanh Hương phì cười:

– Đợi em ba năm nữa đi.

Vũ Hoàng nhăn nhó:

– Ba năm nữa, cổ anh sẽ dài hơn cả cổ cò.

– Đừng ca cẩm nữa, em yêu anh.

Thanh Hương hôn nhẹ vào má người yêu đó là cách cô trấn an anh. Vũ Hoàng cũng biết như vậy, mong gì hơn, dù sao thì anh cũng làm chủ được tấm thân ngọc ngà này. Quay sang cho mũi chạm vào má cô, Vũ Hoàng đùa:

– Em mà cứ hôn anh và anh cứ hôn em kiểu này, anh sẽ đổ xe lại kéo em ra băng sau và...

Vũ Hoàng nháy mắt, đôi mắt như có lửa. Thanh Hương đỏ mặt xô Vũ Hoàng ra mắng:

– Đàng hoàng lại đi ông luật sư.

Vũ Hoàng cười khanh khách:

– Em là thỏi nam châm quyến rũ, không có người đàn ông nào ngồi gần em có thể đàng hoàng lại cả.

Tấp xe lại, Vũ Hoàng kéo mạnh Thanh Hương vào lòng và hôn cô. Thanh Hương rung động khép mắt, chưa bao giờ cô từ chối sự ham muốn của anh, yêu và cho, nhau tất cả.

Cửa mở, Vinh nhìn ra, anh đứng ngay dậy:

– Ba!

Trên xe còn một người nữa bước xuống theo ông Thành. Ông Thành vui vẻ:

– Uyên Ngọc, để cậu giới thiệu! Đây là anh Thành Vinh, con trai của cậu.

Uyên Ngọc cúi chào Vinh, anh suýt phì cười vì cách ăn mặc của cô, áo dài phủ mỏng, quần ngắn, đầu đội nón trông cô nửa quê nửa thành thị. Chào Vinh xong, cô đi xăm xăm vào nhà. Vinh nhìn theo:

– Ba... hình như cô ta không bình thường cho lắm.

– Không đâu con, sống với bà ngoại dạy dỗ quá nghiêm nên như vậy. Bà không thích ba Uyên Ngọc, cho rằng chính người này gây ra cái chết cho mẹ Uyên Ngọc, nhưng chính ông ấy cũng cùng tử nạn máy bay mà.

Vinh gật đầu như hiểu biết. Trong nhà, Uyên Ngọc tò mò nhìn quanh. Đôi mắt trong xanh màu ngọc thạch của cô như đôi mắt của thỏ. Một đôi mắt tuyệt đẹp. Vinh đến gần làm quen:

– Em mệt không? Đi theo anh, anh mang valy lên lầu giúp em.

– Trên lầu hả?

– Ừ.

Vinh vừa “ừ”, Uyên Ngọc đã đi phăng phăng lên, cô chờ Vinh nơi đầu cầu thang.

Vinh dẫn cô vào căn phòng được dọn sẵn.

– Phòng này của em, bên cạnh là phòng Thanh Hương. Thanh Hương thường đến nửa đêm mới về. Ban ngày cần yên tĩnh, em đừng làm ồn nhé.

– Không nói gì, Uyên Ngọc bước vào, cô mở tung cửa sổ ra, đứng lặng bên cửa sổ, cứ im lặng. Vinh đành bảo:

– Em soạn quần áo bỏ vào tủ, cần gì xuống nhà. Anh xuống nhà cho em nghỉ.

Cánh cửa đóng ngay lại khi Vinh vừa bước ra ngoài. Vinh cười lắc đầu. Cô ta ít lời đến như vậy sao? Khá kỳ quặc. Và cứ ôm con chó nhỏ như sợ bị bắt mất vậy.

Buổi cơm chiều đầu tiên có cả Thanh Hương lẫn Vũ Hoàng, Uyên Ngọc làm lì ắc. Bà Thành ân cần gấp thức ăn bỏ vào chén cho cô, ngọt ngào cười:

– Ăn đi con, cứ ăn tự nhiên. Nhớ bà ngoại lắm phải không?

– Dạ....

Uyên Ngọc mếu ngay, rồi nước mắt rùng rùng. Thanh Hương nhăn nhó:

– Gì kỳ vậy?

– Có lẽ tại mẹ nhắc nên Uyên Ngọc mủi lòng. Bà ngoại mới mất, Uyên Ngọc không còn ai là người thân.

Thanh Hương bực dọc:

– Cũng mười tám mười chín, phải biết kềm nén cảm xúc của mình chứ. Ăn mất ngon luôn!

Ông Thành trừng mắt:

– Con thôi đi!

Thanh Hương giận dỗi:

– Ba thấy con có bạn mà.

Vũ Hoàng nắm bàn tay cô:

– Thôi mà em!

Thanh Hương ăn mất ngon, cô cảm thấy có thêm một thành viên khá phiền phức. Bỗng một cái gì dưới chân, làm Thanh Hương nhảy nhồm người lên hét thất thanh:

– Ái! Gì vậy?

Cô đứng bật dậy suýt đổ cả bàn ăn nhìn xuống gầm bàn. Con chó nhỏ, nó cạp vào chân cô và bây giờ là cạp ống quần cô. Bực bội, Thanh Hương đá mạnh vào mồm nó một cái.

– Mẹ! Ở đâu ra con chó này vậy? Mang nó ra khỏi nhà mau!

Ông Thành cau mày:

– Con bảo có bạn mà quậy quá đi Thanh Hương. Một con chó mà con làm như chuyện đại sự vậy.

Căng... Căng... Con chó nhỏ bị đá đau văng ra xa kêu lên căng căng. Đang khóc, Uyên Ngọc nhào lại, cô vội ôm con chó lên dỗ như dỗ em bé:

– Âu âu! MiMi, cưng đau lắm hả, xin lỗi nghen.

Rồi cô quắc đôi mắt giận dữ nhìn Thanh Hương, tuy nhiên không có một lời nói nào, mà ôm con chó đi thẳng lên lầu. Ông Thành xua tay bảo vợ:

– Một lát, em bảo người làm mang thức ăn cho Uyên Ngọc. Còn Thanh Hương, con không nên cô thái độ này! Hãy xem Uyên Ngọc như là em của con.

Uyên Ngọc rất cần sự đùm bọc thương yêu của chúng ta.

Thanh Hương không ăn nữa, cô kéo Vũ Hoàng ra ngồi ngoài ghế đá, vẫn còn bực bội, cảm râm:

– Bực mình ghê, em là đứa cháu ghét chó mèo.

Vũ Hoàng mỉm cười vuốt con giận của cô xuống:

– Thôi nào, vui lên!

– Em vui không nổi rồi. Em có cảm giác rồi đây nó sẽ cho em toàn sự bực mình cho mà xem.

...

Và đúng là như vậy...

Vừa về đến nhà Vinh dội lại vì tiếng nhạc ầm rĩ đến điên cả tai. Anh đi nhanh vào nhà. Hôm nay Thanh Hương nổi cơn điên gì vậy, mở nhạc vừa đủ nghe thôi chứ.

– Thanh Hương...

Nhưng không phải Thanh Hương mà là Uyên Ngọc, cô đưa hai tay bịt tai một cách khổ sở.

– Tắt tắt máy giùm.

Vinh thở hắt ra, anh tắt volume:

– Em không biết tắt hay sao.

– Chỗ nào?

Vinh đưa cái remote ra.

– Tắt cho này nè!

Nhìn lên bàn, Vinh phát hoảng lên vì dường như những trái cây bà Thành mua chất trong tủ lạnh được Uyên Ngọc mang cả ra, vỏ chuối, vỏ lê rồi nước ngọt. Vinh nhăn mặt:

– Em làm cái gì vậy? Bẩn quá!

Vinh chưa kịp nói tiếp, Thanh Hương từ trên lầu chạy xuống, mặt ngái ngủ.

– Anh Hai! Em chịu hết nổi rồi. Ở trên lầu phòng em vừa mở thì con chó vào, em đâu có để ý. Anh xem nè, nó gặm hư cả đôi giày mới của em. Dưới này nó mở nhạc. Em điên lên mất.

Vinh nhún vai:

– Em nói với ba hay mẹ kia.

– Chắc là em đi ra ngoài ở mất thôi, bực mình hết chỗ nói.

Thanh Hương ném mạnh đôi giày bị con MiMi gặm xuống trước mặt Uyên Ngọc, hằn học:

– Tao sẽ vật đầu chết tươi con chó của mày đây. Liệu hồn!

Uyên Ngọc cúi gầm đầu. Cô có muốn đâu. Cô bắt đầu hối hận đã về đây.

Nhưng trở về nhà cô, cậu Thành không cho. Làm sao đây?

– Vinh bỏ đi lên phòng. Theo thói quen mỗi khi đi đâu về là anh lại bên bể cá nhỏ xem hai chú cá La Hán của mình. Hai chú cá ngốn gần hết tháng lương của anh.

– Ồ hay!

Vinh kêu lên hốt hoảng vì hai con La Hán của anh nằm lơ lờ. Hoảng kinh, anh lấy vợt vớt cá lên, cả hai còn thở thoi thóp. Sao thế này? Quýnh lên Vinh bỏ nó vào thau nước lợ, anh bơm thuốc, nhưng cả đến thở thoi thóp cũng không còn, hai con cá nằm ngay đơ, có nghĩa là nó đã chết.

Đau như có ai cắt ruột mình ra, Vinh đứng sững người. Tại sao? Đôi mắt Vinh chợt nhìn thấy hũ thức ăn cá còn có phân nữa. Vinh đã hiểu, ai đó cho cá ăn nhiều thức ăn. Ai? Mẹ thì không, Thanh Hương cũng vậy, chỉ có Uyên Ngọc thôi. Vinh lao ra ngoài chạy qua phòng Uyên Ngọc. Cô đang ôm con MiMi và hôn cả lên mồm nó, còn nó liếm lên mặt cô. Vinh hét to như sấm dậy và trời sập đến nơi:

– Uyên Ngọc!

Uyên Ngọc hoảng sợ co người lại trước vẻ giận dữ của Vinh.

– Dạ!

– Dạ dạ! Coi chừng tôi giết cô đây! Cô vào phòng tôi có đúng không?

– Dạ. Sao?

– Sao sao! Trời ơi là trời!

Hai hàm răng Vinh nghiến lại treo treo trong cơn tức giận đến cực điểm:

– Giết cô được mà không ở tù tôi cũng giết rồi. Cô có biết là hai con cá La Hán của tôi bị cô cho ăn nhiều thức ăn quá chết rồi không? Sao báo hại dữ vậy hả? Cô sang đây coi đi!

Vinh chụp tay Uyên Ngọc kéo lê sang phòng mình. Uyên Ngọc há hốc mồm nhìn hai con cá trôi trong cái thau nước, cô ấp úng:

– Tôi xin lỗi.

– Xin lỗi, xin lỗi! Cô làm ơn ở trong cái phòng của cô, quây sập phòng cô cũng không ai nói. Đừng có vào phòng tôi, phiền phức quá trời đi.

Uyên Ngọc sợ hãi đứng im thín thít. Cô không biết mình làm sao cho phải nữa. Dường như cô làm cái gì cũng không được ai tán thành.

Ông Thành về tới, ngạc nhiên khi thấy Uyên Ngọc trong phòng Vinh.

– Gì vậy?

Nhìn thấy cha và mẹ, bao nhiêu cơn giận, Vinh phát tiết ra hết:

– Ba xử cho con đi, hai con cá La Hán của con chết vì ăn nhiều thức ăn. Còn nữa... ba thấy dưới phòng khách chưa? – Vinh đưa hai tay lên đầu - Chịu hết xiết! Phòng khách mà bề bộn như vậy, ai đến nhà thì sao?

Chưa hết, Thanh Hương chêm vào kể tội kẻ phá bình đáng ghét:

– Cô ta vào phòng của con lục lọi tùm lum. Xưa nay, mẹ có vào phòng con lục lọi như vậy đâu. Ba ơi! Ba làm ơn mời cô ta đi ở chỗ khác giùm con.

– Im hết!

Ông Thành quát lớn:

– Các con làm gì như sắp đại loạn vậy?

Thanh Hương vẫn âm ức:

– Ba mà không xử, không bảo cô ta đi ở chỗ khác, con sẽ đi khỏi nhà này.

Cô vùng vằng đi lên lầu. Uyển Ngọc áp ứng:

– Cháu không cố tình, nhưng nếu thấy phiền phức quá thì cháu sẽ đi.

Uyển Ngọc đi xộc vào trong, ông Thành ngăn lại:

– Cháu không đi đâu hết! Khi bà ngoại mất, bà giao cháu cho cậu. Có điều là sau này cháu đừng đụng chạm đến đồ đạc của chúng. Còn Vinh, ba mua cặp cá khác đền cho con.

Vinh lắc đầu:

– Không cần đâu ba. Ba cũng nên bảo cô ta muốn ở đây đừng bao giờ làm phiền người khác. Muốn làm gì, cô ta hãy quây ở phòng của cô ta kia.

Vinh bỏ đi lên lầu, không nói một lời. Bà Thành cũng bỏ đi về phòng, cả đến bà cố gắng dung hòa nhưng cũng không thể nào chịu nổi với cô gái kia, cô ta làm cho mọi thứ trong nhà này rối tung lên.

Còn lại hai người, Uyển Ngọc áp ứng:

– Cháu xin lỗi.

Ông Thành kéo Uyển Ngọc ngồi xuống:

– Cháu đã biết lỗi thì nên sửa, trong nhà này không ai ghét bỏ cháu đâu. Chỉ tại xưa nay chúng quen sống gần gũi, cháu lại không khéo mấy. Sau này, cháu đừng bày bừa bãi như thế này nữa nhé.

Hãy dẹp cho gọn những thứ này lại đi.

– Dạ.

Ông Thành đứng lên đi tìm vợ:

– Em hãy cố gắng dung hòa giữa chúng nó giùm anh. Mẹ nuôi anh vất vả, giao Uyển Ngọc lại cho anh. Anh là cậu, dù không là ruột thịt đi nữa, anh cũng phải làm tròn lời hứa với người đã khuất.

– Anh thấy đó, em cũng cố gắng chịu đựng. Nhưng còn Thanh Hương, nó không chịu nổi nếu như Uyển Ngọc không sửa đổi.

– Anh có bảo Uyển Ngọc rồi. Em hãy giúp anh. Cố dung hòa cho chúng nó sống vui vẻ.

– Vâng. Em sẽ cố gắng xem Uyển Ngọc như là con của em.

– Cảm ơn em.

Ông Thành mỉm cười kéo vợ vào vòng tay mình. Ông quý vợ mình vì những đức tính dịu dàng như thế.

Tiếng sột soạt bên ngoài như có vật gì đó kéo lê trên gạch, khó chịu quá đi thôi. Hôm nay ngày chủ nhật, Vinh muốn ngủ dậy muộn hơn mọi ngày, thế mà cũng chẳng được, bởi tiếng lê rìn rít đến làm khó chịu.

Vinh đẩy cửa bước ra ngoài, chân anh trượt dài và nằm ngay đơ trên nền gạch đầy nước.

– Ha... ha...

Tiếng cười lớn bị bịt kín lại thành tiếng cười khùng khục. Vinh trợn mắt ngó lên. Con nhỏ man man đang cười anh, một tay cầm cây lau nhà nước nhều lòng thòng. Có lẽ cái ngã của Vinh giống như là đi chụp ếch. Vinh ngồi ngay dậy và đứng lên toan trừng mắt quát, song anh lại suýt trượt một cái nữa, may là chụp được vào tường. Anh quát:

– Còn cười nữa hả? Ai khiến cô lau nhà, không biết lau nhà thì để người làm, khéo bày đặt.

Không đợi Uyển Ngọc lên tiếng, Vinh quát gọi người làm:

– Chị Hai, mau lên đây!

Chị giúp việc chạy lên:

– Dạ, cậu Vinh...

– Chị làm ơn mau lau khô cái nhà. Biểu cô ta hãy ngồi làm kiếng, đừng có phá phách nữa, tôi bị ngã tẹo cả xương sống rồi nè.

– Dạ dạ....

Vinh giận dữ đi vào phòng đóng cửa cái rầm. Đứng là phiền hết biết, quanh đi quẩn lại, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Anh đâu có ghét cô ta, còn thương hại nữa là khác. Côi cút, không nơi nương tựa nhưng cô ta lại ăn ở thật là khó thương.

Bên ngoài, chị Hai giật cây lau nhà trên tay Uyển Ngọc.

– Cô không biết làm công chuyện nhà thì làm ơn ở trong phòng cô giùm đi.

Nhà gạch bông láng bóng, cô lau nhà kiểu này đi trượt té chết luôn. May là cậu Hai té, chứ nếu bà hay cô Thanh Hương, có phải chết không?

Không biết làm sao, Uyển Ngọc đành đi về phòng mình, cô chỉ muốn làm điều gì đó giúp trong nhà, không thành một kẻ ăn không ngồi rồi, nhưng cứ hễ cô mó tay vào cái gì cũng bị la bị mắng. Uyển Ngọc thấy buồn làm sao, cô không thể nào hòa đồng được với người trong nhà này, giống như một vì sao lạ, lạc lõng trong đêm. Chỉ có những lúc ngồi bên ông Thành, ông nhỏ nhẹ chỉ bảo, lòng cô ấm lại trong tình cảm như là cha và con vậy.

Làm gì đây! Ngày tháng như quá dài và vô vị. Một ý nghĩ qua đầu, Uyên Ngọc định chiều nay xin ông Thành cho cô học một khóa gia chánh, cô sẽ biết nấu những món ăn ngon cho gia đình. Chừng đó biết đâu Vinh không nạt nộ quá mất cô nữa.

Nghĩ là làm, buổi chiều đợi lúc ông Thành vui vẻ, Uyên Ngọc lại bên ông:

– Thưa cậu.

Ông Thành vui vẻ:

– Có chuyện gì vậy Ngọc?

– Cậu! Con muốn xin cậu cho con... đi học khóa nữ công gia chánh, dạy nấu ăn.

– À, đi học cái đó được. Nhưng ý cậu định cho con đi học thêm văn hóa kia.

Ở quê, con học đến lớp mấy rồi?

– Dạ, lớp chín.

– Cậu sẽ cho con đi học lại. Nhưng nếu con thích học nữ công gia chánh nấu ăn gì đó cũng được.

Uyên Ngọc vui mừng:

– Cám ơn cậu.

Nhưng vừa nghe mình có nhiệm vụ đưa đón Uyên Ngọc đi học, mặt Vinh nhăn lên:

– Con đâu có rảnh ba. Hay ba mua cho Uyên Ngọc chiếc xe đạp.

– Cũng được, nhưng con hãy giúp Uyên Ngọc quen đường đi đã.

Chán chưa! Vinh lại phải lãnh thêm nhiệm vụ, mỗi ngày đưa cô nhỏ man man đi học và rước về. Không vui, nên mặt Vinh dăm dăm khó chịu, anh cộc lốc, chất giọng xẵng lẽ khó chịu:

– Này, có biết đi xe đạp không?

– Biết.

Tôi đưa cô đi vài ngày thôi ghen, sau đó cô tự đi.

– Dạ.

Nhưng vừa mới đi ra đường, Vinh đã bị Thu Cúc đón ngay ở cửa, cô nhìn Uyên Ngọc khinh khỉnh:

– Đi một mình không dám đi à? Bộ dạng của cô lơ đãng đúng là con Mán ở phố núi xuống thành thị.

Vinh nhăn mặt. Dù anh không thích việc đưa đón Uyên Ngọc, nhưng trước thái độ của Thu Cúc, anh lại thấy tội cho cô bé, nên kéo tay Thu Cúc:

– Em đừng như vậy mà Thu Cúc.

– Anh bỏ tay em ra! Thay vì thời giờ anh dành cho em, lại phải vì con nhỏ này, em phải tức chứ. Bây giờ anh và em đưa nó đến trường, sau đó nó tự về.

Không biết đường về thì hỏi người ta, biết chưa?

Uyên Ngọc lặng thinh đạp xe đi. Tôi không cần mấy người đưa tôi đi hay đón tôi về. Tôi tự về. Để xem!

Uyên Ngọc hùng dũng đạp xe đi. Đường đi trong miệng tôi nè, tôi đâu có cần cũng đâu có dui.

Nhưng quái lạ! Con đường lạ hoắc lạ hươ! Uyên Ngọc nhìn ra xem Vinh có đi theo mình không. Không có, cô quay ngược xe lại. Có mấy chiếc xe đạp chạy ùn ùn tới như muốn tông vào cô, Uyên Ngọc sợ muốn khóc. Cô muốn kêu bà ngoại lại không dám kêu, sợ người ta kêu mình khờ, cười mình là con nít, ai đời mười bảy mười tám còn đi lạc.

Rồi trời trưa nắng gay gắt, đầu Uyên Ngọc nhức bưng lên, bụng cô đói cồn cào. Uyên Ngọc thò tay vào túi áo, may là có tiền, cô ghé vào quán ăn bên đường gọi tô bún riêu và ly nước mía, ăn ngon lành, chưa bao giờ ăn ngon đến thế. Cô cười một mình, đi lạc cũng có điều kỳ thú đấy chứ.

Rồi buổi chiều, nắng dần tắt, không gian màu xám đỏ dài, một ngày Uyên Ngọc lang thang ngoài đường, cô mệt quá thèm có một chỗ ngủ, lại sợ mất cái xe. Uyên Ngọc ngồi bên chờ xe buýt, hai tay cô giữ chặt cái xe, ngó mộng. Cô đúng là khờ thật, cho đến nhà ở đường gì và số mấy cũng không nhớ.

Nghĩ đến chuyện đi lạc không về nhà được, Uyên Ngọc bắt đầu khóc sùi sùi.... Vũ Hoàng lái xe đi vượt qua, hình ảnh cô gái trẻ đang khóc là anh ta chú ý.

Chợt kêu lên:

– Con nhỏ man.

Con nhỏ man là tên gọi Thanh Hương dành cho Uyên Ngọc, cô bé tí phú chưa quá hai mươi đã sở hữu một tài khoản năm triệu USD, tính ra tiền Việt Nam gần cả chục tỉ Việt Nam. Ai lấy cô ta là tí phú ngang hông. Vũ Hoàng vội lùi xe lại:

– Uyên Ngọc! Có phải Uyên Ngọc không?

Nhận ra Vũ Hoàng người hay đến tìm Thanh Hương, Uyên Ngọc mừng quýnh:

– Anh Hoàng! Chỉ đường cho em về nhà đi, em đi học từ chiều giờ.

– Đi lạc?

Vũ Hoàng bật cười. Đi lạc cũng phải, nét mặt cô ta khờ trăn như con Mán trong rừng vừa lên thành phố. Nhưng một nét đẹp thật hoang dã ngày thơ.

– Xe anh đậu đằng kia. Tội nghiệp dữ hôn, đi lạc chiều giờ lặn. Không sao đâu, anh sẽ đưa em về nhà.

– Cám ơn anh... nhưng bằng cách nào đây em có xe đạp.

– Được mà.

Vũ Hoàng nắm tay Uyên Ngọc dắt đi. Uyên Ngọc định rút tay lại, song nhìn mặt Vũ Hoàng, anh tự nhiên chứ có “tà ý” gì đâu, cô ngoan ngoãn bước theo.

Mở cốp xe của mình, Vũ Hoàng nhắc xe đạp của Uyên Ngọc bỏ vào.

– Em lên xe, anh đưa em về nhà. Vinh không đưa rước em nữa à?

– Em nghĩ... mình nhớ đường rồi, nên bảo anh khỏi đưa đón, ai dè em càng đi càng lạc.

– Em biết đây là đâu không?

– Dạ không.

– Ra tới Bà Hom Phú Lâm. Từ đây mà em đạp về nhà phải cả chục cây số.

Uyên Ngọc kêu lên:

– Trời đất, xa dữ vậy! Hèn nào em đạp xe mỗi nhừ cả chân, bây giờ càng mỗi dữ hơn. Càng đạp xe đi, càng thấy lạ hoắc.

– Một lát phải không? Hay anh đái em ly nước ngọt nhé!

– Dạ thôi, em đâu có tiền.

– Anh mời em, anh phải trả tiền. Hay là đói chưa, anh dắt em đi ăn cơm luôn?

Uyên Ngọc cười như thú nhận, bụng của cô đang rỗng không, đói đến chán run rẩy luôn, song cô lắc đầu đáp ứng:

– Dạ thôi.

– Đừng có ngại, anh cũng đang đói nè.

Vũ Hoàng lái xe đến nhà hàng, anh dắt Uyên Ngọc vào:

– Cứ ăn tự nhiên nhé!

Chưa bao giờ Uyên Ngọc ăn ngon đến thế, cô ăn thật nhiều.~ – Cám ơn anh nhen, em đang đói nên ăn ngon lắm.

Uyên Ngọc cầm cúi ăn nên không thấy Vũ Hoàng đang ngắm cô. Anh đang làm một cuộc so sánh. Cô bé đẹp quá, dù ăn mặc tầm thường, không màu mè hay biết làm điệu.

– Khi nào em gặp Thanh Hương, đừng nói việc anh đưa em đi ăn nhé.

– Dạ, nhưng sao đừng nói vậy anh?

– Thì anh bảo em đừng nói, em đừng nói, như vậy thôi Anh... sợ Thanh Hương ghét em hơn nữa.

Uyên Ngọc gục gặc đầu như đã hiểu. Có khi nào Thanh Hương tốt với cô đâu, xem cô như kẻ thù vậy. Có lẽ tại cô có quá “vô số tội”, lúc nào cũng làm phiền người khác.

Vũ Hoàng chợt nắm bàn tay Uyên Ngọc.

– Em đẹp hơn cô ấy nhiều, mà con gái thì hay đổ kị với những người đẹp hơn mình, hiểu không?

– Dạ.

Uyên Ngọc không hiểu cho lắm. Cô kém Thanh Hương tất cả kia mà.

Giờ cơm, chỗ ngồi của Uyên Ngọc trống không, ông Thành ngạc nhiên:

– Uyên Ngọc không ăn cơm à?

Thanh Hương dài dòng châm biếm:

– Còn đợi mời mới xuống. Chị Hai, lên mời cô Ngọc xuống dùng cơm.

– Dạ cô Ngọc đi học chưa về.

Ông Thành trợn mắt:

– Cái gì! Bây giờ là mấy giờ rồi mà đi học chưa về? Vinh, bữa nay con không đi rước Uyên Ngọc à?

– Dạ không! Uyên Ngọc nói khỏi, đã nhớ đường về nhà.

Ông Thành dẫn mạnh đôi đũa lên bàn, mắt nhìn đồng hồ, đã hơn bảy giờ.

Sáu giờ tan học, có về muộn lắm bây giờ cũng về đến nhà chứ, có đâu chưa về.

Hay là đã ... đi lạc.

Thanh Hương châm chích:

– Ba sợ nó đi lạc à? Mặt nó làm bộ man chứ nhìn ranh lắm, sao đi lạc cho được.

Ông Thành nạt dũa:

– Thôi cái giọng khó nghe của con đi! Vinh mau lấy xe đến trường xe sao!

– Dạ ...

Thanh Hương giận dỗi:

– Phiền quá đi, đến bữa cơm ăn cũng không yên! Mẹ thấy không, như vậy làm sao con ưa nó cho được.

Bà Thành cũng bắt đầu nhận ra sự quá ưu ái của chồng dành cho Uyên Ngọc.

Lo lắng cho sự vắng mặt của Uyên Ngọc đến bỏ bữa cơm, bắt cả Vinh cũng không được ăn cơm, mà phải đi tìm Uyên Ngọc. Uyên Ngọc đã mười bảy mười tám chứ đâu phải đứa trẻ lên ba.

Vinh vội vàng chạy xe đi. Cổng trường đã đóng, bên trong vắng hoe, như vậy là Uyên Ngọc đã đi lạc. Nếu như cô không về nhà, Vinh không dám nghĩ đến điều này. Mong rằng cô ta còn nhớ đường về nhà.

Từ trường học, Vinh lại chạy xe đi nữa, hy vọng tìm thấy Uyên Ngọc đâu đó.

Lúc này anh không thấy ghét cô, mà lo lắng cho cô. Con bé kia, mày đang ở đâu, mau về nhà đi ...

Tít ... Tít ... Điện thoại trong túi áo của Vinh reo, anh vội vàng lấy máy nghe.

Thanh Hương hét to trong máy:

– Anh về đi, không cần tìm nữa. Anh Hoàng gặp nó đi lạc, đưa về rồi.

Vinh thở phào nhẹ nhõm, vội phóng xe về nhà.

– Cô nhỏ! Cô đi đâu vậy hả, bắt cả nhà lo cho cô.

Giọng Vinh như quát, nhưng là vui mừng hơn tức giận. Uyên Ngọc lí nhí:

– Em đi lạc.

– Đúng là ngốc! Bộ cô mới lên ba hả?

Ông Thành xoa tay:

– Thôi, đã về nhà là mừng rồi. Uyên Ngọc đi tắm rồi xuống ăn cơm.

– Dạ.

Uyên Ngọc lưu luyến nhìn lại Vũ Hoàng như thầm cảm ơn anh. Chiều nay cô có một buổi chiều thật đẹp, dù cô đi lạc đến sợ bản cả người lên. Anh xuất hiện như một vị Bạch Mã hoàng tử trong truyện cổ tích vậy, cứu cô gái bơ vơ trên đường đời.

Vũ Hoàng cũng kín đáo nháy mắt lại với Uyên Ngọc, thầm hứa hẹn sẽ gặp lại. Cái nháy mắt làm Uyên Ngọc đỏ mặt lên vì sung sướng, tâm hồn trắng như trang giấy mới chợt xao động xuyên xao.

– Anh Hoàng!

Thanh Hương đập vai Vũ Hoàng một cái cô nhìn vào mắt Hoàng tò mò:

– Anh gặp con bò này đi lạc ở đâu vậy? May cho nó đã gặp anh.

Vũ Hoàng mỉm cười:

– Trong Bà Hom, đứng bên lề đường ngơ ngác.

Như chú Mán trong rừng mới ra thành phố, phải không?

Vũ Hoàng cười gật đầu. Qua giọng nói của Thanh Hương, anh biết ngay Uyên Ngọc không được lòng Thanh Hương. Càng tốt ... anh sẽ là chỗ dựa cho cô bé.

Trong mắt cô bé anh là người hùng, vị ân nhân của cô bé. Anh không “cảm”.

cô, thật ra cô cũng xinh đẹp đấy chứ. Nhưng điều cô bé hấp dẫn anh là gia tài năm triệu USD cô được bà ngoại để lại.

– Uyên Ngọc!

Vũ Hoàng cho xe chạy trở tới cản đường Uyên Ngọc lại:

– Lên xe đi, anh chờ về!

Uyên Ngọc rút rè:

– Nhưng lát nữa có anh Vinh đến đón em.

– Không sao đâu, lên xe anh chờ về.

– Nhưng mà ...

Vũ Hoàng chắt lưỡi, bước xuống xe tay mở cửa, một tay ấn Uyên Ngọc ngồi vào.

– Vinh bận họp, có đến rước em phải nửa giờ nữa em đứng đợi à?

– Hay là anh để em gọi anh ấy. Cậu Thành sợ em đi lạc nên mua cho em điện thoại.

– Vậy em nói là tự em về nhà nhé.

– Dạ.

Chờ Uyên Ngọc gọi điện xong, Vũ Hoàng mới nhìn cô mỉm cười:

– Chúng ta đi uống nước một chút hãy về nhé? Hay là đến nhà anh đi cho biết nhà, hôm nào muốn tâm sự với anh cứ đến tìm anh.

Không đợi Uyên Ngọc đồng ý, Vũ Hoàng lái xe về nhà mình. Anh xuống xe thân mật:

– Xuống đi em, đừng ngại, nhà anh không có ai cả.

Rồi tự nhiên Vũ Hoàng ôm qua vai Uyên Ngọc kéo cô vào nhà. Uyên Ngọc muốn đẩy ra nhưng lại sợ Vũ Hoàng giận. Dẫu sao anh cũng là người ơn của cô, hôm đó mà không gặp anh, cô chưa biết mình về nhà bằng cách nào nữa.

Để cho Uyên Ngọc ngồi ghế ở phòng khách, Vũ Hoàng vào trong làm hai ly nước uống mang ra:

– Uống đi em, chiều thành phố oi ả quá phải không? À, em thích nghe nhạc không, anh mở nhạc cho em nghe nghe.

Uyên Ngọc đỡ rụt rè trước cử chỉ tự nhiên của Vũ Hoàng. Cô len lén nhìn anh. Khá đẹp trai, lịch sự trí thức. Chưa bao giờ Uyên Ngọc dám nghĩ, cô quen được một người như anh. Hắn có nhiều cô gái xinh đẹp thích anh, còn anh sao lại quan tâm đến một cô gái tầm thường như cô.

Điệu nhạc trẻ trung sôi động, mãi nhìn quanh căn phòng khách sang trọng, Uyên Ngọc không hay Vũ Hoàng ngồi sát vào cô từ bao giờ. Anh cầm lấy tay cô.

– Em xinh lắm, anh tin tương lai em sẽ xán lạn.

Anh ngồi sát vào cô quá, Uyên Ngọc ghe mặt mình nóng bừng. Cô ngồi dịch người ra, nhưng chỉ cách một khoảng ngắn.

Anh đặt tay lên vai cô:

– Em có thiếu gì anh mua cho.

– Dạ em có đủ rồi.

– Thanh Hương cư xử với em không tốt lắm đúng không? Cứ mặ kệ cô ấy.

Uyên Ngọc ... em có biết anh mến em lắm không, nên mới đưa em về nhà.

Uyên Ngọc lúng túng cúi đầu. Đôi mắt anh như có lửa vậy hút cả thần trí cô ... Bỗng gương mặt anh cúi thật gần cô, rồi anh kéo cô vào vòng tay mình, anh bắt đầu hôn cô. Nụ hôn rơi trên mắt trên mũi và trên đôi môi vụng dại bờ ngõ. Toàn thân Uyên Ngọc run lên dại khờ, cô khẽ đẩy Vũ Hoàng ra:

– Anh ... Hoàng ...

– Khi mình thích người nào đó, mình bày tỏ tình cảm, đúng không? Anh cũng vậy, anh rất thích em ... Suyt, hãy nằm yên trong lòng anh, cho anh ngắm em và hôn lên thân thể em.

Một cảm giác ngây ngất chỉ phối Uyên Ngọc, cô nữa muốn đẩy Vũ Hoàng ra, nửa lại sợ anh giận. Bàn tay Vũ Hoàng đặt lên hàng cúc áo sơ mi của Uyên Ngọc, cô hoảng sợ nắm tay Vũ Hoàng lại.

– Đừng anh!

– Suyt! Hãy lặng yên cho anh ngắm em.

Từng chiếc cúc áo được tháo chậm chậm, Vũ Hoàng vùi mặt lên đôi ngực thanh tân như con nai khát nước ... Còn suối nước trong bờ ngõ run rẩy, bởi những cảm giác kỳ lạ lần đầu tiên trong đời:

Chợt ...

– Anh Hoàng ơi!

Tiếng đập cửa và tiếng Thanh Hương ầm ĩ bên ngoài.

– Anh Hoàng ơi! Có trong nhà phải không?

Tiếng xoay ô khóa, Vũ Hoàng vội buông Uyên Ngọc ra quỳnh quáng:

– Uyên Ngọc! Em mau chạy trốn vào toa-lét phía trong đi!

Uyên Ngọc chưa kịp ngồi dậy, Vũ Hoàng kéo nhanh cô vào trong ra sau bếp tấn cô vào toa-lét.

– Em đóng chặt cửa lại, nhớ đừng có mở ra, khi nào anh gọi hãy mở.

Cẩn thận hơn, Vũ Hoàng kéo bàn ăn tấn ngay trước cửa toa-lét, xong mới đi lên nhà nhìn quanh xem còn sót dấu tích gì của Uyên Ngọc. Cái cặp học! Hoàng hôn, Vũ Hoàng ôm nó thả vào ngăn tủ rồi mới yên tâm đi ra mở cửa, làm bộ dạng như mới ngủ dậy vò đầu tóc mình cho bùng lên, giọng ngái ngủ:

– Thanh Hương hả?

Cánh cửa mở ra, Thanh Hương nhăn nhó:

– Anh làm gì mà em gọi lâu muốn chết vậy?

– Anh nhưc đầu quá nên ngủ.

– Anh ngủ vào buổi chiều?

– Ừ. Nhưc đầu quá mà.

Thanh Hương làm một cử chỉ sẵn sọc đặt tay thăm nhiệt lên trán Hoàng:

– Vậy anh uống thuốc chưa? Có cần em giặt gió cho không?

– Anh uống thuốc rồi. Thôi, không cần giặt gió đâu.

Thanh Hương tin ngay. Lần đầu tiên cô mới thấy Vũ Hoàng ăn mặc cầu thả, áo sơ mi không cài nút, quần tháo dây nịt. Cô âu yếm ôm anh:

– Vào đây em mát xa vai và đầu một lát là anh đỡ ngay.

– Ồ, em giúp giùm anh đi.

Thanh Hương vô tình ngồi đúng chỗ của Uyên Ngọc lúc nãy. Cô bắt Vũ Hoàng nằm xuống và bắt đầu mát-xa cho anh. Vũ Hoàng khép mắt lại, đầu óc anh hiển hiện ra thân thể tươi mát của Uyên Ngọc, nếu như không có sự xuất hiện của Thanh Hương, anh đã hưởng được hương vị tươi nguyên ấy. Nhưng có sao đâu, không lần này thì lần khác, cô bé đang ở trong nhà anh, sớm hay muộn gì thì cũng là của anh.

– Anh Hoàng, có đỡ không?

Thanh Hương cúi gán sát Hoàng, anh nhìn thấy gần như hết bộ ngực của cô qua chiếc áo rộng cổ. Khao khát lại bùng dậy, Vũ Hoàng ôm choàng Thanh Hương.

– Chúng mình vào phòng nhé!

Thanh Hương tỉnh tứ gập đầu, cô đã từng cho anh phút đam mê yêu và cho là nhận ...

Im lặng quá! Uyên Ngọc hé nhẹ nhẹ cánh cửa phòng toa-lét ra. Đã bảy giờ, cô không thể trốn mãi trong toa-lét ở đây, mà phải về nhà. Uyên Ngọc rón rén đi ra. Không có tiếng động nào ngoài ánh đèn sáng choang ở phòng khách. Vũ Hoàng và Thanh Hương đâu?

Bước thêm một bước nữa đi qua căn phòng đang mở cửa, chỉ có ánh đèn nhàn nhạt hắt ánh sáng ra, Uyên Ngọc tò mò nhìn vào, mặt cô đỏ lên. “Kính khủng” Vũ Hoàng và Thanh Hương, anh ta đang gục mặt lên người Thanh Hương, cả hai đều trần như nhộng ... Lúc nãy, suýt nữa anh cũng đã làm điều này với cô. Kính tởm, không còn biết sợ, Uyên Ngọc chạy tuôn ra phòng khách, lập cập mở cửa thoát ra đường.

Ra đường rồi, Uyên Ngọc đi một quãng mới đứng lại. Cô nhớ chiếc cặp học có cả điện thoại và cả tiền bạc nữa, tất cả còn ở nhà Vũ Hoàng. Cô run rẩy đứng lại bên đường, không biết mình phải nên như thế nào nữa. Cô sẽ giải thích như thế nào với cậu Thành khi trở về nhà?

Cũng chưa bao giờ Uyên Ngọc đi bộ nhiều như thế, đến đau cả chân. Hôm nay cô không đi lạc, mà về nhà đúng chín giờ đêm. Chỉ có Vinh, anh mở cửa mắt trợn lên:

– Bây giờ mới về! Cặp học đâu?

– Mất rồi.

Cộc lốc như vậy, Uyên Ngọc lách người qua đi lên phòng. Đóng chặt cửa lại, Uyên Ngọc lao vào nhà tắm, cô hối hả mở nước, cho chảy tràn lên thân thể mình, như muốn dùng dòng nước mát rửa sạch “mùi” của con người hào hoa đẹp đẽ đó. Anh ta từng với Thanh Hương vậy mà còn muốn cô, đồ dơ bẩn tham lam. Từ nay cô không ngốc nữa. Nhưng liệu như thế cô đã “hư” chưa? Đầu óc Uyên Ngọc, tăm tối mù.

Buổi sáng, chỉ còn Uyên Ngọc và Vinh là người ăn sáng sau cùng. Để ý, Vinh cứ thấy Uyên Ngọc nhìn lên Thanh Hương. Thanh Hương vô tình ăn hết phần của mình.

– Anh Hai! Em đi trước nghen!

Vốn không thích Uyên Ngọc nên Thanh Hương đứng lên đi ngay. Vinh quay sang Uyên Ngọc:

– Hôm nay có đi học không vậy?

– Dạ không.

Lê ra thì có, nhưng hôm nay Uyên Ngọc muốn nghỉ, cô sợ gặp Vũ Hoàng và cả cái cặp hầy ở nhà anh. Cô không có cách nào lấy lại cái cặp nếu không đến đó. Mà đến đó Uyên Ngọc sợ lại rơi vào hoàn cảnh như chiều hôm qua. Vũ Hoàng không thể vừa muốn có Thanh Hương vừa muốn có cô, tâm hồn Uyên Ngọc nghĩ đơn giản như thế. Dẫu sao cô cũng hiểu hành động của Vũ Hoàng là không đúng đắn. Mà tại sao Thanh Hương để anh ta làm như thế? Có phải chăng cũng nhờ khao vọng đại như cô. Không nên đến đó, nhưng còn cái cặp?

Uyên Ngọc lắc đầu, lòng rối bời.

Ăn xong, Uyên Ngọc lui ngay lên lầu. Cô băn khoăn đi đi lại lại, khổ sở những gì đang ám ảnh cô.

Sáng nay chỉ cô mình cô ở nhà với chị giúp việc, có lẽ Vũ Hoàng biết điều này, anh đến.

– Cô Ngọc! Có cậu Hoàng tìm cô.

Giật bắn người như mình đang làm chuyện xấu, Uyên Ngọc lắp bắp:

– Sao chị không nói tôi đã đi học.

– Cậu Hoàng bảo đưa cho cô cái gì đó.

Mới nghe như thế, Uyên Ngọc vội vàng tuôn xuống. Đúng là Vũ Hoàng mang cái cặp đến cho cô. Anh cười khi nhìn thấy cô:

– Em về khi nào vậy?

Uyên Ngọc giật cái cặp lại, cô chạy ngay lên lầu, nhưng được mấy bậc thang, cô dừng lại ai oán:

– Sau này anh đừng tìm em nữa.

Rồi cô chạy biến lên lầu ngay, mà chẳng hiểu sao mình cô thái độ này nữa.

Cô kinh tửm và đau đớn, khi thần tượng đẹp dễ rơi vỡ dưới chân mình. Vũ Hoàng bước theo:

– Uyên Ngọc, nghe anh nói đi?

Nhưng cô bé không để cho Vũ Hoàng nói đã chạy lên lầu đóng sầm cửa lại.

Vũ Hoàng đành đứng lại. Ngày hôm qua đúng là một ngày Thanh Hương không nên xuất hiện. Bây giờ thì không dễ “dụ” con nai tơ này. Nhưng không sao, Vũ Hoàng tin chắc, anh sẽ chinh phục được. Anh ta còn nhớ rõ cảm giác khi đôi môi mình đặt lên vùng ngực nguyên trinh, khi hôn lên đôi môi vụng dại bờ ngời.

Cái thế giới đó hãy còn bí mật và đầy quyến rũ.

Lắc đầu, Vũ Hoàng đi về ... Tiếng xe chạy đi rồi, Uyên Ngọc thở phào nhẹ nhõm như vừa trút đi gánh nặng trên vai vậy. Cô thầm nhủ mình, không bao giờ nên gặp con người ấy, “rất nguy hiểm”. Uyên Ngọc lấy cây viết và tờ giấy vẽ một gạch chéo với chiếc đầu lâu.

Nhưng cái nhìn ai oán kia lại ám ảnh Vũ Hoàng ...

Mở cửa xe bỏ một chân xuống đất, nhưng Uyên Ngọc chưa ra khỏi xe:

– Anh Vinh!- Uyên Ngọc ngập ngừng.

– Chiều nay ... anh Vinh rước em về có được không?

Vinh nhúm mày như cố nhớ thời gian của mình rồi gật đầu:

– Được. Sáu giờ phải không? Anh đến muộn có khi bị kẹt xe cũng đợi một chút nghen.

– Dạ.

Sự trầm lắng và như cô đơn mấy của cô bé ngày qua bỗng khiến Vinh trở nên dễ dãi và tội tội cô bé không còn ai là người thân của cô. Những ngày đầu cô xuất hiện đúng là có gây xáo trộn cho gia đình anh, nhưng sau đó cũng đi vào nề nếp.

Chờ cho Uyên Ngọc vào trường, Vinh mới lái xe đi. Mỗi ngày dường như cô bé xinh ra ... Mỉm cười, Vinh lái xe đi hòa vào dòng xe đông đảo trên đường phố vào buổi sáng. Năm nay anh hai mươi sáu, anh chưa nghĩ mình sẽ kết hôn, nhưng nếu yêu ai, anh sẽ cưới người đó làm vợ.

Pin ... Pin ... Một chiếc xe vượt qua, Thanh Hương ngồi sau xe Vũ Hoàng, cô tinh nghịch gọi anh trai:

– Anh vừa đưa con nai vàng ngơ ngác đến trường à?

Vinh quay sang mỉm cười.

– Ủ. Em đi đâu vậy?

– Đi thực tập. Em có nói với mẹ ngày mai mới về. Anh Hoàng đưa em đi nè.

Thôi, bye anh nghen.

Xe Vũ Hoàng vượt lên. Vũ Hoàng đang thầm tính đưa Thanh Hương lên tới làng đại học Thủ Đức, trưa anh quay về tìm Uyên Ngọc. Cả tuần nay anh không gặp cô. Cô bé tránh mặt anh làm cho anh bỗng thấy như khó chịu và mất mát điều gì vậy.

Thanh Hương chồm người tới trước cho má cô chạm vào má Vũ Hoàng:

– Tới, anh lên với em nghen.

– Ồ, nhưng anh không hứa chắc nghen, sợ có khách hàng đột xuất.

Thanh Hương nũng nịu:

– Em vẫn cứ đợi anh. Lệnh của em, anh phải có mặt.

– Biết rồi, xin tuân lệnh.

Vũ Hoàng quay trở lại trường ngay buổi trưa, cũng vừa lúc Uyên Ngọc lên xe Vinh. Mình đến chậm một bước mất rồi. Vũ Hoàng bực dọc đánh tay lên vô lăng xe. Anh ta hy vọng buổi trưa nay đón Uyên Ngọc và đưa cô bé về nhà mình. Ngày mai, anh sẽ đón sớm hơn ...

Vinh vừa quẹo xe qua con đường nhỏ ... anh hốt hoảng đạp thắng xe, một nhóm ba người dàn hàng ngang chặn đầu xe lại. Chiếc xe vừa dừng, hai tên leo ngay vào trong xe ở băng sau, chĩa hai mũi súng vào gáy của Vinh và Uyên Ngọc.

– Ngồi im! Đứa nào động đậy hay la lên, tao sẽ nổ súng ...

Uyên Ngọc sợ điếng cả hồn liếc nhìn Vinh, anh có vẻ bình tĩnh hơn.

– Các anh muốn gì?

– Lái xe theo lệnh của tao, cấm hỏi. Nên nhớ súng của tao có đạn không phải đồ chơi trẻ con đâu.

Họng súng đen ngòm lạnh lạnh dí sát vào gáy Vinh, anh đành lái xe đi. Còn Uyên Ngọc bị chúng trói hai tay lại. Vinh kêu lên:

– Tại sao lại như thế? Không được trói cô ấy!

– Câm mồm mày lại!

Mũi súng thúc vào ót Vinh đau điếng. Vinh nghiêng rặng, anh biết tốt nhất nên im lặng nếu muốn bảo toàn tính mạng cả hai. Xe vừa về đến một căn biệt thự ở ngoại ô là bọn chúng lôi Vinh xuống xe, trói cả hai tay anh vào với Uyên Ngọc và lôi ào vào nhà đẩy vào căn phòng tối đóng sầm cửa lại.

Tối quá, Uyên Ngọc muốn khóc lên:

– Đau quá anh Vinh ơi! Tại sao chúng lại bắt em và anh vậy?

– Anh cũng không biết nữa.

Đáp lời Vinh là cánh cửa mở ra, một nhóm đông người vào, tên đi đầu ra về đại ca, mở đèn phòng sáng lên, hắt hàm bảo:

– Mày có biết tại sao tao bắt mày không? Lẽ ra có mình mày thôi, nhưng lại dính con bé này, cũng tốt.

Gã bước lại nâng cằm Uyển Ngọc hất mặt cô lên:

– Đẹp.

Vinh la lên:

– Các người muốn gì, không được đụng đến cô ấy!

– Mày là cái thá gì mà la lên ở đây?

Một bạt tai như trời giáng vào mặt khiến anh loạng choạng ngã kéo theo cả Uyển Ngọc. Uyển Ngọc không khóc, cô quát mắt:

– Đồ hèn!

Tên đại ca vừa toan cúi xuống đã bị cô đập mạnh vào hạ bộ hấn, bất ngờ gã lãnh đủ, lùi lại gằm lên như con sư tử rống:

– Khốn kiếp! Con cọp cái, tao đánh vỡ mặt mày.

Gã toan cung nắm tay đâm vào mặt Uyển Ngọc, Vinh tràn người qua che cho Uyển Ngọc, anh lãnh trọn cú đâm muốn vỡ quai hàm máu miệng phun ra. Tên đàn em vội ôm gã đại ca lại:

– Đại ca đừng có nóng, mục đích của, mình là bắt cóc đòi tiền chuộc mà. Đại ca đánh nó chết là mang họa.

Bị ôm lại, gã tức giận quát:

– Được, tao sẽ nghĩ cách trị bọn mày. Bọn mày mau gọi điện thoại cho mẹ của nó đòi tiền chuộc. Mỗi đứa một trăm ngàn đô la, hai đứa là hai trăm ngàn.

Không có hai trăm ngàn, tao sẽ cắt gân chúng nó ra từng khúc vụn.

Uyển Ngọc kinh hoàng nhìn Vinh, môi miệng Vinh đang sung vù lên sau những cú đâm. Anh cũng đưa mắt nhìn cô như trấn an cô:

Đừng sợ.

Cánh cửa đóng lại, bọn côn đồ đi hết ra ngoài. Uyển Ngọc nghẹn ngào:

– Đau lắm hả anh. Mình làm sao bây giờ hả anh Vinh?

Vinh lắc đầu, anh bị trời cả hai tay và toàn thân vào nhau. Anh cố cựa mình.

– Chúng ta cố tìm cách thoát ra. Gia đình không có đến hai trăm ngàn đô la chuộc chúng ta đâu.

Vinh càng cố cựa mình, sợi dây càng siết chặt anh và Uyển Ngọc vào nhau hơn. Uyển Ngọc đau đến phát khóc:

– Anh đừng cựa mình nữa, càng cựa quậy sợi dây càng siết chặt vào hơn, đau lắm.

– Chúng sẽ giết chết chúng ta nếu như không có tiền. Mà có tiền đi nữa, chắc gì chúng thả chúng ta ra, em hiểu không.

– Chúng sợ ta tố cáo chúng ...

Vinh im bất vì cánh cửa phòng lại mở, bọn chúng đi vào dí điện thoại vào tay Vinh:

– Nói đi, nói cho ba mẹ mày chuẩn bị hai trăm ngàn đô la. Nói!

Vinh hét lên:

– Khốn kiếp!

Một cú đâm vào mặt Vinh. Hự! Vinh gục xuống đau đớn.

Uyển Ngọc khóc òa.

– Anh Vinh ơi ...

Vinh tức giận:

– Chúng mày muốn tiền mà đối xử với tao như thế này sao.

– Mày mà hét lên, tao sẽ mang con bé này ra làm trò chơi cho bọn tao đấy.

– Mày dám?

– Tao sẽ dám.

Uyển Ngọc hoảng sợ nhủi đầu vào ngực Vinh nức nở.

– Đừng anh Vinh ơi!

Vinh xằng giọng:

– Chúng mày nghe cho rõ, nếu muốn có tiền nên cư xử với anh em tao cho đàng hoàng một chút. Còn nếu không sẽ không có đồng nào đâu.

Tên đàn anh gườm gườm nhìn Vinh rồi bỏ đi ra. Tuy nhiên, một lát chúng cho mang cơm vào.

– Ăn đi!

Vinh quát lên:

– Trối như vậy làm sao ăn?

– Thằng ông nội, mày đừng được voi đòi tiên nghe!

Chúng lại bỏ đi ra. Vinh thờ dãi nhìn hai hộp cơm, anh rất đói, nhưng trong hoàn cảnh này có là cao lương mỹ vị đi nữa, anh cũng chẳng muốn ăn. Hơn nữa, môi miệng anh đang đau, còn tay bị trói, muốn ăn cũng không làm sao ăn được.

Uyển Ngọc nghĩ ngợi một lúc, cô rụt rè dùng chân đẩy hộp cơm lại gần sát Vinh:

– Anh cố ăn đi! Nếu muốn thoát thân, chúng ta cần phải có sức phải không anh? Không ăn được hay không muốn ăn, chúng ta cũng cố mà ăn. Nào, anh làm theo em!

Cô ra hiệu cho Vinh cúi xuống cùng một lượt với mình và rạp người trên sàn gạch bẩn thỉu, dùng răng mở hộp cơm, và bắt đầu ăn ... cạp, như một con chuột gặm thức ăn. Ngẩng đầu lên miệng còn dính đầy cơm, cô cười:

– Ăn đi anh!

Vinh xúc động, trong hoàn cảnh này cô bé lại tỏ vẻ kiên cường gan dạ hơn anh. Anh cúi xuống ăn như cách cô vừa ăn. Hai người ăn với nửa hộp cơm. Đến uống nước, Uyên Ngọc dùng hai chân kẹp chai nước và cúi xuống hút nước từ trong chai ra.

– Em giỏi lắm Ngọc.

– Người ta nói đôi đầu gối cũng phải bò mà anh. Anh làm như em xem.

– Ừ.

Ăn và uống xong, hai người cùng ngồi dựa vào nhau vì không thể nằm.

Uyên Ngọc bảo:

– Anh mệt cứ dựa vào em nhắm mắt lại cố ngủ đi.

– Không! Anh và em thử cựa người xem có mối dây nào có thể mở ra, chứ bị cột như vậy khó chịu lắm.

– Anh này.

Uyên Ngọc thì thầm vào tai Vinh:

– Chúng ta cố lết lại chỗ cầu thang, em nghĩ mình cố gắng cọ sợi dây trời vào cạnh cầu thang, biết đâu ...

– Ừ.

Vinh và Uyên Ngọc nhích lại chỗ cầu thang, cùng cố gắng cọ sợi dây trời vào cạnh cầu thang, làm một cách kiên nhẫn.

– Anh mệt quá Ngọc ơi.

– Mệt thì mình nghỉ một chút đi.

– Anh không muốn nghỉ, ở nhà ba má anh chắc là đang rất lo cho chúng ta.

Đồ khốn kiếp!

– Hãy nghỉ một chút đi anh Vinh.

Nhưng sợi dây trời bỗng rộng ra, Uyên Ngọc kêu lên mừng rỡ.

– Sắp đứt rồi anh Vinh.

Vinh cũng mừng không kém:

– Ừ, sắp đứt rồi.

Đèn vụt tắt phụp, bóng tối đen đặc. Cả hai cô cọ sợi dây, cảm giác sợi dây cứ lỏng dần rồi đứt ra. Mệt đứt hơi, nhưng mừng quá, Vinh ôm choàng Uyên Ngọc reo:

– Chúng ta sắp tự do rồi Ngọc ơi.

Hai người ôm nhau thổn thức. Tối quá, hai người không nhìn thấy nhau ngoài một màn tối đen kịt và hơi thở hai người thật gần nhau.

– Chúng mình nằm nghỉ một lát đi, đèn sáng rồi tính.

– Dạ.

Uyên Ngọc nằm xuống cạnh Vinh, cả hai cùng xoa bóp cánh tay bị trời của mình. Bàn tay Uyên Ngọc tìm tay Vinh trong bóng tối:

– Đỡ tê chưa anh?

– Đỡ rồi.

Một con gì đó chạy qua hai người Uyên Ngọc kêu oái lên, cô lun rẩy ôm Vinh.

– Con ... con gì anh Vinh?

– Anh nghĩ là chuột.

– Ghê quá!

Cô dụi mặt vào ngực Vinh.

Tách ... ánh sáng vụt chói lòa, có điện trở lại ... Uyên Ngọc đang nằm đè lên người Vinh, cô ngượng ngập đang ra.

– Em ...

Nhưng Vinh không mấy chú ý đến vẻ ngượng ngập của cô, mà mắt nhìn quanh phòng. Không có cửa sổ, chỉ có duy nhất một cửa ra vào, và một cái thang dẫn lên gác xép. Vinh bảo:

– Ngọc! Em ngồi đây canh cửa, có động chúng mở cửa, em hô lên cho anh chạy xuống. Anh lên đó xem có cách nào thoát đi không.

Uyên Ngọc gật đầu. Vinh đứng lên đi nhẹ nhẹ lên gác. Đó là căn gác chứa đồ phế liệu tạp nhạp ảm mốc đầy máng nhện, thấp lè tè phải khom người khi đi lên. Hoàn toàn không có cửa. Vinh phải đứng quan sát một lúc. Không có con đường nào để cho anh tính kế đào thoát. Vinh thất vọng đi trở xuống. Uyên Ngọc bắn khoăn:

– Có không anh?

Vinh lắc đầu:

– Muốn trốn thoát chỉ có nước giờ tole.

– Giở tole sẽ gây tiếng động, mà nhảy xuống từ mái tole có nước gãy chân.

Cả hai cùng thờ người ra.

Thôi, mình ngủ đi anh, mai hẵng tính. Biết đâu sau một giấc ngủ, đầu óc chúng mình sẽ minh mẫn. Môi và mặt anh đang bị sưng nhiều đấy.

– Ừ.

Vinh nằm xuống bên Uyên Ngọc, hai tay gối dưới ót, mắt nhìn lên cao suy tính. Uyên Ngọc bắt chước Vinh, nhưng nghĩ lan man một chút cô rơi vào giấc ngủ mỗi một. Đêm thật tĩnh lặng, chẳng biết là vào thời khắc nào ...

Uyển Ngọc thức giấc. Cô nhận ra ngay thực tế cô và Vinh đang bị bắt cóc. Anh nằm cạnh cô đang ngủ, dáng nằm nghiêng và một tay vô tình đặt lên hông cô như là anh đang ôm cô vậy. Môi miệng anh hãy còn sưng đỏ, hẳn là anh rất đau.

Uyển Ngọc thương cảm ngấm Vinh. Từ nhỏ đến lớn chắc chắn là anh chưa bị khổ, bị đánh đập như vậy. Cũng lần đầu tiên Uyển Ngọc nhận ra anh đẹp như Vũ Hoàng, một nét đẹp nam tính mạnh mẽ. Chợt Vinh cựa mình mở mắt, Uyển Ngọc vội nằm ngay lại.

– Anh Vinh, còn đau không?

– Đau. Em không ngủ à?

– Có, em vừa thức giấc. Ngoài kia chắc sáng rồi hả anh?

– Chắc vậy. Chưa bao giờ anh dám nghĩ giữa thanh thiên bạch nhật và giữa thành phố có bọn người lộng hành bắt cóc đòi tiền chuộc như vậy.

– Nhưng chuyện gì cũng có thể xảy ra phải không anh?

Câu nói hóm hỉnh không phải lúc của Uyển Ngọc, nhưng lại làm Vinh phì cười:

– Ừ, dưới ánh mặt trời chuyện gì cũng có thể xảy ra. Chúng ta ăn cơm giống như con chó MiMi nhà mình vậy. Tiếng mở khóa lách cách Vinh và Uyển Ngọc im bật, anh chụp sợi dây trói, Cột vào cả hai, vừa lúc cửa mở ra. Không quen với bố ng tối lờ mờ không đủ sáng bên trong, bọn chúng neho mắt lại. Tên chỉ huy hất hàm:

– Mẹ mày muốn nói chuyện với mày, mày phải nói theo lệnh tao nếu muốn sống và muốn con bé này còn nguyên vẹn. Nào, nói đi! Mẹ hãy lo đủ hai trăm đô la, mau chuộc chúng con ra.

Vinh nghiêng rặng, tuy nhiên anh vẫn ngoan ngoãn làm theo ý chúng. Anh nghe tiếng bà Thành khóc òa lên:

– Vinh ơi! Bọn chúng có đánh con không?

Vinh muốn khóc vì thương mẹ:

– Không có đâu, mẹ yên tâm!

Cụp! Tên đàn anh giật máy quát:

– Bà mà báo công an là hiểu chuyện gì chứ? Mau lo tiền đi.

Gã khóa máy lại, bỏ đi ra ngoài. Cánh cửa đóng mạnh vào, trả cho Vinh và Uyển Ngọc không gian tối ảm ảm thấp. Vinh không gào thét như hôm qua nữa, ì như thể chúng sẽ đánh anh và còn phát hiện ra anh và Uyển Ngọc đã cời được dây trói nữa. Anh ngồi lặng yên suy nghĩ. Hẳn là ba mẹ anh đang lo lắng lên ở nhà. Còn anh và Uyển Ngọc thì bị nhốt trong căn nhà tối tăm kín bưng này. Vinh có cảm giác mình phát điên lên thực sự. Anh hẳn học kéo dây trói ra. Phải trốn thoát, nhưng bằng cách nào đây?

Lát sau cửa lại mở, chúng mang cơm vào:

– Ăn đi! Ngồi một chỗ có người phục vụ ăn uống là cha rồi.

Miệng nói tay hân bẹo má Uyển Ngọc cười. Vinh trừng mắt:

– Cút xéo mẹ mày đi!

Anh vùng dậy đá vào bụng hắn một đá bất ngờ, hắn lãnh đủ, té đập mặt xuống nền xi măng. Tiếng động khiến hai tên ở ngoài bước vào, chúng lao vào đánh Vinh, vừa dấm vừa đá. Vinh cố chống lại Uyển Ngọc kinh hoàng len vào giữa, cô gào to lên:

– Đừng cô đánh anh ấy, đừng đánh!

– Muốn chống lại hả, chúng ông cho mày như đòn.

Chúng trói Vinh vào chân cầu thang, nhưng lại thả lỏng Uyển Ngọc.

– Mày bảo nó nên ngoan ngoãn sẽ không bị đòn đâu.

Rầm. Cánh cửa đóng lại, chúng kéo nhau ra ngoài, dưới sàn thức ăn đồ tung tóe. Uyển Ngọc khóc nức nở ôm Vinh:

– Anh đánh lại bọn chúng chỉ vậy? Em biết làm gì cho anh hết đau đây?

– Anh chịu không nổi khi chúng muốn xâm sở em, Ngọc à. Nếu phải chết cũng được hơn là em bị chúng làm nhục.

– Bọn chúng cần tiền thì không dám làm gì em đâu.

– Không thể tin được bọn người chó má này đâu.

Uyển Ngọc lấy vạt áo lau máu cho Vinh. Cô ôm anh như chia sẻ cái đau anh đang chịu đựng. Sự cách ngăn nam và nữ giây phút này không còn nữa, mà hai tâm hồn, hai con người cùng đồng cảm.

– Em đừng khóc nữa, anh không sao đâu.

– Anh như vậy mà nói không sao. Anh đau, em cũng đau lắm.

Vinh cười mỉu:

– Chứ không phải anh và em xưa nay rất ghét nhau.

– Hồi đó ghét, còn bây giờ em thương anh.

Nước mắt Uyển Ngọc ròng ròng, Vinh cảm động là trong vòng tay cô.

– ...

Vinh nằm mê man vì những vết thương, Uyển Ngọc đi lần lại cửa, cô kêu khẽ, tay đập vào cửa:

– Làm ơn cho miếng nước.

Bên ngoài, toán bắt cóc đang bày tiệc nhậu. Một tên vênh tai nghe ngóng:

– Con bé đó gọi mày cho nó miếng nước đó, Trư Bát Giới. Mày thích nó lắm mà, mở cửa cho nó uống rượu với mày.

– Thôi đi, mày muốn anh Hai làm thịt tao hay sao. Hư chuyện anh, lúc chưa lấy được tiền, anh giết tao như ngựa luôn.

Tiếng cười khùng khục vang lại:

– Coi vậy mà cũng nhát hế.

Uyển Ngọc đập tiếp cửa:

– Cho miếng nước! Anh tôi bị sốt rồi sốt cao lắm, mấy người không lo cho anh, anh có bề gì, mấy người đừng hòng có hai trăm ngàn đó.

Quả nhiên lời cảnh cáo của Uyển Ngọc có hiệu lực, một tên mở cửa ném lon bia vào:

– Không có nước, cho nó uống đỡ bia đi.

Lần này cửa mở hé chứ không đóng kín lại, Uyển Ngọc hé cửa nhìn ra ngoài.

Bọn chúng ba thằng đang nhậu. Cô len người ra trả lại lon bia cho chúng:

– Em muốn uống nước kia.

– Nhiều chuyện quá.

Một tên nạt đùa:

– Lại đằng kia lấy chai nước khoáng đó uống đi!

Uyển Ngọc cúi gằm đầu đi, mắt cô lóe sáng khi nhìn thấy cây song cửa. Cô liền chụp lấy xông vào ba tên đang uống rượu đánh, giáng xuống mấy đòn trí mạng.

– Ồ ... con bé này có võ, bọn mày ơi!

Uyển Ngọc nghiêng răng. Bây giờ chúng mày mới biết tao có võ hử? Cô quơ cây đánh tiếp, nhằm ngay chân chúng mà đánh. Ba tên có rượu nên chịu thua một cô gái như Uyển Ngọc, nằm ngay đơ. Chỉ chờ có như vậy, Uyển Ngọc chạy trở vào cô run rẩy mở trời cho Vinh:

– Anh Vinh, chúng ta mau trốn đi!

Vinh giật bắn người choàng tỉnh. Chưa kịp hiểu chuyện gì, anh gương dậy chạy theo Uyển Ngọc. Xấu chia khóa cửa cài tên tên nơi cửa sắt, Uyển Ngọc mở cửa lôi Vinh chạy.

– Mau lên anh Vinh!

Được một quãng, cơn sốt hành hạ, Vinh chạy chậm lại:

– Anh đau và, mệt quá, Uyển Ngọc giục:

– Anh phải cố chạy! Bị bọn chúng bắt lại, chúng sẽ đánh chết chúng ta.

Vinh cố chạy, đầu anh hoa lên cuối cùng hai chân khuyu xuống.

– Tìm nó mau lên!

Tên bắt cóc hét to, bọn chúng đang bỏ nhau đi tìm cả hai. Không biết làm sao, Uyển Ngọc lôi bừa Vinh xuống cái cổng gần đó. Cả hai gần như nín thở trong lòng cổng chật chội bắn thiu. Bọn chúng đi qua, văng tục chửi thề và đánh nhau, rồi kéo nhau đi xa. Uyển Ngọc thở phào:

– Anh Vinh ...

Người Vinh nóng quá, mặt đỏ ửng Uyển Ngọc cổ lôi Vinh lên miệng cổng.

Hai người ướt lóp ngóp đầy bùn đen bám trên áo quần. Uyển Ngọc không sợ, điều quan trọng cô đưa Vinh chạy thoát khỏi nơi này. Anh đang sốt cao, làm sao đây?

Khom người, Uyển Ngọc cõng Vinh, cô chạy lúp xúp và cứ cầm đầu mà rảo bước. Ra đến con lộ lớn, có nhiều xe tải chạy, đuổi sức quá Uyển Ngọc cố đặt Vinh xuống, cô nằm luôn trên cỏ là người đi ...

Lúc này Vinh mới tỉnh tỉnh lại một chút, anh cố ngồi dậy, lay Uyển Ngọc.

– Ngọc à! Em sao vậy.

– Em mệt mà đói nữa. Mỗi lần bụng em đói, đau lắm!

Vinh nhìn quanh. Cả anh và Uyển Ngọc cùng hết sức rồi. Cô đã cõng anh đi, đúng là một sức mạnh phi thường, không phải cô gái nào cũng làm được. Một mình quật ngã ... ba tên say rượu nữa, anh là đàn ông lại chẳng nên cái tích sự gì hết ...

Vinh cố đứng lên vẫy một chiếc xe chạy qua:

– Cứu ... cứu ...

Những chiếc xe chạy vùn vụt qua, nhưng rồi cũng có một chiếc dừng lại.

Vinh chỉ kịp kêu:

– Cứu ... cứu ...

Anh ngã lún xuống, đè lên người Uyển Ngọc ...

Uyển Ngọc tỉnh dậy, có nằm mơ cô cũng không dám nghĩ mình về đến nhà. Mọi người đang bao quanh cô, tiếng reo khê của Thanh Hương:

– Tỉnh rồi, tỉnh rồi!

Uyển Ngọc mở mắt ra ngơ ngác nhìn quanh. Ông Thành vui mừng:

– Ngọc! Cháu tỉnh rồi, hử? May quá!

– Đây là đâu vậy?

– Bệnh viện. Chính Vinh tỉnh lại báo tin, nên cậu mợ mới biết vào đây.

– Anh Vinh, anh có sao không cậu?

– Con sốt lui rồi.

Uyển Ngọc khép mắt lại. Những gì xảy ra đối với cô thật kinh khủng, cô đã chiến thắng bọn bắt cóc thoát chạy.

Tiếng lộc cộc của xe lăn, Vinh qua đến, trông anh khá tươi tỉnh:

– Em tỉnh rồi hả Ngọc? Em ngất đi lâu quá làm mọi người sợ. Em mê đúng một ngày đó.

Uyển Ngọc kêu lên:

– Lâu như vậy sao? Anh cũng khỏe rồi hả anh Vinh?

– Ừ, anh đỡ nhiều rồi. Không nhờ em, đừng cảm chắc là chúng ta còn trong tay bọn bắt cóc. Bây giờ thì an toàn rồi.

Vinh cầm tay Uyển Ngọc siết nhẹ, anh vừa cảm động vừa cảm phục cô.

Trông cô ốm yếu như vậy, thế mà cô đã công anh đào thoát.

– Ngọc à! Cảm ơn em. Em mệt cứ nghỉ đi.

– Không, em rất vui và cứ ngỡ như mình đang mơ vậy.

Báo chí đến phỏng vấn và chụp ảnh. Uyển Ngọc xấu hổ:

– Em mà đừng cảm gì.

Nhưng ngày hôm sau hàng chữ chạy tít trên trang đầu các báo:

cô bé dũng sĩ.

Thoát một cái Uyển Ngọc nổi danh như cồn. Vũ Hoàng đến thăm với bó hoa tươi, anh ta không còn dám xem thường sự ngờ nghệch của cô nữa:

– Em đúng là dũng cảm lắm Uyển Ngọc. Không giống như hôm nào em đi lạc, anh gặp em.

– Cho nên anh xem thường em?

– Anh thú nhận là có như thế, nhưng một phần anh xúc động trước nét đẹp của em. Em đúng là cô gái anh cần tìm.

Uyển Ngọc đỏ mặt:

– Anh nói quá thôi! Em may mắn nhà ở gần lò luyện võ, những ngón đánh của em là học lóm.

– Em học lóm mà còn như vậy- Em mà học chính quy chắc chết đàn ông.

Hay là em đi dự thi hoa hậu thể thao đi Ngọc.

– Thôi đi, em xấu hổ lắm.

Bây giờ Uyển Ngọc không thấy cô đơn nữa, nhưng người cô muốn luôn được nhìn thấy là Vinh. Mấy ngày bị bắt cóc nhốt chung, cô và anh thân mật biết bao.

Trở lại cuộc sống đời thường, anh có vẻ bận rộn, đúng hơn là bận rộn với bạn gái của mình. Bây giờ Thu Cúc săn sóc anh chu đáo. Lúc nào nhìn thấy anh là như luôn có Thu Cúc bên cạnh. Uyển Ngọc chợt thấy buồn buồn. Tại sao mình lại buồn nhì. Chính Uyển Ngọc cũng không biết tại sao.

Và như một cái bóng ảo ảnh, Vũ Hoàng đuổi theo Uyển Ngọc. Còn cô trầm lặng hướng lòng mình về kỷ niệm những ngày bị bắt cóc, anh đã ôm cô, cô công anh trên vai. Lúc đó Uyển Ngọc không hiểu sao mình làm nên nổi công một thân hình sáu mươi mấy ký trên lưng.

Tối nay, dưới nhà, anh và Thu Cúc ngồi bên nhau, và dường như Vinh cũng bắt đầu nhận ra có một sự thay đổi trong tâm hồn mình, anh không còn thích sự săn sóc quan tâm của người con gái anh từng yêu.

– Cúc à! Tối nay anh muốn nghỉ sớm, em về đi nhé!

Thu Cúc mỉm cười:

– Cũng được. Nhưng có điều em muốn hỏi anh, ba mẹ muốn chúng ta đính hôn và cưới nhau vào tháng mười hai, anh nghĩ sao?

Vinh lúng túng:

– Nhanh như vậy sao?

– Đó cũng là chuyện chúng ta từng bàn với nhau mà.

– Nhưng anh còn muốn nghỉ ngơi.

– Khi đã đính hôn, em sẽ ở lại đây chăm sóc cho anh.

– Không cần như vậy đâu.

– Anh Vinh! Em thấy dường như anh đã thay đổi.

– Anh có thay đổi gì đâu?

– Sao không có! Anh không muốn em săn sóc lo lắng cho anh, thích ngồi một mình. Ngày trước anh đâu có như vậy.

– Sau mấy ngày bị bắt cóc đánh đập, anh vẫn chưa lấy tinh thần.

Thu Cúc lắc đầu:

– Em không nghĩ như thế. Em thấy ánh mắt anh sáng lên khi thấy Uyển Ngọc xuất hiện, ánh mắt anh nhìn nó khác, lắm.

Vinh không lắc đầu chối cũng không phủ nhận. Đúng là anh đã nhìn Uyển Ngọc bằng đôi mắt khác, của một kẻ đang yêu.

Không nghe Vinh trả lời, Thu Cúc hần học:

– Em nói đúng phải không?

– Anh đang mệt, em về đi.

Thu Cúc lịm người:

– Ngày xưa, chưa bao giờ anh bảo em như vậy cả.

– Cúc này! Trời cũng có lúc nắng mưa có lúc mưa, đúng không? Anh nhìn nhận dù ba ngày bị bắt cóc thôi, bên cô ấy, anh nhận rõ là ... anh đã thích cô ấy – Thích?.

Thu Cúc sững sờ rồi vụt lao vào đánh Vinh:

– Anh dám nói với em như vậy?

Vinh nắm tay Thu Cúc lại, nghiêm mặt:

– Anh nói thật. Chẳng lẽ em muốn anh lừa dối em?

Thu Cúc khóc òa:

– Anh cứ lừa dối em, em chấp nhận hơn là bảo anh thích nó, một con bé nhà quê. Nó chỉ có công cứu anh chứ có gì hơn em đâu. Anh Vinh! Em nghĩ anh chỉ dao động trong nhất thời thôi chứ làm sao hết yêu em cho được. Ôm chặt lấy Vinh, Thu Cúc gắn môi cô vào môi anh. Vinh vùng mạnh ra, anh không còn chút cảm giác nào khi Thu Cúc hôn anh, mà một cảm giác khó chịu như đứa trẻ bị ép ăn món không còn thích ăn hơn nữa. Anh đứng lên:

– Em nghĩ nụ hôn của em làm cho những suy nghĩ của anh khác đi à? Em về đi!

Vinh bỏ đi ra ngoài. Thu Cúc ôm mặt khóc nức nở. Không, cô không tin là Vinh hết yêu cô, đó chỉ là sự dao động nhất thời của anh mà thôi. Rồi anh sẽ lại tìm cô, cả hai lại vui vẻ như thưở nào ...

Cô bé ấy bây giờ bỗng nổi tiếng, nhưng ... nai thì vẫn nai. Vũ Hoàng vẫn hy vọng cô bé còn mê mình. Lái xe đến trường, Vũ Hoàng đoán đầu Uyên Ngọc, anh tươi cười:

– Uyên Ngọc! Hồi này em nổi tiếng quá.

Uyên Ngọc lạnh nhạt:

– Anh không nên tìm em nữa, em không muốn chị Thanh Hương buồn em.

– Đây, anh chưa có vợ, anh vẫn có quyền quen em. Anh luôn nhớ giây phút em sắp thuộc về anh, anh yêu em là sự thật ngọc à.

– Vậy còn chị Thanh Hương?

– Anh với cô ấy ...

e Vinh vừa tới, cô mở cửa xe ngồi vào:

– Chạy đi anh Vinh!

– Vũ Hoàng tìm em có chuyện gì vậy?

Lúng túng, Uyên Ngọc trở qua.

– Anh ... khuyên em nên đăng ký dự thi hoa hậu thể thao.

– Em có dự thi không? - Anh Hoàng anh không nên gặng em.

– Nhưng anh yêu em.

Uyên Ngọc lắc đầu. Càng lúc cô càng nhận rõ Vũ Hoàng là người xấu, khác với Vinh. Cô bước tránh qua. Vũ Hoàng vội nắm cánh tay Uyên Ngọc giữ lại:

– Ngọc! Nghe anh nói đi, em đừng có hiểu lầm anh. Lên xe đi anh sẽ giải thích cho em hiểu. Sự thật là ... - Vũ Hoàng ấp úng – Anh và Thanh Hương chỉ là bạn, hãy tin anh.

Uyên Ngọc nghiêm mặt:

– Đúng là em có khờ, nhưng em cũng nhận thức anh và chị Thanh Hương có mối quan hệ với nhau thế nào. Xin anh từ nay đừng có đón em như thế này.

Thôi, anh Vinh đến đón em kia!

Gật Vũ Hoàng ra, Uyên Ngọc chạy nhanh về hướng x Uyên Ngọc bật cười – Em xấu như ma mà dự thi gì.

– Không, em xin lỗi anh. Em là một bông hoa đặc biệt.

– Anh khen làm em xấu hổ.

– Anh khen thật lòng mà.

Bàn tay Vinh vô tình tìm bàn tay Uyên Ngọc như lần trước:

– Nhìn em ôm yêu mạnh mẽ, ai dám nói một mình em hạ ba gã đàn ông nào?

– Em cũng không hiểu sao lúc đó em lại mạnh như vậy. Hồi nhỏ, đúng ra em cũng từng quật ngã mấy đứa bạn trai, nhưng là giỡn chơi thôi.

Uyên Ngọc sung sướng nhìn xuống bàn tay mình đang nắm gọn trong tay Vinh. Sao mỗi lần được anh nắm tay, cô thấy mình xúc động lạ. Nhưng sức nhớ đến Thu Cúc, cô nhẹ nhàng rút tay lại, Song Vinh nắm chặt tay cô.

– Anh hỏi thật, em có thích ... Vũ Hoàng không?

– Không! Anh ấy là của chị Thanh Hương mà ... Em ... thích anh, nhưng anh là của chị Thu Cúc, có đúng không?

Vinh cảm động đến lặng người, anh đưa bàn tay Uyên Ngọc lên môi hôn:

– Thu Cúc và anh từng có yêu nhau thật, nhưng người anh muốn chọn làm bạn đời không phải cô ấy, người anh đang phải lòng là em.

Uyên Ngọc mở to mắt nhìn Vinh, anh gật đầu:

– Phải! Từ lúc chúng mình bị bọn người đó bắt đi, dẫu có ba ngày bên nhau thôi, nhưng em thật dũng cảm mạnh mẽ, chính điều này đã khiến anh yêu em.

Đôi mắt cứ mở to nhưng sáng long lanh một tình yêu. Vinh cảm động quá.

Anh hiểu là mình đã được yêu, anh kéo mạnh cô vào lòng, ôm cô thật chặt, mặt anh vùi vào tóc cô rồi dang ra, anh say đắm ngấm cô, gương mặt từ từ cúi sát xuống đáp đôi môi nóng ẩm nồng nàn lên đôi môi hồng vừa hé mở

...

Những nụ hôn dài thật lâu mới chấm dứt. Uyên Ngọc băn khoăn:

– Vậy với chị Thu Cúc, anh nói như thế nào hả anh?

– Anh sẽ nói cho cô ấy hiểu, tình cảm không phải duy nhất. Anh sẽ xin lỗi cô ấy.

– Như vậy em có giống ... một người đã cướp mất tình yêu của người khác không?

– Không đâu, vì duyên nợ đã cột anh và em vào nhau.

Uyên Ngọc cười khúc khích:

– Lúc trước ghét người ta lắm mà.

– Ông trời hay trớ trêu như vậy đó, ghét của nào trời trao của đó. Anh ghét em nên ông trời trao em cho anh.

Uyên Ngọc phụng phịu:

– Ghét anh.

Cô bé đáng yêu quá đi thôi. Vinh lại say đắm đi tìm môi cô.

Anh ấy chỉ hôn mình, bàn tay vuốt vai mình, không giống như Vũ Hoàng, anh ta dặt cô vào nhà anh và ... lần đó cô đã phơi bày thân thể mình, còn đề Vũ Hoàng ngấm và hôn, bàn tay ấy như lưỡi dao trên da thịt Uyên Ngọc khiến toàn thân cô nổi gai và nhất là khi bàn tay anh lần xuống đùi cô vuốt ve ... liệu mình đã “hu” chưa? Câu hỏi này cứ ám ảnh Uyên Ngọc suốt, cô khổ sở không sao tìm lời giải đáp. Không thể hỏi ai, Uyên Ngọc đi nhà sách tìm sách “Bí mật trai gái” về xem, song cô chẳng giải đáp được thắc mắc mình muốn biết. Giá như mình còn mẹ nhỉ? Cái điều khó nói ấy sẽ dễ dàng nói ra. Uyên Ngọc thù người ra.

– Uyên Ngọc ơi!

Tiếng của Vinh, Uyên Ngọc giấu vội cuốn “Bí mật trai gái” xuống gối bước nhanh lại mở cửa. Vinh mỉm cười:

– Em làm gì vậy?

– Em ... đang đọc sách.

– Sách gì vậy, anh xem với được không?

Mặt Uyên Ngọc đỏ lên, cô lúng túng:

– Em xem báo, báo tạp chí Hoa học trò, anh xem không?

Uyên Ngọc nhào vào chộp một cuốn báo đưa ra cho Vinh:

– Anh xem báo này không?

Vinh cười lắc đầu:

– Báo này để con nít xem. Nè, em sắp mười chín, đâu còn nhỏ mà xem báo này.

Uyên Ngọc phụng phịu:

– Nhưng em thích. Anh tìm em có chuyện gì vậy?

– Có chuyện rất thú vị.

Khép cửa lại, Vinh đến ngồi cạnh Uyên Ngọc.

– Em biết chuyện thú vị là chuyện gì không?

– Thì anh nói em mới biết được chứ.

– Ba anh nói như thế này, hồi nhỏ bà ngoại em rất thích anh, có bảo sau này khi em lớn, gả em cho anh. Đó là lý do ba anh đã mang em về đây.

– Vậy rồi sao?

Uyên Ngọc nghech mặt ra hỏi. Vinh bẹo má cô:

– Ba chưa biết tụi mình yêu nhau cho nên bảo anh, ba không ép anh hay là ép em, mỗi đứa đều có quyền quyết định. Em là con dâu cũng tốt. Bằng không, ba xem em như Thanh Hương vậy. Sau này em thương ai thì gả em cho người đó.

Vậy em có muốn lấy anh không?

Mặt Uyên Ngọc nghech ra hơn nữa:

– Là sao?

Vinh phì cười:

– Sao có lúc em “tóc kê” không chịu nổi vậy! Là em sẽ là vợ của anh. Chịu không?

– Hồng biết!

– Kỳ cục hôn, sao hồng biết cho được! Cô bé, sang nằm tụi mình cưới nhau nghen.

– Hồng biết.

Uyên Ngọc bưng mặt xấu hổ. Thương quá, Vinh ôm cô vào lòng, nồng nàn:

– Sao càng ngày anh càng thấy yêu em đến như vậy không biết.

Những nụ hôn nồng lên gương mặt đang đỏ bừng của Uyên Ngọc, cô kêu khẽ:

– Coi chừng có ai thấy! Anh hôn em làm em muốn ngộp thở nè.

– Tại anh quá yêu em.

Vinh mỉm cười buông Uyên Ngọc ra. Vô tình mắt anh chạm vào cuốn sách giấu dưới gối, tò mò Vinh lôi ra. Uyên Ngọc sợ quính lên.

– Anh đừng có xem!

Nhưng không còn kịp nữa, Vinh gỡ cái gối ra, không phải một cuốn mà là đến mấy cuốn. Vinh nhíu mày:

– Sách này ở đâu em có?

Mặt Uyên Ngọc đỏ như:

– Em mua.

– Tại sao lại đi xem những quyển sách nhảm nhí này vậy?

– Tại ... tại ... tại ...

Uyên Ngọc không thể nói ra nguyên nhân, cô ấp úng:

– Sách này ... hồng nên xem sao?

– Đúng ra cũng chẳng nhảm nhí gì. Trước ngưỡng cửa hôn nhân, em cũng cần biết bởi vì em không có mẹ với bà ngoại chẳng dễ nói, có đúng không?

– Thôi em không xem nữa, em đi bỏ sọt rác vậy. Em mới xem vài trang đầu thôi.

– Không cần bỏ sọt rác, em cất vào tủ sách gia đình, khi nào cưới nhau anh và em cùng xem chịu không?

Xấu hổ, Uyên Ngọc giấu mặt vào ngực Vinh. Thật lâu, cô mới ngước mặt lên nhìn Vinh, anh đang nhìn cô cười với vẻ thú vị. Anh yêu cái cách ngây ngô như trẻ con của cô.

– Anh này ... hôn nhau hoài có hại không anh?

– Có Vì như vậy anh sẽ muốn em. Nhưng em tin đi, anh yêu em nên anh sẽ dành “chuyện ấy” cho đêm tân hôn của chúng mình.

– Chuyện ấy?

– Là chuyện em vừa nói hôn nhau hoài có hại không. Ôi, cô bé của anh đã mười tám, một mình hạ ba gã đàn ông mà lại chẳng hiểu gì cả, cho nên đi mua sách này xem, có đúng không?

– Tại em muốn biết ... Mà thôi, không nói chuyện này nữa, chúng mình đi chơi đi anh.

– Em muốn đi đâu?

– Đi ăn kem, ăn bò bía.

Vinh cười phá lên:

– Ôi! Người yêu của anh? Anh đang tự hỏi, không biết em là con nít hay là người lớn đây.

– Cười em hoài, ghét ghê.

Uyên Ngọc giận dỗi xô đùa Vinh lại cửa, anh ghì lại và ôm cô:

– Anh không cười nữa! Đi ăn kem hay bò bía gì cũng được, anh ra ngoài cho em thay quần áo.

Hôn cô lần nữa, Vinh mới chịu buông cô ra, mở cửa đi ra ngoài, Uyên Ngọc mỉm cười nhìn theo. Bên cạnh anh, cô thấy cuộc đời mình đẹp hơn bao giờ.

Tình yêu là mật ngọt, là nụ cười.

Thu Cúc mỉm cười khi thấy Vinh đã có mặt ngồi đợi cô. Cô đi nhanh vào chưa chịu ngồi xuống ghế mà đến sau lưng Vinh hôn vào má anh.

– Đợi em lâu không?

– Em ngồi đi!

Hơi nhăn mặt, Vinh đứng lên kéo ghế cho Thu Cúc ngồi.

– Em uống nước chanh tắc như mọi khi hả?

– Dạ.

Thu Cúc âu yếm ôm cánh tay Vinh:

– Chiều hôm qua mẹ anh và mẹ em gặp nhau, hai bà mẹ đi siêu thị rất tâm đắc, cho nên nếu tụi mình cưới nhau, hai mẹ chúng ta càng tâm đắc nhau hơn, phải không anh?

Lần này Vinh cố rút tay mình ra khỏi tay Thu Cúc, mặt anh nghiêm lại:

– Thu Cúc! Trước nhất, anh xin lỗi em.

Tất nụ cười Thu Cúc nhú mảy:

– Tại sao xin lỗi em?

– Em có thấy là chúng ta không hợp nhau nữa chứ?

– Đâu có, rất hợp. Anh thích thứ nào, em cũng thích thứ đó.

– Không phải như vậy. Em cũng cần bảo vệ điều em thích, đừng lệ thuộc vào anh. Anh xin lỗi em, bởi vì anh có lỗi với em, trái tim của anh không còn hình bóng của em nữa.

Thu Cúc run lên:

– Anh thích Uyên Ngọc có đúng không? Không, em không nghĩ hai người ở chung một nhà, quá gần gũi nhau lại yêu nhau. Anh thử em phải không?

Vinh lắc đầu:

– Anh không thử em, mà là sự thật. Anh thích độc lập mạnh mẽ, có những cái em chăm sóc anh quá làm anh không thích.

– Anh không thích, em sẽ không như vậy nữa. Em sửa được mà, anh Vinh.

Anh đừng nói là anh không còn yêu em nữa. Em mới chính là người, anh cần, sẽ không có ai yêu anh nhiều như em yêu anh đâu. Đừng nói lời chia tay với em.

Thu Cúc ôm lấy Vinh chặt cứng, mặt cô dụi vào ngực Vinh. Vinh khó chịu đẩy ra:

– Em đừng có như vậy. Đúng là anh có lỗi với em khi đã hết yêu em. Hơn nữa, ba anh vừa nói cho anh biết trước đây người có hứa với bà ngoại Uyên Ngọc sẽ tác hợp cho anh cùng Uyên Ngọc, anh yêu cô ấy là điều hợp lý nhất.

Thu Cúc khóc òa lên:

– Em từng linh cảm có ngày anh sẽ bỏ em. Đúng là em không xinh bằng cô ấy cũng không giỏi võ hay dững dưng, nhưng tình yêu em cho anh nhất định phải hơn cô ấy. Anh Vinh, anh không được nói lời chia tay với em.

Nhiều người trong quán quay nhìn họ. Vinh nhăn nhó:

– Em nín đi!

– Em không nín vì anh sẽ bỏ em.

– Nếu không nín, em ngồi đó khóc một mình đi.

Vinh bực dọc đứng lên đi nhanh ra cửa, Thu Cúc chạy đuổi theo:

– Anh Vinh, chờ em với.

Song, Vinh đã lên xe mở máy phóng đi. Ngày trước, anh cảm động vì cách si tình của Thu Cúc, lo lắng chăm chút của cô dành cho anh, nhưng bây giờ tính cách ấy lại chính là sự phiền phức. Lẽ ra, cô lặng lẽ chấp nhận hơn là ồn ào, những giọt nước mắt đau khổ của cô có thể khiến trái tim anh mềm yếu. Tuy nhiên khi tình, yêu đã cạn, anh đành có lỗi với cô vậy.

Nghĩ đến Uyên Ngọc, trái tim anh dịu lại. Bây giờ mỗi phút xa cô, anh thấy nhớ cô vô cùng ... Cho xe rẽ sang trái, Vinh đi đón Uyên Ngọc. Giờ này cô bé sắp tan học rồi anh muốn đậu xe trước trường đợi cô, hương thi vị đợi người yêu và nhớ lại thời đi học của mình.

...

Hôm nay lớp học Uyên Ngọc được về sớm, cô tưởng mình sẽ chờ Vinh, không ngờ anh lại đến đón cô từ lúc nào. Uyên Ngọc chạy ào ra tách bỏ một gã con trai đi cạnh cô:

– Anh Vinh.! Đến lâu mau rồi vậy?

Vinh mỉm cười:

– Hơn năm phút, thử xem có anh chàng nào theo tán tỉnh em không?

– Vậy có không?

– Em mà có hả? - Vinh dứ nắm tay lên mũi Uyên Ngọc - Anh sẽ thế này nè.

Anh vừa đi gặp Thu Cúc về.

– Chị ấy sao hả anh?

– Khóc.

– Em có lỗi với chị ấy.

– Ngốc quá! Tại anh thay lòng.

- Sau này anh có thay lòng với em không?
- Không bao giờ.
- Chắc ghen!
- Ừ. Lên xe đi cô. Nếu không, anh bế em lên xe à.

Uyển Ngọc phì cười lườm anh một cái:

- Không sợ người ta cười cho.
- Cô leo lên xe ngồi cạnh Vinh, tíu tít:
- Hôm nay học vui lắm. Ông thầy người Mỹ kể chuyện tếu, cả lớp ai cũng cười.
- Lúc đang cười có nhớ anh không?

– Không.

Vinh vờ gặm gù:

- Dám nói không với anh.
- Vì ông thầy đẹp trai, nói chuyện khá thu hút, người ta làm sao nhớ đến anh lúc đó cho được. Nhưng vừa tan học là em nhớ anh ngay.

– Ừ! Có vậy chứ! Tha cho em đó.

Vinh quay qua hôn vào má Uyển Ngọc.

– Anh thấy mình cũng có lỗi với Thu Cúc nhưng trái tim anh bây giờ đầy hình bóng em. Anh yêu em và phát ghen với những anh chàng nhìn em.

- Người ta nhìn em chứ bộ em thích họ sao?
- Cho nên anh muốn mình cưới nhau. Anh thích buổi tối ngủ được em nằm trong lòng anh.

Uyển Ngọc phụng phịu:

- Em đang đi học mà.
- Thì cưới nhau em vẫn đi học vậy. Cưới nhau đi ghen.

Uyển Ngọc cắn môi im lặng. Tâm trí cô lại hiện ra hình ảnh ngày nào đó với Vũ Hoàng. Cô có nên nói với Vinh không? Nếu nói mở lời làm sao đây? Nói ra thật không dễ dàng.

– Em nghĩ gì vậy, sợ cưới nhau em học không được à? Ngốc à! Cưới nhau xong, hai năm nữa chúng mình hãy có con.

Uyển Ngọc đỏ mặt xô Vinh ra:

- Không nói chuyện với anh nữa.
- Vậy là đồng ý cho anh cưới?
- Sao bảo là sang năm ... cứ như là tên lừa bịp vậy?
- Tại vì anh quá yêu em, lúc nào cũng muốn có em bên anh.
- Chúng ta chẳng phải luôn bên nhau sao?
- Nhưng anh thích em, là của riêng ... anh kia.

“Của riêng anh”, có phải như cô từng là một lần của Vũ Hoàng, như Vũ Hoàng và Thanh Hương? Đầu óc Uyển Ngọc lại rối tung lên.

Ông Thành vui vẻ:

– Vậy là cậu an tâm khi làm tròn lời hứa với bà ngoại con đó Ngọc. Cậu sẽ cho hai đứa chuẩn bị cưới.

Hôm nay, nhà như cỏ hồi trước tin vui Vinh sắp cưới vợ, cô dâu là cô bé một năm trước đến nhà từng làm, cho cả nhà lộn tung phèo lên. Một đám cưới được chuẩn bị.

Uyển Ngọc vừa vui vừa băn khoăn. Xưa nay, cô ghét những gì trong lòng không được giải tỏa và nhất là chuyện khuất lấp. Hai tay ôm sau gáy, Uyển Ngọc đi qua đi lại trong phòng.

– Hù!

Vinh đẩy cửa bước vào, anh phì cười trước bộ dạng của cô:

- Em làm sao vậy, sợ hay lo lắng?
- Em không biết nữa.
- Đừng căng thẳng quá! Nói là cưới nhau để chính thức mọi người công nhận anh và em là vợ chồng, ngoài ra có gì thay đổi đâu.

Uyển Ngọc cãi lại:

- Sao không có! Chị Hai giúp việc nói chỉ sẽ ở lại phòng này, còn em phải sang phòng anh ở.
- Dĩ nhiên rồi, vì em là vợ anh mà. Vợ chồng thì phải ở chung một phòng.
- Em sẽ ngủ ở giường của anh?
- Phải.
- Vậy còn anh?
- Anh ngủ cạnh em. Tối anh sẽ ôm em ngủ, không phải ... ôm cái gối ôm.

Cưới vợ là như vậy đó bé cưng. To đầu mà ... ngốc.

– Có một lần ... - Uyển Ngọc ấp úng- anh Vũ Hoàng bảo em đến nhà anh ấy.

Vinh cau mày:

- Để làm gì?

- Anh ấy kéo em lên giường và hôn em.
- Em đồng ý? Tại sao như vậy Uyên Ngọc, Vũ Hoàng là bạn trai của, Thanh Hương mà.
- Em ... em sợ lắm, nhưng anh ấy bảo nét đẹp của người phụ nữ cần nhìn ngắm.

Giọng Uyên Ngọc khổ sở:

- Có lẽ anh ấy đã làm ... “chuyện ấy” với em.
- Cái gì?

Uyên Ngọc bật khóc:

- Lúc đó em sợ lắm, không hiểu sao, để anh Hoàng làm “chuyện ấy” nữa, em đã tìm mua sách “bí mật nam nữ” đọc, đúng là em có lỗi với anh. Anh Vinh, em cần phải nói rõ với anh điều này.
- Ôi trời! Vinh tưởng chừng như mọi thứ đổ sụp dưới chân mình, một Uyên Ngọc mà anh cho là trong trắng ngây thơ, cao ngạo với suy nghĩ anh là người đàn ông đầu tiên trong trái tim cô, duy nhất có mình anh, nhưng không phải thế.

Đau đớn và ghen, anh nắm hai tai cô bấu mạnh:

- Vậy là em đã với anh ta? Khốn nạn, dơ bẩn, em biết Vũ Hoàng là bạn trai của Thanh Hương mà.
- Đau em quá anh, Vinh ơi.
- Đồ dơ bẩn! Cô với anh ta, hèn nào anh ta đến trường tìm cô. Cô nghĩ là anh ta chịu cưới cô như tôi muốn cưới cô hay sao?

Xô cô một cái văng bắn vào tường, Vinh hằn học bỏ đi ra ngoài. Nhưng chưa hết, Thanh Hương lao vào, cô kéo Uyên Ngọc dậy:

- Mà nói cái gì, nói lại cho tao nghe? Nói, sao không nói, câm hả.
- Nếu là bình thường, một cái gạt tay của Uyên Ngọc là đẩy được Thanh Hương ra, nhưng hôm nay cô không còn làm điều ấy mà để mặc cho Thanh Hương đánh cô, vừa đánh vừa la hét ầm ĩ.
- Ba tao đã nuôi ong tay áo, nuôi khi dòm nhà. Mà ở nhà tao, cướp giật người yêu của tao, đồ khốn nạn! Ông bà Thành kinh hoàng chạy vào lôi Thanh Hương ra. Thanh Hương gào lên nức nở:
- Ba hãy đuổi nó đi, nó đã ngủ với anh Hoàng, nó cướp người yêu của con.

Bà Thành bàng hoàng:

- Tại sao cháu lại như vậy hả Ngọc?

Uyên Ngọc nghẹn ngào:

- Con xin lỗi.
- Cháu xin lỗi thì ích gì. Cháu có lỗi với bản thân cháu, bà ngoại cháu kìa, khi cháu không biết tôn trọng mình.

Ông Thành gắt:

- Cả hai ra ngoài đi, để tôi nói chuyện với Uyên Ngọc.

Đóng cửa lại, ông đau lòng nhìn cô:

- Tại sao cháu lại khờ dại vậy Ngọc? Cháu yêu Vũ Hoàng có đúng không?
- Dạ, không có.

Ông Thành tức giận:

- Không yêu người ta mà với người ta, cậu bắt nó cưới con.
- Đừng cậu ơi! Cháu xin cậu cháu chỉ yêu anh Vinh.

Ông Thành thở dài ngồi xuống ghế, bây giờ là quyết định ở Vinh. Mới lúc nãy trong nhà vui vẻ mà bây giờ mọi thứ đều sụp đổ Vinh có thể vì yêu mà tha thứ, nhưng còn Thanh Hương, ông biết bên ai bỏ ai đây? Những tưởng làm tròn lời hứa với người khuất núi, ai ngờ ...

Đồ xấu xa, dơ bẩn! Thanh Hương vừa lái xe vừa nghiêng răng nguyên rủa cô vượt qua cả đèn đỏ, lái xe chạy đi như một người điên. Vũ Hoàng, Uyên Ngọc, hai kẻ xấu xa.

Xe vừa đến nhà, Thanh Hương ào xuống, cô quát tướng lên:

- Mở cửa, mở cửa mau!

Thanh Hương đập cửa ầm ĩ, đánh thức Vũ Hoàng, anh ta hoảng hồn đi ra mở cửa:

- Em làm gì dữ vậy Thanh Hương?
- Anh còn hỏi tôi nữa à?

Thanh Hương giận dữ tát vào mặt Vũ Hoàng cái tát như trời giáng:

- Anh là thằng sở Khanh đốn mạt!

Bị đánh đau. Vũ Hoàng xoa má, nổi cáu:

- Khi không em đánh anh là sao?
- Anh còn hỏi nữa hà! Anh với con Ngọc có đúng không? Nó thú nhận hết rồi. Đồ bỉ ổi!
- Cô ta nói cái gì?

- Nó nói anh đã làm “chuyện ấy” với nó, và xin lỗi anh Vinh.

Vũ Hoàng nhủ mảy, tuy nhiên anh ta không chối. Người anh ta thích bây giờ là Uyên Ngọc kìa.

Thanh Hương gào lên:

- Có đúng không, anh im lặng nghĩa là có chứ gì?

– Em đừng có ầm ĩ, ngồi xuống đây nói chuyện đàng hoàng. Em thường nói yêu nhau là cho nhau hạnh phúc phải không?

Thanh Hương nức nở:

– Nhưng đã có em, anh không có quyền với nó.

– Sao em lạc hậu vậy, chúng ta chấp nhận sống thử kia mà. Nếu như không còn cảm giác thì sẽ chia tay. Anh muốn ... - Giọng Vũ Hoàng đều đặn - trước khi cưới vợ, anh phải đi tìm cảm giác chứ. Em chưa phải là vợ anh, ai cho em cái quyền ầm ĩ dữ tợn như vậy hả? Bây giờ anh nói thẳng, anh hết cảm giác với em rồi.

– Khốn nạn!

Thanh Hương vùng tay toan đánh nữa, Vũ Hoàng không tránh mà chụp tay Thanh Hương bóp mạnh đẩy cô ra cửa.

– Chia tay nhau trong êm đẹp đi em, ồn ào quá chẳng đẹp tí nào.

– Mày là thằng khốn!

Thanh Hương giận dữ bỏ đi, cô không căm thù Vũ Hoàng đều đặn, mà căm thù Uyển Ngọc, cứ tưởng nó ngốc nghếch, ai dè nó ghê gớm cướp người yêu của cô. Cô sẽ về nhà tố cáo cái kẻ cướp khốn kiếp ấy ra khỏi nhà.

Thanh Hương dùng dưng về nhà:

– Ba phải tố cáo nó ra khỏi nhà cho con. Con không cho nó ở trong nhà này nữa.

– Nếu như Vũ Hoàng chọn Uyển Ngọc, con hãy xem đó là sự chọn lựa công bằng.

Thanh Hương thét lên:

– Ba muốn con tự tử chết thì ba mới vừa lòng sao.

Bà Thành phải lên tiếng:

– Nông nổi này ông nên gả Uyển Ngọc cho Vũ Hoàng. Uyển Ngọc không thể ở trong nhà chúng ta được đâu. Hãy mời Vũ Hoàng đến đây.

Uyển Ngọc xoa tay nghẹn ngào:

– Xin đừng ép con. Nếu không cho con ở nữa con sẽ đi, con trở về nhà ngoại con.

Ông Thành ái ngại.

– Trả Về nhà ngoại con, làm sao ở. Nhà đó quá rộng, con ở một mình sao được?

– Con ở được.

Ông Thành bất lực. Nông nổi này là do chính Uyển Ngọc mà ra. Thôi cứ để Uyển Ngọc về nhà cũ, thờ phụng bà ngoại của cô. Ông giúp cho một số tiền, xem như ông cũng hết sức làm tròn lời hứa với người đã khuất.

Ông bỏ tiền vào bao thư đưa cho Uyển Ngọc:

– Con cứ về nhà cũ, thiếu thốn gì cứ điện thoại cho cậu.

Uyển Ngọc cảm động:

– Cám ơn cậu.

Cô lưu luyến nhìn lại căn phòng mình ở, có bao nhiêu là kỷ niệm với Vinh, một lần khờ dại của cô ra nông nổi này đây. Tuy nhiên lòng cô thanh thản không còn dằn vặt băn khoăn nữa. Tạm biệt anh, Vinh ơi em sẽ rất nhớ anh, mãi mãi không quên những gì mình có với nhau.

Trái tim của em thật sự chỉ có mình anh, mỗi mình anh mà thôi.

Cho ly rượu nữa đi!

Vinh phẩy tay gọi rượu. Thanh Hương dẫn mạnh cái ly lên bàn cười nhạt:

– Em sẽ đau khổ đến hôm nay thôi, đủ rồi. Anh cũng nên giống em. Từ nay nhà mình lại như cũ, ba đã đuổi cổ con bé đó đi rồi.

Đã ngà ngà say, Vinh vụt tỉnh rụi:

– Ba đã ... đuổi ... đuổi ...

– Đuổi con nhỏ man man đi. Nó đến nhà mình, anh bị bắt cóc suýt chết, anh Hoàng mê nó phản bội em. Nó phải biến đi cho khuất mắt. Nào, cùng ly mừng với em, anh hãy trở về với chị Thu Cúc đi.

Vinh gạt tay Thanh Hương ra làm rượu đổ xuống bàn, anh đứng bật dậy. Từ cái buổi xảy ra chuyện đó, anh không về nhà cũng không gặp Uyển Ngọc. Anh giận cô khờ dại chớ nào hết yêu cô. Vinh chạy rút về nhà, xông lên lầu, đập cửa vào phòng Uyển Ngọc.

Căn phòng trống hoác, áo quần sách học của Uyển Ngọc biến đi đâu mất, giường nệm gấp lại ngay ngắn, có nghĩa là cô đã đi, đi mà không có một lời nói nào với anh.

Vinh sờ tay lên từng món trên bàn, lòng anh cay đắng và đau khổ. Anh đã hiểu như thế nào là đau khổ của tình yêu, tình yêu đang là nụ cười, bỗng thành trái đắng.

Ngọc ơi! Vinh nghe tiếng mình gọi tên Uyển Ngọc trong nức nở ... Khi cô ở đây, anh không muốn gặp, nhưng khi cô đi rồi, anh thấy mình như mất tất cả.

Một tiếng động ở cửa, Vinh mừng rỡ quay phát lại.

– Ngọc!

Nhưng không phải! Là Thu Cúc, cô bước vào:

– Anh tưởng là Ngọc sao? Cô ta không dám để anh gặp đâu nên lảng lảng dọn đi khỏi nhà anh. Bây giờ thì anh thấy đó, chỉ có em là yêu anh.

Vinh chán nản buông rơi người xuống ghế:

- Em ra ngoài đi, anh muốn một mình.
- Không, em muốn được chia sẻ với anh.
- Không cần đâu.
- Tại sao anh không chấp nhận trở lại với em, em vẫn mở rộng vòng tay đón anh mà.
- Bây giờ anh muốn được yên, em làm ơn đi ra ngoài đi.

Vinh thô bạo lôi Thu Cúc lại cửa đẩy cô ra ngoài, rồi đóng sầm cửa lại.

Xong, anh gieo người lên giường chìm trong suy tư và đau khổ. Căn phòng này từng chứng kiến những ngày vui vẻ của anh và Uyên Ngọc, tại sao bây giờ lại như thế này? Uyên Ngọc!

Vinh hét lên anh giận dữ xô đổ ngã hết mọi thứ trong phòng. Bên ngoài, bà Thành lo sợ kêu lên:

- Vinh! Con làm gì vậy, mở cửa ra mau!

Im lặng, Vinh nằm Chuối người xuống, quên cả không gian thời gian và tiếng mẹ lo lắng cho mình. Bà Thành cố khuyên nhủ:

- Nếu như con yêu Uyên Ngọc, con phải biết tha thứ, đôi khi sự rộng lượng của con lại mang đến hạnh phúc cho con.

Vinh nằm nghiêng qua lắng nghe lời mẹ. Bà Thành tiếp tục khuyên nhủ:

- Uyên Ngọc trẻ người non dạ không có cha mẹ dạy dỗ điều hay lẽ thật, mà cuộc sống bên ngoài thì đầy lọc lừa hiểm sâu, con không tha thứ cho Ngọc thì ai là người lo cho nó nữa. Hãy biết tha thứ, lòng con sẽ thấy hạnh phúc.

Vinh choàng dậy. Anh nên tha thứ cho Uyên Ngọc. Không còn trong trắng bởi cô quá đại khờ, Vũ Hoàng mới có lỗi.

Lao lại cửa, Vinh kéo mạnh cửa ra:

- Mẹ! Cám ơn mẹ đã cho con lời khuyên, con đã hiểu ra rồi.

Không kịp cho bà Thành có phản ứng, Vinh chạy rầm rập xuống cầu thang, phóng ra xe lái đi.

Uyên Ngọc, anh tha thứ cho em. Anh cần tình yêu của em, chỉ cần trái tim em bây giờ thuộc về anh là đủ.

Uyên Ngọc! Uyên Ngọc ...

Uyên Ngọc buồn buồn đếm bước, cô đã rời khỏi nhà cậu Thành và xa cả Vinh mà không có một lời nói nào từ biệt anh. Như thế cũng tốt, từ nay tôi sẽ cố gắng học, quên đi những gì không vui.

Những gì đã qua là một quá khứ đẹp, mãi mãi cô sẽ không quên những ngày có Vinh.

Mấy hôm nay cô trở lại trường học, những buồn phiền như lắng xuống:

- Ngọc!

Uyên Ngọc giật mình nhìn lên, cô thảng thốt khi nhận ra Vinh, anh có vẻ ốm đi.

- Chúng ta nói chuyện một chút được không?

Do dự một chút, Uyên Ngọc gật đầu.

- Dạ.

- Em vẫn đi học?

- Dạ.

- Bây giờ em ở đâu?

- Về nhà ngoại.

- Lên xe anh chờ đi.

Uyên Ngọc ngoan ngoãn ngồi lên xe. Gặp lại anh, cô nghe lòng mình rung động bồi hồi. Nếu như hôm đó cô không nói với anh, hai người không buồn và xa cách như thế này, nhưng không nói ra thì khó chịu quá:

Chờ Uyên Ngọc đóng cửa xe lại, Vinh cho xe chạy đi. Anh tìm chỗ đậu rồi quay sang nhìn cô:

- Có lẽ em cho anh là một người hẹp hòi, nên đi mà chẳng để lại một lời cho anh?

- Em không dám. Chỉ tại ... em không biết mình nói gì nữa.

- Em có muốn anh tha thứ cho em?

- Em đã làm gì đâu?

Nét mặt khờ khạo của cô làm Vinh vừa buồn vừa giận:

- Anh biết đòi hỏi sự trong trắng ở em dành cho anh, anh sẽ mất em. Anh yêu em thật sự Ngọc ạ. Mấy ngày qua em biết anh đau khổ như thế nào không?

Uyên Ngọc đáp ứng:

- Chính em cũng buồn khi xa anh.

- Em có yêu anh không?

- Có.

- Còn với Vũ Hoàng?

- Không.

- Thật chứ?

- Thật.

- Anh tin em nói thật, anh tha thứ cho em. Chúng mình quên hết chuyện cũ nhen?

- Dạ.

– Có điều anh không hiểu, em bảo với Vũ Hoàng, nhưng lần đầu tiên anh hôn em, chừng như em không biết hôn là gì cả. Tại sao thế?

– Em không biết.

– Anh điên lên được với em, càng điên với em, anh càng yêu em.

– Anh hết giận em rồi hả?

– Nếu còn giận em, anh đã không đi tìm em. Mấy tuần nay anh nhớ em lắm.

– Em cũng nhớ anh.

Bốn tiếng “em cũng nhớ anh” khiến Vinh xúc động kỳ lạ, anh với tay kéo Uyên Ngọc vào lòng:

– Nhớ anh mà làm khổ anh như thế này sao?

– Em cũng đâu có muốn. Xưa nay em ghét chuyện gì cứ để trong lòng.

– Nhưng cũng có những sự thật không nên nói ra em hiểu không?

– Em hiểu rồi.

– Chưa có ai làm khổ anh như em vậy. Anh phải trừng phạt em mới được, cô bé ngốc của anh.

Vinh say đắm đi tìm mọi người yêu, nụ hôn xóa tan tất cả những hờn giận đau khổ. Sau cơn mưa trời lại sáng.

Chờ cho mọi người ngồi hết vào bàn ăn, Vinh mới trịnh trọng nói:

– Ba mẹ! Con vẫn quyết định cưới em Ngọc.

Ông Thành nghiêm mặt:

– Con suy nghĩ kỹ chưa?

– Dạ rồi. Con không quan trọng chuyện Ngọc còn trong trắng hay không, điều quan trọng con và Ngọc yêu nhau và hạnh phúc là được.

Vừa nghe xong, Thanh Hương ngẩng phắt đầu lên, giọng cô giận dữ:

– Em phản đối! Một con người xấu xa không thể nào là chị dâu của em.

– Uyên Ngọc không xấu, cô ấy chỉ bị Vũ Hoàng lợi dụng.

– Lợi dụng? Không phải nó cũng thích mã đẹp trai của anh ấy sao. Ba, con phản đối?

Bà Thành xen vào:

– Con cũng nên suy nghĩ cho kỹ đi.

– Con đã suy nghĩ kỹ rồi mẹ. Con yêu Uyên Ngọc và con không thể thiếu cô ấy.

Thanh Hương hằn học:

– Anh đã yêu đến thành mù quáng ngu ngốc rồi.

Ông Thành nạt khế:

– Thanh Hương! Con không được hỗn!

Thanh Hương vùng vằng đứng lên:

– Nhà này nếu có nó sẽ không có con. Con không bao giờ tha thứ cho tội nó cướp người yêu của con.

– Con chỉ biết kết tội Uyên Ngọc, sao con không kết tội Vũ Hoàng. Nếu yêu thương con thật lòng, nó phải biết chung thủy với con chứ.

– Chính Uyên Ngọc quyến rũ anh Hoàng. Làm bộ ngờ nghệch, nhưng lại là yêu tinh đó.

Vinh thấp giọng:

– Em chớ nên có thành kiến với Ngọc, cô đâu được có cha mẹ dạy dỗ, còn bà ngoại quá già, Ngọc chỉ còn nơi nương tựa là chúng ta.

Thanh Hương mai mỉa:

– Anh quân tử quá hả, đi nhặt của thừa của thiên hạ.

Vinh đỏ mặt:

– Em ăn nói thật trọng một chút.

Rồi anh quay sang ba mẹ mình:

– Con quyết định cưới Ngọc, xin ba mẹ tán thành cho con.

– Chuyện tương lai của con, ba mẹ để con quyết định, ba mẹ là cố vấn thôi.

Vinh cảm động:

– Cảm ơn ba.

Vinh vui mừng bay đến ngay với Uyên Ngọc.

– Ba mẹ đã cho phép chúng ta cưới nhau, em vui không.

Uyên Ngọc cười gật đầu:

– Em vui lắm.

Vinh ôm Uyên Ngọc vào lòng:

– Anh định làm một tiệc cưới đơn giản đãi ở nhà hàng, vì em không còn ai là người thân.

– Anh tính như thế nào cũng được mà. Em thì ngốc lắm.

– Cứ để anh lo.

Vinh mơ màng áp đầu Ngọc vào vai mình:

– Anh sẽ cho sửa nhà này lại và ở đây với em.

– Có phải Thanh Hương ghét em lắm hả anh?

– Nó vẫn thành kiến với em, nhưng đây là lỗi của Vũ Hoàng. Ngọc này, đám cưới em mặc áo trắng nghe, em mặc áo trắng trông em mới xinh.

– Vậy bây giờ em không xinh hả?

– Đâu có, em rất xinh. Anh đang mê em nè.

Uyển Ngọc phì cười:

– Vậy khi nào anh hết mê em?

– Không bao giờ, tới già tới chết cũng còn mê.

– Dẻo mồm quá đi.

– Dẻo mồm, em mới mê anh chứ.

– Ai mê anh hồi nào, người ta yêu anh thôi.

– Thì yêu rồi mơ. Cung ơi, người ta mê nhau và yêu nhau là như thế. Ôm em trong vòng tay, anh cứ muốn hôn em hoài.

– Thôi đi, anh làm em ngộp thở muốn chết.

Uyển Ngọc nhào người ra, Vinh ôm cô lại anh vờ trừng mắt:

– Đố em chạy trốn anh được.

– Em không chạy trốn nhưng em sẽ, dùng võ quật anh ngã đó.

– Ái chà! Đau lắm em ơi không thương, anh sao?

Vòng tay ôm cô, anh say đắm nhìn vào mắt cô:

– Thỏ Ngọc của anh, anh yêu em suốt đời.

Uyển Ngọc khép mắt lại khi gương mặt anh thật gần mặt cô, đôi môi mềm của anh tìm môi cô ...

Anh Vinh hả?

Uyển Ngọc nở nụ cười tay kéo cánh cửa ra đón Vinh, song cô sầm mặt xuống vì là Vũ Hoàng, anh ta đưa tay giữ cánh cửa lại:

– Anh đến thăm em.

Uyển Ngọc lạnh nhạt:

– Anh đi đi! Tôi không muốn anh Vinh hay là Thanh Hương buồn tôi.

– Anh sẽ đi, nhưng sở dĩ anh tìm em là để nói cho em biết, anh yêu em.

Uyển Ngọc cười chế giễu:

– Cảm ơn tình yêu của anh, nhưng tôi không cần.

– Em không cần vì em có Vinh. Anh biết, nhưng anh vẫn nói là anh yêu em.

– Anh muốn gì?

– Muốn gì đâu, anh muốn em biết anh đau khổ vì mất em, em là viên ngọc quý anh đã ngu ngốc đánh mất.

– Trong tình yêu là sự thành thật, nhưng anh chỉ muốn lợi dụng, bây giờ tôi không ngu ngốc nữa.

– Anh biết. Vinh đáng cho em yêu.

– Vậy thì anh nên đi về đi.

– Anh sẽ đi, chỉ muốn xin anh một ân huệ anh muốn ôm em và hôn em.

Uyển Ngọc đỏ mặt:

– Anh quá đáng lắm.

Cô giận dữ đóng ập cửa lại, Vũ Hoàng li lợm van lơn:

– Đừng tàn nhẫn với anh như vậy Ngọc.

Miệng van lơn, tay Vũ Hoàng cố đẩy cánh cửa vào, nét mặt nhăn nhó đau khổ.

– Anh muốn ôm em một lần tròn vòng tay anh mà thôi, chứ anh có làm gì em đâu. Ngày trước em đâu có từ chối khi anh ôm em và hôn em.

– Anh còn nhắc nữa!

Vũ Hoàng quỳ thụp xuống chân Uyển Ngọc, anh ta ôm chân Uyển Ngọc và ... hôn lên bàn chân cô. Uyển Ngọc lúng túng cố đẩy ra.

– Anh đừng có như vậy mà.

– Anh muốn chứng tỏ tình yêu của anh cho em biết.

– Để làm gì?

– Để em nhớ anh ngoài Vinh ra còn có anh cũng rất yêu em.

Mềm lòng, Uyển Ngọc không nở hất Vũ Hoàng ra, giọng cô muốn khóc:

– Anh đã làm cho tôi có lỗi với anh Vinh, anh còn muốn hại tôi nữa sao?

– Anh ...

– Làm ơn đi đi, tôi không muốn có lỗi với anh Vinh.

– Ngọc à! Anh rất yêu em, hãy cho anh một lần yêu em nhé.

Vũ Hoàng đứng lên, anh ta tấn Uyển Ngọc vào cánh cửa và toan hôn cô.

Uyển Ngọc đẩy mạnh ra:

– Anh đừng có như vậy mà.

Cô đẩy mạnh quá, Vũ Hoàng ngã chới với. Lần này Uyển Ngọc đóng ngay cửa lại gài chốt chặt lại.

– Anh đi đi!

Biết Uyển Ngọc cứng lòng, Vũ Hoàng giận dữ ra xe. Được, anh chịu thua em hôm nay, nhưng anh nhất định em phải là của anh.

Tiếng xe đi xa, Uyển Ngọc mới thở phào nhẹ nhõm. Tuy nhiên, hôm nay cô “biết khôn” rồi, sẽ không nói điều này cho Vinh biết. Cô cần biết im lặng bảo vệ hạnh phúc của mình, trái tim của cô chỉ có Vinh, chỉ có anh mà thôi. Chiều nay Vinh sẽ đến đưa cô đi thử áo cưới. Uyển Ngọc bồi hồi nhìn căn nhà đổi mới.

Rồi sẽ có Vinh luôn bên cô, căn nhà này sẽ đầy ắp tiếng cười hạnh phúc của cô và anh.

Uyển Ngọc nhìn vào gương, cô ngẩn ngơ, như cô bé nào đó đang nhìn lại cô. Mình xinh như thế này sao?

– Xong chưa em?

Vinh vén màn bước vào, anh ngây người ra nhìn Uyển Ngọc trong chiếc áo cưới may thật khéo, ôm sát vào thân hình của cô.

Uyển Ngọc ngượng ngập:

– Có được không anh Vinh?

– Quá xinh là khác! Vợ sắp cưới của anh mỗi ngày như đẹp hơn lên.

Uyển Ngọc thẹn thùng:

– Em không quen mặc áo hở vai tí nào, trông trái làm sao.

– Có sao đâu, càng tôn thêm vẻ đẹp của em lên là khác. Em nhìn vào gương xem, vợ chồng mình xứng đôi với nhau ghê không?

Người chủ hiệu áo cưới khen nức nở:

– Em xinh lắm, đến chị nhìn em còn mê. Nhưng chị trông em quen quen ghen.

Vinh mỉm cười cầm tờ tạp chí trên bàn lên:

– Giống cô này phải không?

Người chủ hiệu áo cưới ngẩn người ra, rồi nhìn Uyên Ngọc, xong lại nhìn vào cuốn tạp chí.

– Em là ... Uyên Ngọc đúng không?

Vinh cười kiêu hãnh:

– Cô ấy đấy!

– Chị không nghĩ em giỏi và và công cả một người đàn ông trên vai đi cả cây số.

– Vậy mà cô làm được đó chị:

– Quả hân hạnh biết em. Chị sẽ tặng em một áo cưới nữa.

Uyên Ngọc xấu hổ che mặt:

– Em chưa khi nào nghĩ em làm như vậy được cả.

– Nhưng em đã làm nên điều kỳ diệu và chính vì điều này mà anh yêu em như điều đồ .

Uyên Ngọc mắc cỡ xô Vinh ra:

– Nói trước mặt người lạ mà không mắc cỡ gì cả.

– Thì chồng nói mê vợ mình thì có gì xấu hổ đâu nào:

– Thôi đi anh. Chúng ta đi mau kẻo ba mẹ đợi.

Một tiệc cưới đơn giản nhưng cũng được mời khá đông bạn bè. Cô dâu xinh quá. Vinh sung sướng nhìn ngắm vợ mình.

– Anh Vinh, chúc mừng anh.

Thu Cúc mang ly rượu đến, cô rót rượu vào đầy ly đưa ra trước mặt Vinh:

– Anh uống một ly chứ?

Vinh cau mày nhìn gương mặt đỏ của Thu Cúc:

– Em say rồi, đừng cô uống nữa.

– Uống rượu mừng của em mà anh không muốn uống nữa sao.

– Em chúc mừng anh, anh cảm ơn, nhưng em say rồi.

– Em còn tỉnh chứ chưa say đâu. Anh không uống thì em uống.

Thu Cúc trút hết ly rượu vào miệng cô ần cái ly không vào tay Uyên Ngọc.

– Uyên Ngọc! Cô thắng tôi rồi, vì cô mà anh Vinh bỏ tôi.

Vinh nhăn nhó lời. Thu Cúc ra.

– Em say rồi, để anh nhờ người đưa em về.

Thu Cúc hét to lên:

– Em nói là em chưa say, buông em ra em chưa nói hết với Uyên Ngọc mà.

Vinh cương, quyết lời Thu Cúc ra ngoài. Chỉ đợi có như vậy, Vũ Hoàng len đến:

– Uyên Ngọc, xin chúc mừng em.

Giữ phép lịch sự, Uyên Ngọc mỉm cười:

– Cảm ơn anh.

– Cảm ơn anh thì phải uống hết ly rượu này với anh. Nào, cụng ly.

Bắt đắ dĩ Uyên Ngọc nhấp khẽ môi. Vũ Hoàng lắc đầu:

– Em uống như vậy là không nhận lời chúc mừng của anh, một ly rượu với anh, em cũng từ chối sao Ngọc.

Uyên Ngọc nghiêm mặt:

– Thực sự là tôi không biết uống rượu. Một chút nhấp môi để cảm ơn anh đến dự lễ cưới.

– Anh đến dự lễ cưới vớ trái tim tan nát, em hiểu không?

Uyên Ngọc nhăn mặt:

– Anh đừng có như vậy.

Cô bỏ đi tìm Vinh. Anh đang trở vào sau khi bị Thu Cúc níu kéo.

– Anh Vinh!

Nhìn thấy anh, Uyên Ngọc mừng rỡ sà lại Vinh âu yếm:

– Em mệt à? Tiệc sắp tan rồi, chúng ta đi tiễn ba mẹ.

Cuối cùng cả hai cũng đi về căn nhà của họ, Vinh kéo Uyên Ngọc cho ngả đầu vào vai mình:

– Em mệt dựa vào vai anh nghỉ đi.

– Em không mệt tí nào cả. Anh mệt không?

– Không mệt lắm, nhưng nếu được hôn em sẽ hết mệt tức thờ.

Uyên Ngọc phì, cười cắn nhẹ vào tay Vinh:

– Em chưa nghĩ làm vợ là như thế nào cả.

– Một lát anh sẽ nói cho em biết. Muốn nghe không? Làm vợ là yêu chồng và hôn chồng thật nhiều.

– Khôn quá đi.

– Như thế mới là làm vợ chứ.

Về đến nhà, Vinh ngăn Ngọc lại:

– Em ngồi yên đó ghen.

– Chi vậy anh?

– Bí mật.

Vinh cười hóm hỉnh vòng qua mở cửa, anh luồn tay bệ cô lên:

– Ôm cổ anh đi.

Uyển Ngọc ngoan ngoãn ôm cổ Vinh, cho anh bế cô vào nhà. Mỗi bước đi, anh cúi xuống hôn cô.

Uyển Ngọc nghe toàn thân mình rung động trong cảm xúc kỳ lạ, cô khép mắt lại khi anh đặt cô nhẹ nhàng xuống giường và phủ lên mặt cô những nụ hôn đam mê nồng cháy.

Chiếc áo cưới từ từ kéo qua đầu Uyển Ngọc, Vinh say đắm:

– Ngọc, anh yêu em ...

Những nụ hôn cứ nóng dần lên, và rồi cả hai như tan chảy vào nhau Uyển Ngọc e ấp ... Cô đúng là khờ thật, sao đến bây giờ mới biểu, Vũ Hoàng nào “có làm gì đâu”. Cô ngập ngừng:

– Anh Vinh ...

Vinh mở mắt ra, nụ cười của anh lúc này thật tinh quái:

– Em có biết suốt một chút nữa là em đánh mất hạnh phúc của chúng ta không? Cô vợ của anh đúng là khờ quá đấy. Anh hỏi em nhé, em vẫn còn trong trắng sao dám nói với anh ...

– Thì em cứ tưởng khi mình để một người nhìn thấy thân thể mình là mình đã hư.

– Ngốc ạ! Nếu anh quan trọng sự trong trắng, anh đã mất em. Nhưng bây giờ phải nói là anh rất hạnh phúc khi anh là người đàn ông đầu tiên của em. Sau này đừng có ngốc như vậy nữa nhé và cũng sau này chỉ duy nhất một mình anh nhìn thấy thân thể em thôi nhé. Em là của riêng anh, một mình anh.

– Vậy anh cũng là của riêng em?

– Dĩ nhiên.

Vinh sung sướng ôm ghì Uyển Ngọc vào lòng.

– Ngủ đi em.

Uyển Ngọc khép mắt lại.

– Vinh à! Em nói một câu thôi nhé.

– Nói đi!

– Em yêu anh. Chưa ai đẹp như anh.

Vinh phì cười:

– Trẻ con. Nhưng anh thích em trẻ con mà người lớn thế này.

Không gian dịu nhẹ, đêm tĩnh lặng cho đôi vợ chồng trẻ đi vào giấc mơ huyền thoại ...

Ánh sáng bên ngoài khá gay gắt xuyên qua rèm cửa. Vinh chợt mình thức giấc mở mắt ra, chỗ nằm cạnh anh trống không. Vinh ngồi dậy:

– Ngọc ơi! Em đâu?

Uyển Ngọc tay cầm cái muỗng, ngực đeo tạp dề, cô cười tươi:

– Em nè! Em làm thức ăn sáng cho anh.

Vinh hít mạnh một cái:

– Chà, thơm quá! Món gì thế?

– Thịt bò bít tết. Mẹ nói anh rất thích ăn món này.

– Biết làm vợ đó.

Vinh ôm Uyển Ngọc vào lòng, anh hôn cô:

– Em muốn chúng mình đi hưởng tuần trăng mật không? Đi Đà Lạt nhé?

Điện thoại chợt reo, Vinh cau mày cầm máy lên nghe:

– Alo ... cái gì ... Thu Cúc tự tử, cắt mạch máu tay ... dạ dạ con tới liền.

Uyển Ngọc rụt rè:

– Gì vậy anh, chị Thu Cúc tự tử?

– Cô ấy cắt mạch máu tay tự tử, may là người nhà hay kịp đưa vào bệnh viện, mẹ cô ấy năn nỉ anh đến thăm. Phiền quá.

– Anh nên đi và an ủi chị ấy.

– Anh đi một lát, em ở nhà cứ ăn sáng và chuẩn bị trưa chúng ta đi Đà Lạt.

– Dạ.

Vinh đi rồi, Uyển Ngọc ngồi tần ngần nhìn đĩa thịt bò bít tết và hai lát bánh mì cô vừa nướng xong. Cô không muốn ăn dù lúc này rất đói. Thu Cúc tự tử, tự cắt mạch máu tay, sao lại có gan tự hủy mình như vậy. Nếu như Thu Cúc chết, cô và Vinh nhất định chẳng vui về gì.

Đi ra vườn hoa, Uyển Ngọc mở nước cầm vòi tưới tưới hoa, nước chảy trên hoa lá rào rào, nước làm cho hoa lá trở nên xanh hơn tươi hơn. Uyển Ngọc mỉm cười nhớ lại đêm qua ... Cô đúng là khờ thật, “chuyện ấy xảy ra đêm qua mới là sự thật, còn cô với Vũ Hoàng ... Điên quá, sao cô cứ nghĩ mình đã hư. Suýt chút nữa, cô đã đánh mất hạnh phúc của chính mình.

Vũ Hoàng đứng ngoài hàng rào, người ưỡn như con mèo mắc mưa, Uyển Ngọc nhăn mặt:

– Anh tính tới đây làm gì?

- Em biết đêm qua Thu Cúc tự tử không?
- Biết.
- Anh không tự tử như Thu Cúc, nhưng anh sẽ đi xa thành phố.
- Anh đi đâu?
- Anh không biết đi đâu, nhưng nhất định phải đi để quên em.
- Việc gì anh phải như thế, anh làm lành với Thanh Hương đi.
- Anh không yêu cô ấy, trái tim anh chỉ có hình bóng em.
- Anh đừng có điên quá, tôi đã là người phụ nữ đã có chồng.
- Anh biết.
- Anh đi đi.

Uyển Ngọc tắt nước bỏ đi vào nhà. Vũ Hoàng nhìn theo cười tinh quái. Anh không tin là em cứng lòng, rồi em sẽ xiêu lòng thôi.

Vinh đến bệnh viện lúc Thu Cúc đang, giận dữ bút dây truyền dịch la hét:

- Sao không để cho con chết, lại đi cứu con. Con muốn chết.

Vinh nghiêm mặt đi vào:

- Tại sao em lại xử sự như vậy, không biết quý sinh mạng của mình.

Thu Cúc khóc òa:

- Em không muốn sống khi anh bỏ em. Anh đến đây làm gì, em không cần sự thương hại của anh. Anh đi về đi!

Vinh lắc đầu:

- Anh không thương hại em, mà anh đến thăm em với tư cách của một người bạn.
- Em không cần tình bạn của anh.

Thu Cúc úp mặt xuống gối mà khóc, Vinh đặt tay lên vai cô:

– Em không cần tình bạn của anh cũng được, nhưng em đừng làm cho mẹ em phải lo lắng vì em. Đúng là anh có lỗi khi thay lòng đổi dạ. Em hãy ghét anh, em sẽ thấy nhẹ lòng và quên được anh.

- Làm sao em quên anh được.

Thu Cúc quay lại cô ôm choàng Vinh nức nở:

- Em yêu anh như thế nào đâu phải anh không biết. Vậy mà dùng một cái anh bỏ em đi cưới vợ.
- Bây giờ anh đã là người đàn ông có vợ. Do đó, em đừng khờ dại vì anh mà tự hủy hoại mình.
- Em đau khổ quá nên không muốn sống nữa.

Vinh vuốt tóc Thu Cúc:

- Hãy bỏ ngay ý nghĩ tự tử, em nên nghĩ mẹ em cũng rất cần em.
- Nhưng đến thăm em rồi, anh sẽ không bao giờ thăm em nữa phải không?
- Anh sẽ thăm em với tư cách của một tình bạn.

Biết không thể ép Vinh, Thu Cúc cứ khóc, dù sao anh chịu đến thăm cô còn hơn là anh bỏ mặc cô. Cô sẽ đòi lại anh vì anh vốn là của cô.

Bà Trâm đưa thuốc cho Vinh:

– Cháu dỗ cho Thu Cúc chịu uống thuốc giùm đi, suốt đêm qua nó quậy như vậy đó. Gọi điện thoại kêu cháu đến, thật lòng dì cũng ái ngại.

- Không có gì đâu dì, thật ra thì chính con cũng có lỗi với Thu Cúc.

Vinh lấy thuốc dỗ Thu Cúc:

- Em phải uống thuốc nghe Cúc, uống thuốc vết thương của em mới mau lành.
- Nhưng anh phải hứa ở lại với em.
- Được rồi, anh ở lại với em.

Được Vinh hứa, Thu Cúc vui mừng nắm chặt tay anh:

- Em phải giữ tay anh mới được, nếu không anh sẽ bỏ đi về.

Vinh kêu khổ thâm trong bụng, ở nhà chắc là Uyển Ngọc đang đợi anh. Chờ cho Thu Cúc ngủ, Vinh rút tay nhẹ nhàng ra, song cô mớ mắt ra.

- Anh định đi đâu thế anh Vinh?

Vinh đành đáp dối:

- Em nắm tay anh mãi quá, nên anh muốn rút tay ra.
- Anh chỉ được rút tay ra khi em ngủ ngon, em chưa ngủ anh không được xa em, ghen anh.

Mệt quá, Vinh ngã đầu vào thành ghế rồi ngủ thiếp đi ...

Đã quá trưa, đói quá Uyển Ngọc ăn cơm xong ngồi đợi Vinh, thế mà anh vẫn chưa về. Hành lý chuẩn bị đi Đà Lạt đã chuẩn bị xong, không biết bao giờ Vinh mới về nữa. Mòn mỏi, Uyển Ngọc cũng ngủ thiếp đi ...

Một giờ trưa, Vinh mới đứng lên đi về được. Bà Trâm khần khoảng:

– Ráng giúp dì ghen Vinh, từ từ nó cũng nguôi ngoai và hiểu. Còn bây giờ nó đang tuyệt vọng, dì sợ nó nghĩ quẩn, nên tối cháu vào giúp dì lần nữa.

Vinh đành gật đầu:

- Dạ, tối cháu sẽ vào.

Bà Trâm đưa Vinh ra, đóng cửa xong quay vào, Thu Cúc vờ thức giấc:

– Anh Vinh về rồi hả mẹ?

– Nó bảo tối vào thăm con.

– Hay là mẹ cũng về nhà nghỉ đi, con không làm chuyện đại đột nữa đâu. Tại tối qua lúc uống rượu say, con quá đau khổ. Bây giờ con hiểu dù con có chết, anh cũng không bỏ vợ.

– Con biết như vậy thì mẹ mừng. Mẹ đi về chiều mẹ vào với con.

– Dạ.

Bà Trâm vừa khuất sau cánh cửa, Vũ Hoàng đi vào, anh ta gõ tay lên giường:

– Này, đóng kịch thật, hơn cả diễn viên trường lớp.

Thu, Cúc mở mắt ra lườm Vũ Hoàng:

– Thua anh mà. Cả nhà Vinh không ai biết anh bắt Vinh với Uyên Ngọc vì ...

– Này, chúng ta đồng hội đồng thuyền, tôi và Thu Cúc đều có lợi.

– Tôi đòi lại được Vinh. Còn anh có Uyên Ngọc, cô vợ có mớ tài sản đến mấy triệu USD chứ gì?

Vũ Hoàng mỉm cười:

– Biết hết còn ồn ào. Tôi sẽ tiếp tục tấn kịch xuất hiện ở nhà họ, còn cô ráng giữ chân Vinh. Thành công hay không do cô cô đó.

– Tôi biết rồi. Anh được tài sản của cô ta, sau này tôi không đòi chia đâu, quan trọng tôi có anh Vinh.

– OK.

Vũ Hoàng đưa tay bắt tay Thu Cúc, anh ta nhìn tay Thu Cúc:

– Chắc là đau lắm phải không?

– Đau, nhưng bộ anh tưởng tôi là đồ ngốc hay sao - Thu Cúc bụm miệng cười – Tôi nghiệp mẹ tôi, bà thấy máu quá trời nên xỉu ngã xuống cái đui, chứ đâu có biết đó là nước màu đỏ.

– Cô thật là ...

Vũ Hoàng phì cười trước sự đáo dể của Thu Cúc, cô ta lạnh và tinh quái hơn anh nghĩ. Đường như đoán được suy nghĩ của Vũ Hoàng, Thu Cúc ranh mãnh “nhảy vào cổ họng Hoàng”:

– Anh cũng nên cẩn thận, Uyên Ngọc mà biết anh là kẻ chủ mưu bắt cóc, anh tiêu đời.

– Này!

Vũ Hoàng cau mày, Thu Cúc cười khê:

– Tôi cũng cần cảnh cáo anh, anh đột anh Vinh của tôi hơi kỹ, báo hại anh nằm bệnh viện cả tuần lễ.

– Tôi đâu có muốn.

Thu Cúc lườm Vũ Hoàng:

– Chứ không phải anh ghen à? Ghen thì nhận, làm ác không sợ lại sợ tôi cười anh ghen à?

Vũ Hoàng cười giả lả:

– Bộ cô không ghen sao?

– Sao không, ghen chết đi được.

– Vậy chúng ta cù g đi trên con thuyền, có đúng không?

– Nhưng anh vì tiền, còn tôi vì tình. Anh ấy từng là của tôi, tôi từng khinh thường dịch thù của mình, không ngờ lại bại trận không còn manh giáp.

Vũ Hoàng ngó mông ra cửa. Thực sự Uyên Ngọc cũng đẹp đấy chứ, nét đẹp ngây thơ trong sáng. Điều làm anh cay cú là chính cái trò gây đập lưng ông, cuộc bắt cóc vô tình lại cho Vinh và Uyên Ngọc gần nhau yêu nhau. Anh bị loại hẳn ra ngoài “cuộc chiến”. Lòng đau dớn và căm tức.

– Nhất định anh đòi lại cái lẽ ra phải là của anh. Em phải bỏ hẳn, nghe chưa Ngọc. Em phải là của anh ...

Anh Hoàng! Anh Hoàng ...

Mạnh gọi khê:

– Nó về tới đó. Hành động đi!

Vũ Hoàng gật đầu:

– Được! Mày biến đi!

Vũ Hoàng leo vội vào bên trong, rồi mở cửa rào bước ra, đúng lúc Vinh dừng xe lại, Hoàng làm như giật nảy người, đầu cúi gằm và tay kéo nón kết sâu xuống, bước đi nhanh.

Vinh bước xuống xe, anh cau mày nhìn theo dáng Vũ Hoàng. Anh ta vừa từ trong nhà anh đi ra, vậy là Uyên Ngọc vừa tiếp anh ta. Anh ta còn lý do nào để gặp Uyên Ngọc khi cô đã là vợ của anh rồi?

Vinh tức giận mở mạnh cổng rào rộng ra, lái xe vào. Uyên Ngọc đâu không thấy ra đón anh? Hay là cô đang vội phi tang dấu tích của tên luật sư lưu manh?

Đồ khốn kiếp! Vinh muốn quát lên vì giận, đường đường là một luật sư, song anh ta lại cư xử như một tên trộm, tới lui với một phụ nữ đã có chồng.

Vinh lấy chìa khóa mở cửa đi vào nhà, Uyên Ngọc đang ngủ gà ngủ gật trên ghế xa-lông ở phòng khách. Vinh đứng nhìn nhìn Uyên Ngọc, cô vừa tiếp Vũ Hoàng hay là anh ta vào mà cô chẳng hay vậy?

Như linh cảm có người nhìn mình, Uyên Ngọc mở choàng mắt ra:

– Anh Vinh! Anh mới về hả?

- Sao em ngủ không vào phòng mà ngủ lại nằm ở đây?
- Em đợi anh, với lại cửa rào khóa lo gì?
- Em không nghĩ là có người leo vào à?
- Ai lại thế xưa nay ở đây yên tĩnh mà. À! Thu Cúc sao rồi hả anh?

Vinh nhìn Uyên Ngọc đăm đăm. Cô không có vẻ gì đóng kịch cả, mà là vẻ mặt của người mới vừa ngủ dậy. Không có lý nào cô còn có mối liên hệ nào với Vũ Hoàng. Vinh ngồi xuống ghế, những câu hỏi vẫn lảng vảng trong đầu anh.

Uyên Ngọc ngồi dậy:

- Anh uống nước không, em đi lấy cho anh?
- Ồ cũng được. Ngọc này ... chúng mình dời tuần trăng mật tháng sau đi được không. Mẹ của Thu Cúc năn nỉ nên anh thấy khó xử quá.

Uyên Ngọc hồn nhiên gật đầu:

- Được mà? Đi Đà Lạt hay ở đây thì chúng mình vẫn bên nhau.
- Em cho anh lo cho Thu Cúc à?
- Em đã là vợ anh, em nghĩ anh sẽ lo cho chị ấy với tình bạn. Hơn nữa, em nghĩ học mấy ngày nay rồi.

Nói xong, Uyên Ngọc đi vào trong, Vinh nhìn theo. Anh thích Uyên Ngọc ngăn lại, anh muốn cô nói cô lo anh sẽ xiêu lòng vì thương hại Thu Cúc. Nhưng sao cô chẳng tỏ thái độ gì cả. Hay là cô còn lưu luyến Vũ Hoàng. Những ý nghĩ ấy làm Vinh không vui chút nào. Mới tối qua anh đang ở trong thiên đường hạnh phúc, sao bây giờ thiên đường này không cho anh cảm giác hạnh phúc nữa.

Uống ly nước, Vinh kêu mệt kéo Uyên Ngọc vào phòng:

- Sáng giờ em làm gì hả Ngọc?
- Em xem lại bài học và sau đó ngồi đợi anh.
- Không làm gì cả? Nếu như có ai đến nhà mình, em phải tiếp họ?

Uyên Ngọc phì cười:

- Làm gì có.
- Vậy mà lúc mới về anh ... cứ tưởng nhà mình có khách.

Vinh cố quên hình bóng Vũ Hoàng, ôm Uyên Ngọc vào lòng.

- Ngủ đi em! Em đừng đi đâu cả nhé, anh thích được ngủ ôm em như thế này.

Uyên Ngọc mỉm cười rúc vào lòng Vinh, những buồn phiền vì đợi mong anh tan biến đi nhường lại cảm giác ấm áp hạnh phúc.

– Đứng lại!

Vinh quát lớn, anh phóng nhanh đến và giật phăng cái mũ đội sùm sụp trên đầu kẻ vừa leo ra từ hàng rào nhà mình, anh kêu lên, chân lùi lại:

– Vũ Hoàng, đến đây làm gì?

Vũ Hoàng không trả lời mà đẩy Vinh sang một bên để đi. Vinh tức giận níu cánh tay Vũ Hoàng lại:

– Anh leo rào từ trong nhà tôi ra như một kẻ trộm, mà lại không trả lời câu hỏi của tôi à. Tại sao anh phải leo rào mà không đường hoàng ra vào nhà tôi?

Vũ Hoàng khinh khỉnh:

– Vì Uyên Ngọc thích như vậy nên tôi đã làm theo ý cô ấy. Anh không biết cô ấy là người thích cảm giác mạnh à?

– Anh có biết anh nói gì không?

– Biết! Nhưng sao nào, chúng tôi vẫn còn mối quan hệ với nhau đấy, anh sẽ làm gì chúng tôi? Đưa chúng tôi ra công luận à? Tôi xấu anh cũng xấu.

Lần này Vũ Hoàng đẩy mạnh Vinh ra lần nữa, anh ta leo lên chiếc xe đời sẵn phóng đi mất tăm. Vinh nghiêng răng nhìn theo. Anh ta nói như vậy là sao?

Mở mạnh cửa, Vinh vào nhà mình, anh đi ọc vào phòng, đúng lúc Uyên Ngọc đi ra, cô cười với anh:

– Nghe tiếng mở cửa em biết là anh ngay. Hôm nay sao anh về sớm vậy?

Vinh mai mỉa:

– Anh về sớm? Anh nghĩ là anh về muộn đấy chứ. Anh vừa tóm tên ăn trộm nhưng lại không bắt quả tang hắn đang ăn trộm nên thua nó.

Uyên Ngọc nhú mày:

– Anh nói ăn trộm ở đâu?

– Ngay tại nhà mình.

– Ngay tại nhà mình? Đâu?

– Chạy thoát rồi. Lần sau, em bảo gã ăn trộm không cần phải leo rào nữa.

Tưởng là Vinh nói đùa, Uyên Ngọc cười phá lên:

– Anh muốn chọc cho em cười đúng không. Em vui lắm khi anh về nhà có những mẩu chuyện nho nhỏ như thế này.

Uyên Ngọc sà vào ôm cổ vinh, song anh đẩy mạnh cô ra, xẵng giọng:

– Em bỏ cái mặt ngây thơ tung tung của em đi, đóng kịch tồi lắm. Tôi hỏi cô, cô đá tiếp Vũ Hoàng bao nhiêu lần trong cái nhà này hả? Hừ! Đường đường là một luật sư, hắn không đi bằng cửa chính mà leo rào. Còn cô thì lén lút lúc tôi đi vắng. Đồ bẩn thỉu!

Uyên Ngọc ngăn người ra:

– Anh nói cái gì em không hiểu?

– Đừng có giả bộ nữa, tôi ghét cái vẻ mặt như không biết gì của cô. Uyên Ngọc, như thế này làm sao tôi tin cô còn là vợ của tôi nữa.

– Anh nói em giả, bộ em với Vũ Hoàng? Còn ai leo rào, anh hãy nói rõ hơn nữa xem. Em chưa bao giờ tiếp Vũ Hoàng trong nhà này cả.

– Cô không tiếp hắn, nhưng hắn đã hai lần bị tôi bắt gặp lúc đang leo rào ra.

Hai người làm trò dơ bẩn sau lưng tôi mà cứ nghĩ tôi không biết à!

Uyên Ngọc kêu lên:

– Em không có! Vinh tại sao anh có thể nói em như vậy?

– Chúng ta ly hôn đi! Tôi sẵn sàng trả tự do cho cô, nếu như cô không muốn sống với tôi nữa.

Ly hôn? Uyên Ngọc kinh hãi, cô không hiểu rõ lắm những lời của Vinh. Cô bước theo Vinh, anh giận dữ lao vào phòng dùng đùng đùng dồn quần áo vào valy.

Uyên Ngọc ôm Vinh lại:

– Tại sao anh nói ly hôn? Tại sao anh mang quần áo đi? Em thề với anh chưa bao giờ em tiếp Vũ Hoàng trong nhà này cả.

Vinh khinh bỉ gạt Uyên Ngọc ra:

– Đừng lừa dối tôi nữa ở bên cô có ngày tôi điên mất. Nếu yêu tôi, cô đâu gặp hắn như vậy. Đúng là mười ngày qua tôi có bận rộn an ủi Thu Cúc, nhưng cô cũng không nên vì vậy mà muốn trả đũa tôi. Cô cứ cho tôi hết từ cú sốc này đến cú sốc kia. Tôi chán lắm rồi. Tôi có yêu cô thật, nhưng tôi cũng không bao giờ tha thứ cho sự phản bội, cô rõ chưa?

Đóng nắp valy lại, Vinh xách valy lên bước ra ngoài, leo lên xe lái đi. Lòng anh ngập tràn cay đắng đau khổ. Tại sao em xử xử với tôi như thế. Đã bằng lòng làm vợ tôi còn có mối quan hệ với hắn.

– Anh Vinh!

Uyên Ngọc gọi thất thanh, Vinh vẫn đi. Cô đứng sững người ra, những lời nói của anh khiến cô không sao hiểu nổi. Cô yêu anh, sao anh có thể nghi ngờ cô gặp lại Vũ Hoàng. Cô đã lừa dối anh những gì?

...

Lái xe đi loanh quanh, Vinh tấp vào quán rượu với cồi lòng cay đắng. Mới cưới nhau mà đã như thế. Em yêu tôi hay yêu hẳn?

Chưa bao giờ tôi quên lời nói nồng nàn say đắm khi em nằm trong lòng tôi.

Vậy mà khi tôi đi vắng em lại gặp hẳn. Tại sao như vậy?

Gọi rượu, Vinh uống như uống nước. Anh muốn say để quên ...

– Anh say quá rồi anh Vinh.

Thu Cúc kéo ghế ngồi xuống cạnh Vinh:

– Chiều này anh không đến thăm em đê vào quán lượm uống say như vậy sao?

Vinh nhướng mắt:

– Em đến đây làm gì? Đi về đi, em nói tay em chưa lành mà.

– Thì vẫn còn đau, nhưng là đau ở tim nè. Người ta nói với em dạo này Vũ Hoàng và Uyển Ngọc hay gặp nhau, em đâu có dám nói cho anh biết, mà chắc gì anh đã tin.

Vinh xua tay:

– Đừng nhắc tên cô ta nữa, anh không muốn nghe bất kỳ điều gì về cô ta. Em không đi về thì uống rượu với anh, anh muốn say em hiểu chưa?

– Em sẽ uống với anh, không say không về.

Thu Cúc rót rượu vào đầy ly cho Vinh và cho cô.

– Nào, cụng ly, anh Vinh.

Cô cụng ly mình vào ly Vinh. Nhưng khi Vinh ngửa cổ uống, cô đổ rượu xuống chân. Lát sau cô vờ nhura nhura:

– Em say rồi anh Vinh ơi ... Em thấy chóng mặt quá, anh đưa em về nhà đi.

Giọng Vinh cũng nhura nhura:

– Anh say rồi, không biết có lái xe nổi không? Tối nay anh sẽ về đâu đây.

– Anh không về nhà với Uyển Ngọc?

– Anh đã bảo em đừng nhắc đến cô ta kia mà.

– Ừ, không nhắc. Hay là chúng mình nghỉ đở ở khách sạn nghe anh. Anh lái xe lỡ xảy ra tai nạn thì sao?

– Ở ... ở ...

Vinh đi theo Thu Cúc, từng bước chân xiêu vẹo. Tại sao em phản bội anh, Ngọc ơi.

Mở được cửa phòng khách sạn, Thu Cúc diu Vinh vào. Cô đặt anh nằm lên giường, cời giày cho anh và lấy khăn lau mặt cho anh. Cô yêu gương mặt này biết bao, sống mũi cao, vầng trán rộng. Bây giờ anh mới là của em, Vinh ạ.

Thu Cúc cúi hôn Vinh, cô cời áo cho anh và cho mình, nằm xuống gối đầu trên vai anh, cô sung sướng hôn vào cằm anh. Em yêu anh ...

Vinh trở mình. Trong cơn say bồng bênh, tay anh chạm vào thân thể mềm ẩm. Con say vằng vát cho Vinh quên tất cả, anh ôm ghì lấy thân thể mềm ẩm vào mình. Anh yêu em, cô bé thơ ngây ngốc nghếch của anh.

– Anh Vinh! Em là Thu Cúc, không phải Uyển Ngọc.

Thu Cúc vùng vằng đẩy Vinh ra, Vinh mở to mắt ra:

– Em không phải Uyển Ngọc, tại sao lại ở đây?

Tức giận, Vinh ngồi bật dậy, anh lôi Thu Cúc ra cửa:

– Đi cút đi!

Cái hất tay tàn nhẫn, Thu Cúc bật khóc. Cô sẽ không vì con người tàn nhẫn ác độc này nữa, mà cô sẽ đến với bất kỳ người đàn ông nào muốn cô. Thành Vinh, tôi hận anh.

Trong phòng, Vinh nằm vật xuống, tâm hồn anh chết lịm. Trong nỗi đau bị phản bội. Rượu vào uống mềm môi nhưng sao không thể quên được nỗi đau.

Nếu có một ngày tôi ôm một người phụ nữ nào khác, tôi nói dối rằng tôi yêu họ thì là tại em đó Ngọc. Tại em, nhưng tôi còn có thể yêu ai nữa, khi trái tim tôi chỉ có mình em, vì em và những gì chúng mình có với nhau.

Những gì cao đẹp thắm sâu Anh cho em hết, lòng đau còn gì.

Chỉ còn cái bóng anh đi Cái gan cái ruột tình si khoét rồi.

Đã ba ngày Vinh không về nhà, anh cũng không hề gọi điện thoại cho cô.

Anh giận dữ bỏ đi từ buổi chiều hôm ấy, sau khi ném vào mặt Uyển Ngọc những tội danh mà cô không sao hiểu nổi.

Anh không còn yêu cô nữa? Nếu yêu nhau thì không xa nhau những ba ngày vẫn không về nhà. Uyển Ngọc không biết mình có nên đi tìm anh. Nhưng cô là vợ anh kia mà, cô có quyền đi tìm anh.

Uyển Ngọc thay quần áo đến công ty, cô lên phòng giám đốc chào ông Thành. Ông Thành vui vẻ:

– Đi hưởng tuần trăng mật mới về phải không? Bữa nay Vinh đi làm chưa?

Uyển Ngọc lúng túng ú ớ:

– Dạ

Ông Thành lại cười:

– Không sao đâu, còn mệt cứ ở nhà nghỉ. Sao, đi chơi có vui không?

Uyển Ngọc cười gượng:

– Dạ vui. Ba và mẹ có khỏe không?

– Khỏe. Con cũng đừng buồn Thanh Hương, từ từ ba sẽ khuyên nó.

– Dạ, không sao đâu ba.

Nói chuyện một lúc với Ông Thành, Uyên Ngọc từ giã ba về. Vinh không đi làm, vậy anh đi đâu, nếu không thì đang ở bên Thu Cúc. Ý nghĩ này khiến Uyên Ngọc se cả lòng, mới hôm nào yêu nhau thắm thiết, thậm chí anh còn tha thứ cho sự ngu ngốc của cô, nhưng sao cưới nhau chưa bao lâu, anh đã bỏ cô. Tình yêu đến và đi nhanh như vậy sao?

– Cô Ngọc!

Tiếng gọi khẽ phía sau, Uyên Ngọc quay lại, cô chào người vừa gọi mình.

– Anh Triều.

– Cô tìm anh Vinh? Tôi biết anh Vinh đang ở đâu, cô cứ đến nhà cô Thu Cúc.

Uyên Ngọc cắn mạnh môi. Cô đã hiểu. Đúng như điều cô nghĩ, Vinh đang ở với Thu Cúc. Cô có nên đến đó không? Anh đã phản bội cô. Cô đã quá vội vã trong cuộc hôn nhân của mình. Quên cả cảm ơn Triều, Uyên Ngọc thẫn thờ bước đi.

Cô sẽ không đi tìm anh, mà chấp nhận làm kẻ bại trận.

– Ngọc.

Vũ Hoàng thắng xe lại, anh ta nhảy xuống xe:

– Nặng quá, em đi đâu vậy? Lên xe anh đưa về nhà cho.

Uyên Ngọc lắc đầu:

– Cảm ơn, tôi có thể tự về.

– Em đang buồn Vinh phải không? Anh cũng không ngờ hắn bỏ em nhanh như vậy. Nhưng em nên nghĩ cái gì đến vội thì đi cũng vội. Hắn bỏ Thu Cúc vì em, sao lại không bỏ Thu Cúc vì em cho được!

– Anh đừng nói nữa!

– Anh phải nói cho em tỉnh ngộ. Lúc em thui thủi một mình, hắn đang ở bên Thu Cúc, người như vậy em nên ly hôn.

Vũ Hoàng làm vẻ tha thiết:

– Lên xe đi em, anh đưa em về. Trông em không được khỏe lắm.

Do dự một chút, Uyên Ngọc lên xe Vũ Hoàng, cô đang mệt và buồn, từng bước chân muốn rã rời. Lúc này, cô muốn về nhà đóng cửa và khóc.

Vũ Hoàng hài lòng khi thấy Uyên Ngọc chịu lên xe anh ta giúp cô gài dây an toàn:

– Thật sự lúc nào anh cũng lo cho em, quan tâm đến em dù em đã bỏ anh.

– Xin anh đừng nói nữa! Đúng là tôi đã quá vội khi kết hôn.

– Em nên ly hôn. Tại em không biết đó thôi, Vinh chưa bao giờ yêu em cả.

Anh ta chỉ lợi dụng em, vội vàng cưới em là có mục đích.

– Có mục đích. Mục đích gì?

– Chẳng lẽ em không biết khi ngoại em chết, bà để cho em một gia sản rất lớn đến năm triệu đô la. Cưới em, Vinh có một cô vợ tỉ phú.

Uyên Ngọc sững sờ. Cô có biết điều này, nhưng chưa bao giờ cô nghĩ Vinh cưới cô vì tiền cả.

Ngừng một chút! Vũ Hoàng làm vẻ thương hại.

– Em có nghĩ là tại sao em và anh ta bị bắt cóc không, đó chỉ là màn kịch. Lẽ ra anh ta phải bảo vệ em, nhưng em lại là người bảo vệ và giúp anh ta đào thoát thành công. Đào thoát thành công có nghĩa kế hoạch bắt cóc đòi hai trăm ngàn đó thất bại, cho nên chỉ còn một cách là cưới em là vợ. Em nghĩ xem anh nói có đúng không?

Uyên Ngọc ngồi chết lặng. Một sự thật như thế, chưa bao giờ cô nghĩ sẽ có cả Vinh, người chồng cô yêu đắm đuối trao trọn cả trái tim cho anh, lại là một người đến với cô chỉ vì tài sản mà cô có. Uyên Ngọc cúi sâu đầu cô để những giọt nước mắt đau khổ lặng thầm rơi tràn xuống má, xuống bàn tay mình.

Vũ Hoàng ngồi xích lại gần, anh ta ngập ngừng nắm bàn tay Uyên Ngọc:

– Em cứ khóc đi, những giọt nước mắt đôi khi làm người ta vui đi được những đau khổ trong lòng mình. Nếu như em chọn anh, em không đau khổ như thế này.

Uyên Ngọc, rứt tay lại:

– Anh lái xe đưa em về nhà giùm.

– Em lau nước mắt đi, anh rất đau lòng khi nhìn em khóc.

Chờ cho Uyên Ngọc lau nước mắt xong, Vũ Hoàng mới từ từ cho xe lăn bánh. Đoạn đường anh ta đi đã thành công phân nửa, một cô gái gốc gác nghèo và dễ tin như Uyên Ngọc thì cái đích anh ta nhắm đến không khó mấy.

Xe về đến nhà. Cửa mở, xe Vinh đậu bên ngoài, nếu như điều này xảy ra lúc Uyên Ngọc chưa rõ mặt trái của chồng mình, cô sẽ rất vui. Nhưng bây giờ sự có mặt của anh không còn nghĩa lý gì nữa. Cô mở cửa xe bước xuống.

Vũ Hoàng vờ ái ngại:

– Lẽ ra anh không nên đưa em về, Vinh sẽ nghi ngờ em hơn nữa.

Uyên Ngọc lạnh lùng:

– Nghi ngờ em hay không, không còn quan trọng nữa. Cảm ơn anh đã đưa em về.

– Vâng. Vậy anh về đây. Có gì em điện thoại cho anh.

Nói là đi về nhưng Vũ Hoàng chưa vội về anh ta dềnh dàng ra cổ tình cho Vinh thấy mình mới chịu lái xe đi.

Uyển Ngọc đi chậm chạp vào nhà, cô không biết mình nên có thái độ nào với Vinh. Anh đứng lên gườm gườm nhìn cô:

– Bây giờ thì công khai rồi, không cần giấu giếm nữa có phải không?

– Tôi chẳng có gì công khai hay giấu giếm anh cả. Tôi đến công ty tìm anh, lúc đi về gặp Vũ Hoàng, anh ấy đưa tôi về giùm.

Vinh châm biếm:

– Tình cờ dữ vậy sao? Tôi nói ly hôn nhưng không dễ dàng ly hôn để cho cô đến với hắn. Trên pháp luật cô vẫn là vợ tôi, đừng có đi ngang về tắt.

– Tôi chẳng đi ngang về tắt gì cả.

– Bây giờ còn trả lời trả treo với tôi. Uyển Ngọc, sự thật cô là con người gì hả? Khi tôi nói tôi muốn cưới cô, cô bảo đã thất thân với hắn, nhưng cho đến cái hôn cô cũng không biết. Làm vợ của tôi, cô vẫn gặp hắn tại sao vậy?

– Tôi nghĩ là anh biết hơn tôi?

Vinh la lên:

– Nè, đừng có tôi tôi, tôi ghét kiểu xưng hô này.

Uyển Ngọc bỏ đi vào phòng, Vinh tức giận bước theo:

– Đang nói chuyện với tôi sao bỏ đi?

Uyển Ngọc nghen ngào:

– Tôi không nghĩ giữa tôi và anh tại sao lại như thế này. Chưa bao giờ tôi hết yêu anh, nhưng anh thì lại khiến tôi quá thất vọng.

Bỏ mặc Vinh đứng đó, Uyển Ngọc đi lại bên cửa sổ mở rộng ra, cô đứng bất động và để cho những giọt nước mắt tràn ra. Vinh đứng nhìn vợ hoang mang.

Cô có thật sự yêu anh? Trái tim của cô có hoàn toàn chỉ có một mình anh? Ngập ngừng, anh bước lại sau lưng cô:

– Em nói em yêu anh?

– Phải đợi em lặp lại lần nữa sao? Còn anh, ba ngày nay có lẽ rất vui vẻ.

– Anh thề với em là anh có uống rượu với Thu Cúc, nhưng cô ấy là cô ấy và anh là anh. Anh thề đó.

– Lời thề quan trọng lắm sao?

– Em phải tin anh, cũng như anh đã suy nghĩ ba ngày nay, không có lý nào em yêu Vũ Hoàng mà lại chịu làm vợ anh.

Uyển Ngọc la lên:

– Em yêu Vũ Hoàng hồi nào? Chính em cũng không hiểu tại sao anh cáu gắt mắng em, bảo em hãy mở cửa chính mời Vũ Hoàng vào nhà. Nếu yêu Vũ Hoàng, không bao giờ em lấy anh cả.

– Ngọc ơi! Anh điên lên vì em.

Vinh dang tay ôm Uyển Ngọc, anh ghì mạnh cô vào lòng:

– Đồi ba lần anh anh bắt gặp Vũ Hoàng lảng vảng trước nhà, rồi một lần anh gặp hắn leo rào từ trong nhà ra, em bảo anh nghĩ như thế nào đây? Anh ghen, anh ghen vì quá yêu em.

Lẽ ra Uyển Ngọc phải thật cảm xúc, nhưng sao lòng cô lạnh quá.

– Anh yêu em thật?

– Thật. Ba ngày nay anh đã tự hỏi mình anh có thể sống mà không có em?

Anh chìm ngập vào men rượu, càng say càng đau khổ.

– Nếu như ...

Uyển Ngọc lắc đầu, cô muốn hỏi anh nếu cô là một cô gái nghèo không có tài sản, liệu anh có yêu cô đến như thế, nhưng sao cổ họng cô nghẹn lại, nghi ngờ người mình yêu là một điều đau lòng. Và điều tàn nhẫn, vô cùng khi nhận tình yêu gian dối. Lời nói say đắm kia, anh vừa nồng nàn thốt ra là giả dối hay xuất phát từ trái tim chân thành?

– Ngọc ...

Vinh cúi tìm môi Ngọc, anh hôn cô:

– Chúng mình quên hết những chuyện cũ đi ghen em.

Nụ hôn dài, Uyển Ngọc cố xua tan tất cả lời nói của Vũ Hoàng, cô khóc thổn thức:

– Em chưa bao giờ biết gian dối, anh cũng đừng gian dối em ghen Vinh.

– Không bao giờ anh gian dối em, anh thề.

Uyển Ngọc khép mắt lại đón nhận nụ hôn nồng. Cô yêu anh và muốn anh yêu cô cũng bằng một tình yêu chân thật. Vinh sung sướng siết mạnh Uyển Ngọc vào lòng, ánh mây xám lại một lần nữa bay đi xa.

Vinh đã ngủ. Uyển Ngọc nằm nghiêng người ngắm Vinh, như tìm điều giả dối trên gương mặt chồng mình.

Bí ẩn quá, giả như cô hiểu được anh thì hay biết bao.

– Ngọc à! Em ngắm anh lâu rồi ghen.

Vinh hé mắt, anh cười:

– Bộ em tưởng anh ngủ hả? Anh còn thức đó cưng.

Anh vòng tay, kéo cô vào lòng.

– Chúng mình đi biển chơi không, ngày mai về? Lúc nào anh cũng muốn mang lại hạnh phúc cho em cả.

Uyển Ngọc mỉm cười:

– Anh muốn đi thì mình đi. Hồi sáng này ba hỏi em, chúng mình đi hưởng tuần trăng mật vui không. Nếu như còn mệt anh cứ ở nhà nghỉ.

– Ngày mốt anh mới đi làm. Từ hôm cưới nhau, hết Thu Cúc tự tử rồi tụi mình giận nhau, có hưởng tuần trăng mật gì đâu. Bây giờ anh muốn làm điều này.

– Hay là ... đi Châu Âu đi.

Vinh bật cười:

– Cung ơi! Vợ chồng mình đâu có giàu như vậy. Đi chơi biển cũng lãng mạn.

– Nhưng em có tiền.

Lần này Vinh cười to lên:

– Định nói với anh như là câu nói em đã “hư” với Vũ Hoàng à? Cô bé cung của anh, em tốc vừa thôi.

Uyển Ngọc vờ cười theo, nhưng mắt cô nhìn Vinh. Không có lý nào anh không biết anh có cô vợ tỷ phú. Cô muốn đi Châu Âu nhưng anh cứ tưởng cô đùa và lúc nào cũng bảo cô tốc tốc, tung tung. Liệu Vũ Hoàng nói có đúng sự thật? Nghi ngờ người mình yêu gian dối có lẽ khổ sở còn hơn mang trên người cái án tử hình nữa.

– Ngọc này! Em thích mình có con không, anh đang rất muốn điều đó.

Uyển Ngọc lẩn người qua, cô đùa:

– Em thích là mình đi du lịch bây giờ hà.

– Tối tối mình ra Vũng Tàu, đi ngắm biển Vũng Tàu mới lãng mạn em ơi.

– Em tắm biển nữa nghen.

– Ủ! Nhưng bây giờ thì anh muốn hôn em thôi, vợ của anh.

Những nụ hôn ấm nóng và vòng tay cho Uyển Ngọc tạm quên đi tất cả ...

Hai người khởi hành đi biển vào buổi chiều. Xe rời thành phố ồn ào và nắng bụi. Uyển Ngọc ngồi dựa vào vai Vinh, cô ngắm hai bên đường mơ màng. Vinh lái xe, chốc chốc lại cúi hôn vào má vợ.

– Em buồn ngủ ngủ đi. Đến Vũng Tàu, anh đánh thức em dậy.

– Em muốn ngắm cảnh hai bên đường ở với ngoại, bà giữ em kỹ lắm, ít cho em đi đâu, cho nên bây giờ được đi ra ngoài như thế này, em thích lắm. Em có cảm giác và mơ ước, nếu có cánh, em sẽ bay lên thật cao và nhìn xuống, chắc là thích lắm.

– Em lãng mạn thế mà anh cứ nghĩ em rất thực tế.

Xe đến Vũng Tàu. Đã đặt phòng xong nên cả hai không vội đến khách sạn mà xuống bãi biển. Buổi chiều nắng nhàn nhạt, gió thổi mạnh. Uyển Ngọc thích thú cời giày chạy chân trần trên cát. Cảm giác dưới chân mát lạnh, Uyển Ngọc chạy tung tăng hồn nhiên, cô hét to lên:

– Thích quá anh Vinh ơi. Chúng mình đi tắm đi.

– Ủ, để anh lên xe lấy áo tắm. Em ở đây nghen.

– Dạ.

Còn một mình, Uyển Ngọc thích thú lấy chân đá xuống biển cho nước bắn lên cao. Từng đợt sóng biển tràn vào ào ạt rồi rút đi Uyển Ngọc đi lần xuống hơn nữa.

– Ngọc!

Dưới nước biển một người trôi lên, ngực trần, mặt lại che mặt nạ Tề Thiên.

Ngỡ là Vinh, Uyển Ngọc bật cười:

– Muốn làm em giật mình hả, còn lâu à. Anh ta nắm tay Uyển Ngọc lôi chạy đi phẳng phẳng ra tới tận ngoài xa. Uyển Ngọc hoảng sợ kêu lên.

– Anh Vinh, bỏ em ra, anh làm gì vậy?

Nhưng cô ngỡ ngàng bởi đôi mắt dữ tợn quắc sáng sau cái mặt nạ khi, và bàn tay kia như gọng kềm ấn mạnh đầu cô xuống nước, ấn mạnh ấn mạnh. Tiếng kêu của Uyển Ngọc ú ớ, cô càng kêu nước biển càng tràn vào miệng cô. Kinh hoàng, Uyển Ngọc mím môi lại ... May là bàn tay ác độc buông cô ra. Uyển Ngọc chạy nhanh vào bờ, cơ té quỵ trên cát trước đám đông.

– Uyển Ngọc! Em đâu?

Vinh len vào đám đông. Anh hốt hoảng khi nhìn thấy Uyển Ngọc nằm đã dụi trên cát, nét mặt kinh hoàng như vừa xảy ra chuyện gì.

– Ngọc! Em sau vậy?

Nhưng Vinh vừa sụp xuống lo lắng, Uyển Ngọc vội lảng qua, dù cô đã mệt đuối.

– Đừng ... đừng lại gần tôi!

Vinh ngẩn ngơ. Chuyện gì đã xảy ra mà Uyển Ngọc tỏ vẻ khiếp đảm như vậy. Anh càng muốn lại gần thì cô càng muốn xa ra, hai tai cầu cứu đám đông.

Vinh ngơ ngác:

– Ngọc! Em làm sao vậy. Anh lên xe lấy quần áo tắm, chuyện gì đã xảy ra?

– Anh đưa điện thoại cho tôi.

Không hiểu gì hết, Vinh móc lấy điện thoại đưa cho cô. Uyên Ngọc run rẩy bấm số gọi cho Vũ Hoàng.

– Hãy đến cứu em, em sợ lắm.

Vũ Hoàng? Uyên Ngọc gọi điện cho Vũ Hoàng, cô tỏ vẻ kinh sợ anh. Vinh như rơi từ trên trời rơi xuống, anh đã làm điều gì khiến cô kinh sợ, từ chối chồng mình và cầu cứu một gã đàn ông khác? Vinh vừa định đưa tay kéo Uyên Ngọc, một bàn tay đã nắm tay anh lại, Vũ Hoàng nghiêm mặt:

– Anh đã khiến cô ấy kinh sợ, còn muốn làm cho cô ấy sợ nữa hay sao? Uyên Ngọc, em đừng sợ.

Uyên Ngọc lao về phía Vũ Hoàng, cô núp vào sau lưng Vũ Hoàng.

– Anh Hoàng! Làm ơn đưa em trở về Sài Gòn giùm, em ...sợ lắm.

Như có một gáo nước lạnh dội vào mặt Vinh, anh sững sờ nhìn Uyên Ngọc rồi chột nỗi giận:

– Em có thái độ này là sao Ngọc?

Vũ Hoàng dang tay ngăn Vinh, dùng thân mình như che chở cho Uyên Ngọc, cười khẩy nhìn Vinh:

– Anh hỏi Uyên Ngọc tại sao à? Uyên Ngọc, em nói xem.

Uyên Ngọc lắc đầu, nước mắt cô bắt đầu tuôn ra, cô nhìn Vinh ai oán:

– Anh đừng ép em nói ra. Những gì anh vừa gây ra cho em thật kinh tởm.

Anh Hoàng, làm ơn đưa em về ngay Sài Gòn.

Vinh tức giận:

– Em phải nói cho rõ, em là vợ anh tại sao có thể đi với người đàn ông khác?

Vũ Hoàng cười mỉm:

– Em nói ra đi Ngọc.

Uyên Ngọc vẫn lắc đầu, cô khóc nhiều hơn. Hết chịu nổi, Vinh hét lên:

– Anh điên vì em mất. Lúc chiều chúng ta rất vui vẻ kia mà.

Vũ Hoàng nhân cơ hội Vinh đang tức giận vội lôi cô chạy đi về hướng xe mình, lên xe và lập tức lái đi. Độ chừng Vinh, không theo được, Vũ Hoàng cho xe chạy chậm lại:

– Trông em rất hoảng loạn, có chuyện gì vậy Ngọc?

Uyên Ngọc chỉ lo khóc, cô quên hỏi vì sao Vũ Hoàng lập tức có mặt tại nơi này. Đầu cô lắc nguầy nguậy:

– Anh đừng hỏi em, em sợ lắm.

Vũ Hoàng thở dài:

– Em không nói anh cũng suy đoán được, người ta nói em từ dưới biển chạy lên hoảng sợ. Có phải Vinh muốn nhân trời tối nhấn chìm em xuống biển. Em nghĩ xem nếu lúc này em chìm xuống biển, điều gì xảy ra?

Ngừng lại một chút để xem phản ứng của Uyên Ngọc, Vũ Hoàng tiếp:

– Nếu như ... em chết, tất cả tài sản của em, ai sẽ là người thừa kế?

Uyên Ngọc bùng mặt. Thật kinh tởm. Vinh vừa nói yêu cô vừa muốn giết cô chết. Uyên Ngọc không sợ chết, nhưng nếu phải chết vì lòng dã thú của Vinh, lòng cô đau đớn quá. Cô yêu anh còn hơn yêu bản thân cô nữa kia mà.

Vũ Hoàng nắm bàn tay Uyên Ngọc siết nhẹ:

– Em đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em. Chính vì em đã quá tin tưởng anh ta nên anh phải âm thầm theo sau lưng em, bảo vệ em. May mà hôm nay anh đến kịp lúc. Nếu không, em đã bị chính người em yêu thương nhất, sát hại em.

Uyên Ngọc gục đầu lên vai Vũ Hoàng khóc nức nở. Bây giờ chỉ cô Vũ Hoàng là người thân duy nhất. Còn Vinh thật kinh tởm và đáng sợ.

Vinh xộc vào văn phòng luật sư của Vũ Hoàng, mặc cho cô thư ký ngăn cản. Vinh ào vào, anh chộp lấy áo Vũ Hoàng quát:

– Mày giấu cô ấy ở đâu?

Vũ Hoàng cười lật gở tay Vinh:

– Này, anh nên nhớ cô ấy đã hai mươi không phải còn nhỏ, tôi làm sao giấu cô ấy được Nhưng chính là cô ấy không muốn gặp anh và nhờ tôi bảo vệ cô ấy.

– Đồ khốn nạn!

– Người khốn nạn ở đây không phải là tôi xin nói cho rõ lại. Anh đã làm gì khiến vợ anh sợ hãi, anh tự hiểu lấy. Bây giờ tôi là luật sư đại diện của cô ấy.

Nếu anh không đi tìm tôi, tôi cũng đi tìm anh. Uyên Ngọc muốn ly hôn.

– Ly hôn? Hãy bảo cô ấy về nhà, nói chuyện cho rõ ràng đi.

– Được! Nhưng lần này cô ấy cương quyết ly hôn, anh nên hiểu rõ và trả tự do cho cô ấy đi.

– Mày ...

Vinh cung tay như sẵn sàng đánh vào mặt Vũ Hoàng. Vũ Hoàng cười khẩy khiêu khích:

– Anh đánh đi! Nên nhớ đây là văn phòng đoàn luật sư chứ không phải bãi biển vắng người. Anh dụ vợ ra đó rồi toan nhún chim cô ấy xuống biển. Uyên Ngọc không tố cáo anh là may mắn lắm rồi.

Vinh sưng sờ:

– Tôi nhún Uyên Ngọc xuống biển. Nè, đừng có nói bậy ghen!

– Tôi không nói bậy. Chính Uyên Ngọc đã cho tôi biết anh vờ lên xe đi lấy quần áo tắm nhưng thực sự anh đã chui xuống biển và lôi vợ mình ra xa để thực hiện ý đồ giết vợ.

Mọi người trong phòng luật sư kinh ngạc nhìn Vinh. Vinh kêu lên thảng thốt:

– Nói bậy! Tôi sẽ thưa anh tội vu cáo phi báng.

– Chẳng lẽ Uyên Ngọc vu cáo anh?

– Hãy bảo Uyên Ngọc gặp tôi! - Vinh gào lên tức giận - Tại sao tôi phải giết vợ tôi, khi tôi thật lòng yêu cô.

– Cái này cổ lẽ anh rõ hơn tôi, và cả ba anh nữa, Uyên Ngọc được bà ngoại cô ấy để lại một tài sản rất lớn năm triệu đô la. Anh đã cưới một cô vợ tí phú, đừng có nói là anh không biết.

Vinh bàng hoàng. Chưa bao giờ ba anh hay Uyên Ngọc nói với anh điều này.

Uyên Ngọc được thừa hưởng một tài sản lớn như thế. Nhưng tại sao anh lại phải giết vợ mình? Trong mắt Uyên Ngọc, anh là một con người kinh khủng như vậy sao?

Vinh lùi ra cửa, anh hấp tấp đến công ty lao vào phòng cha mình.

– Ba!

Ông Thành đang ngồi với Uyên Ngọc, mắt cô đỏ hoe và sưng bầm búp. Vinh vừa xông lại, cô đã sợ hãi chạy ra sau lưng ông Thành. Ông Thành giơ tay ngăn Vinh mặt bừng sắc giận, rồi vụt đánh mạnh vào mặt Vinh:

– Đồ khốn kiếp! Mày là con người hay con thú hả?

Vinh lùi lại đau đớn:

– Cả ba cũng tin là con muốn giết chết Uyên Ngọc sao?

– Hãy hỏi lương tâm của mày hơn là hỏi tao.

Vinh gào lên:

– Con không có. Uyên Ngọc! Anh rất yêu em, tại sao anh phải giết em. Anh cũng không hề biết em được thừa kế gia sản gì đó. Anh thề anh không có.

Uyên Ngọc lắc đầu nước mắt ràn rụa:

– Anh đừng lại gần em, em sợ lắm. Khi em là vợ anh tất cả những gì của em sẽ là của anh, tại sao em lại xem tiền quan trọng hơn em?

– Có nghĩa là em nghĩ anh giết em và khi em chết gia sản của em là của anh.

Em nghĩ như vậy sao, Uyên Ngọc? Uyên Ngọc. Có tội ác nào không phơi bày ra ánh sáng?

– Em cố không suy nghĩ như vậy, nhưng mà rõ ràng người lôi em ra biển xa là anh, anh tàn nhẫn nhấn mạnh đầu em xuống biển. Anh Vinh, em không phải người điên mất trí không nhận ra anh.

Vinh choáng váng, không thể tưởng tượng anh bị vu cáo cho một tội danh giết người ghê gớm như thế. Ông Thành quát:

– Sao, mày còn biện hộ gì nữa không?

Vinh đau khổ:

– Ba! Chưa bao giờ ba hay Uyên Ngọc cho con biết là cô ấy thừa kế một tài sản lớn. Con không biết, thật sự con không biết. Con lấy Uyên Ngọc vì tình yêu.

Tại sao lại gán cho con một tội danh ghê gớm? Con là con của ba, ba hiểu con tốt hay xấu mà.

Ông Thành hoang mang. Chính ông cũng bàng hoàng khi Uyên Ngọc nức nở đến kể lại, ông tưởng tượng mình có thể đập chết con trai ngay tức khắc. Nhưng bây giờ trước vẻ đau khổ của con trai, ông quay lại nhìn Uyên Ngọc.

– Uyên Ngọc! Con nhận rõ người nhấn đầu con xuống nước biển chứ? Tại sao lúc thoát chạy, con không tri hô lên cho người ta bắt kẻ hiểm ác.

Uyên Ngọc ghen ngào:

– Lúc đó con quá hoảng sợ, quên mất cả tự vệ con càng la nước biển càng trào vào miệng con. May là bàn tay ấy nới lỏng cho con chạy thoát vào bờ.

Uyển Ngọc nhìn Vinh:

– Có phải lúc đó lương tâm anh thức dậy không? Em đã cố nghĩ ra điều đó để tha thứ cho anh, nhưng thực sự em sợ lắm.

Vinh nhìn lại Uyển Ngọc đau đớn:

– Chưa bao giờ anh nghĩ mình bị gán cho một tội danh tày trời như thế, cũng như chưa khi nào anh nghĩ em là tì phú, nên khi em đề nghị đi châu Âu anh đã cười em quá lạnh nhạt. Ngọc ơi! Tội danh này ngàn đời anh không rửa được.

Đúng, em hãy ly hôn với anh đi!

Vinh quay ngoắt người ra cửa, anh đi như chạy với cõi lòng tan nát. Tôi mà là kẻ có mưu toan giết vợ mình để đoạt gia sản ư? Ha ha ... Vinh cười to trong nước mắt và phần hận.

– Anh Vinh!

Uyển Ngọc đuổi ra đến cửa, cô đau đớn nhìn theo Vinh. Anh đang ăn năn hay là đau khổ khi bị cô vạch trần bộ mặt ghê tởm. Ngán lẩn Uyển Ngọc không muốn nghĩ anh là con người xấu xa đó. Chẳng lẽ cô làm? Vậy ai là người muốn cô phải chết và khi cô chết đi tất cả tài sản của cô về đâu:

Vinh – Nguyễn Thành Vinh.

Nước mắt Uyển Ngọc chảy ra. Ông Thành lắc đầu, ông không biết mình nên làm gì nữa, cũng không dám nghĩ con trai mình xấu xa.

– Ngọc!

Vũ Hoàng ào vào, anh ta thở phào khi nhìn thấy Uyển Ngọc:

– Em đến đây sao không điện thoại cho anh biết bảo vệ báo tin em đi, anh lo cho em vô cùng.

Uyển Ngọc lắc đầu:

– Anh không cần lo cho em. Em định gặp anh để nhờ anh lo thủ tục ly hôn và một việc nữa. Nếu như em chết, toàn bộ gia sản của em hiến cho viện mồ côi làng, Hòa Bình.

Vũ Hoàng sùng sốt:

– Tại sao em có ý nghĩ kỳ lạ như vậy?

– Vì tiền, em không có được một hôn nhân hạnh phúc. Em không muốn sống như thế mà em sẽ học cho thành tài, sống bằng chính đồng tiền em kiếm được.

Uyển Ngọc quay lại hỏi ông Thành:

– Có phải không ba?

Ông Thành cảm động vì Uyển Ngọc vẫn gọi mình bằng cha, nên gật đầu:

– Con nghĩ như thế, ba tán thành:

Vũ Hoàng cúi mặt. Đôi hàm răng anh ta nghiến lại. Anh ta đeo đuổi Uyển Ngọc vì cô ta là tì phú, chứ nếu cô ta là một người bình thường, anh cần gì nhọc lòng bày hết mưu này đến kế nọ. Tuy nhiên, Vũ Hoàng vẫn cố vớt vát:

– Em muốn anh lo thủ tục ly hôn, anh sẽ giúp em.

– Vâng, cảm ơn anh.

– Tôi đồng ý ly hôn.

Vinh buồn gọn, anh không có lý do nào để duy trì cuộc hôn nhân này, nếu như Uyển Ngọc là một cô gái nghèo không nơi nương tựa. Đằng này, cô là tì phú thừa hưởng gia sản đến năm triệu USD, bản thân anh mang tiếng nhơ, giết vợ để được thừa hưởng gia sản của vợ.

Buồng gọn như thế, Vinh cầm cây viết lên ký nhanh vào. Xong đứng lên, anh nhìn Uyển Ngọc nghiêm nghị:

– Anh bằng lòng ly hôn. Nhưng nếu ngày nào em là cô gái trắng tay, không có tiền, không còn một người thân nào, anh sẽ tìm em. Còn bây giờ, anh chúc em luôn vui vẻ và gặp nhiều may mắn. Em bảo với luật sư Vũ Hoàng không cần thuê bảo vệ, bảo vệ em, bởi vì trong đời anh, anh chưa bao giờ quan trọng tiền bạc cả. Chào em!

Vinh bước ra cửa, Uyển Ngọc ngồi chờ người ra, theo yêu cầu của cô, Vũ Hoàng nhanh chóng làm thủ tục ly hôn. Cô cứ ngỡ Vinh sẽ phản đối, sẽ ràng buộc cô vào anh. Nhưng không phải thế, anh bằng lòng ly hôn vô điều kiện.

Vũ Hoàng thở phào nhẹ nhõm:

– Uyển Ngọc! Bây giờ em đã được tự do. Không cần bận tâm nữa vì con người này, anh ta hổ thẹn vì bị em đã lật tẩy, nên đành ly hôn vớt vát thể diện của mình. Uyển Ngọc cúi đầu. Sao cô có cảm giác không phải như thế. Liệu có phải Vinh bị oan? Nhưng ai là người có động cơ để giết cô chết? Uyển Ngọc nghĩ không ra. Cô yêu Vinh, trái tim cô chỉ có mình anh, cho nên cô không thể không đau khổ khi cuộc hôn nhân ngắn ngủi nhanh chóng kết thúc, những ngày hạnh phúc quá ngắn. Đêm đêm, cô thẫn thờ trong căn nhà riêng của mình, có biết bao nhiêu là kỷ niệm dấu yêu ngọt ngào của cô với anh. Tan vỡ, ly hôn, chia tay, sao như một giấc mơ buồn.

Mãi suy nghĩ, Uyển Ngọc không hay Vũ Hoàng đang ôm qua vai cô, gương mặt anh cúi gần sát cô:

– Em nghĩ gì vậy Ngọc.

Uyển Ngọc vội lách người qua:

– Em nhờ anh việc này nữa anh Hoàng.

Vũ Hoàng cười sẵn sàng:

– Em nói đi.

– Em nhờ anh liên hệ với làng cô nhi Hòa Bình, báo tin cho họ, em muốn tặng tất cả số tiền ngoại em để lại cho em, hiến hết cho làng cô nhi.

Nụ cười tươi tắt ngay trên môi Vũ Hoàng:

– Em điên rồi hả? Rồi lấy tiền đâu em sống?

– Em giữ lại một ít làm chi phí học hành.

– Cái này anh khuyên em không nên như vậy. Em có biết tiền bạc rất khó kiếm không phải ai muốn có thì có.

Uyển Ngọc lắc đầu:

– Em biết tiền bạc khó kiếm, nhưng vì nó mà em không tìm thấy một tình yêu chân thật, cho nên em muốn mình là một con người bình thường. Xin anh giúp em.

– Giúp em anh sẵn sàng giúp, nhưng về quyết định này, anh khuyên em nên suy nghĩ lại.

– Em không muốn thay đổi quyết định này. Anh giúp em chứ!

Vũ Hoàng im lặng trầm tính toán. Hóa ra những gì anh ta cố công xây đắp trong phút chốc giống như đã tràng xe cát trên biển Đông vậy sao? Uyển Ngọc hiến hết tiền mình cố cho làng cô nhi, cô ta còn cái gì để anh phải vì cô ta mà vất vả. Đồ chó cái ngu ngốc!

Uyển Ngọc đứng lên:

– Em đi về đây. Cần gì, anh điện thoại cho em.

Vũ Hoàng giữ vai Uyển Ngọc lại tha thiết:

– Ngọc! Chưa bao giờ anh thay đổi tình cảm anh từng dành cho em cả. Bây giờ em là một người tự do, anh muốn nói là anh yêu em.

Uyển Ngọc cười buồn gỡ tay Vũ Hoàng ra:

– Em không muốn nghĩ đến chuyện tình cảm nữa. Hôn nhân tan vỡ đối với em như một cú sốc nặng. Xin lỗi anh.

– Nếu ngày trước em chọn anh, em đâu có bị sốc. Đâu phải ai cũng ... đồn mạt như Vinh.

– Đừng anh, hãy cho em được xem anh như một người anh.

– Anh không thích được em xem anh như một người anh. Uyển Ngọc, lúc nhìn thấy em, anh đã yêu em ngay. Có lúc nào anh không lo cho em đâu, anh luôn có mặt bên em lúc em gặp khó khăn, chẳng lẽ em quên chúng mình từng cho nhau cảm giác say đắm?

– Em không muốn nghĩ đến chuyện ấy xin anh đừng nhắc lại.

Uyển Ngọc bước nhanh ra cửa. Bây giờ cô là người phụ nữ tự do, không cần vệ sĩ, nhưng sao lòng cô chẳng nhẹ nhàng, cảm giác đau khổ cứ đè nặng lên trái tim cô. Cô đơn hoang vắng, Uyển Ngọc muốn về nhà, vùi mặt lên gối để khóc, khóc cho sự cô đơn bất hạnh của mình.

– Khốn kiếp!

Vũ Hoàng nắm mạnh tay lên bàn giận dữ. Anh ta chưa kịp mừng Uyển Ngọc ly hôn, cô đã đẩy anh vào cái thế hụt hẫng. Hiến toàn bộ số tiền cô có cho làng cô nhi. Ngu ngốc, ngu như con bò vậy.

– Ái da! Đau không anh Hoàng?

Thu Cúc đứng dựa vào cánh cửa từ lúc nào, hai tay cô khoanh lại trước ngực người dựa vào cánh cửa, cười trêu chọc Vũ Hoàng. Anh ta điên tiết quát lên:

– Cô đến đây làm gì, đừng cô đến đây trêu chọc tôi!

– Em đâu dám. Em định đến chúc mừng anh họ đã ly hôn.

Vũ Hoàng hằn học:

– Cô ta ly hôn hay chưa, còn nghĩa lý gì nữa, toàn bộ số tiền cô ta được thừa hưởng nhờ anh chuyển hết cho làng cô nhi.

Thu Cúc há hốc mồm:

– Cô ta đã từng từng, bây giờ lại còn nổi máu điên lên nữa? Anh phải biết dùng tình cảm của anh để chinh phục cô ta, khuyên cô ta đừng có ngu dốt vậy.

– Vô ích! Cô ta nói sẽ không thay đổi ý định.

– Vậy anh tính sao? Chẳng lẽ thành công cốc à?

– Chưa biết tính sao nữa. Nếu cô ta không nhờ anh, thì cũng nhờ luật sư giám hộ của cô ta.

Vũ Hoàng buông người xuống ghế thở dài thườn thượt. Bao nhiêu là công sức anh ta đã bỏ ra, vất óc vất tim cho kế hoạch hoàn hảo, không có một kẽ hở cho Uyển Ngọc nghi ngờ. Cuối cùng cô ta mang tất cả công sức của anh đổ sông đổ biển hết, có tức không chứ? Vũ Hoàng như muốn điên lên được. Anh ta gườm gườm nhìn Thu Cúc làm như cô là nguyên nhân sự thất bại của anh ta.

– Còn cô, hấn với cô sao rồi?

Thu Cúc nhún vai:

– Em đến đây tìm Vinh. Ai ngờ anh ấy bỏ đi nhanh như vậy, em chẳng biết đang ở đâu nữa. Anh và em đều buồn, hay chúng ta đi uống rượu đi.

Vũ Hoàng miễn cưỡng đứng lên. Anh ta còn biết làm gì hơn là đi uống rượu giải sầu. Cứ tưởng “đá” Thanh Hương, anh ta câu được con cá lớn, nhưng xem ra cá nhỏ cá lớn đều vượt khỏi tầm tay anh ta cả. Không có cá lớn bé, đi tạm với cô nàng này còn hơn là “sô-lô” một mình.

– Uống rượu đi Cúc.

Thu Cúc cười giễu cợt:

– Chúng ta thành công hay thất bại đây?

– Anh không tin là anh thất bại.

– Em cũng vậy, có một ngày Vinh sẽ tìm em.

– Hãy hy vọng ngày đó đến.

Hai ly rượu đụng vào nhau, cùng nâng ly uống cạn.

– Rót rượu nữa đi anh Hoàng!

– Ừ, uống không say không về.

Gần nửa đêm, Thu Cúc với Vũ Hoàng mới dìu nhau ra khỏi quán rượu, chân băng xiên băng nai, người ngã tới ngã lui.

– Say quá, kiểm chỗ nào nghỉ đi anh Hoàng.

– Ừ, bên kia có khách sạn kia.

Cả hai vào khách sạn. Cửa vừa mở, Thu Cúc đi nhanh vào ngã lẫn người trên nệm, miệng lè nhè:

– Vinh ơi ... anh đang ở đâu?

Vũ Hoàng té nhào trên người Thu Cúc, anh ta ôm luôn Thu Cúc:

– Đừng xa anh ghen Ngọc.

Trong men rượu, hai cơ thể rừng rực lửa đi tìm nhau ...

Vinh dần hết quần áo vào valy xong đóng, nắp valy lại, bà Thành lo lắng:

– Con định đi đâu Vinh?

– Con muốn đi xa một thời gian mẹ ạ. Bây giờ ở thành phố này, ai cũng nhìn con với cái nhìn ghê sợ, vì muốn hưởng tài sản của Uyển Ngọc mà con toan tính sát hại cô ấy. Sự hiểu lầm ghê gớm này đối với con như một nỗi nhục không bao giờ gột rửa được. Mẹ có tin con là con người xấu xa như vậy không?

Bà Thành ngậm ngùi:

– Dĩ nhiên là mẹ không tin! Con là con của mẹ, mẹ sinh con ra nuôi con khôn lớn, sao mẹ không hiểu rõ tính tình của con.

Vinh cười đau đớn:

– Cám ơn mẹ đã cho con nhưng lời lẽ thật ám áp, để tiếp sức cho con.

– Nhưng mẹ nghĩ con không nên đi, vì như vậy con mang tiếng oan suốt đời.

Phải tìm cách giải oan cho mình.

– Có cách nào hả mẹ, khi mà chuyện xảy ra ở bãi biển, con cũng không hiểu tại sao Uyển Ngọc lại nghĩ con có lý do để sát hại cô ấy.

Bà Thành trầm ngâm:

– Việc Uyển Ngọc có một tài sản lớn như vậy, chỉ có Uyển Ngọc và ba con biết, đâu còn ai nữa, bởi vì chính ba con cũng chưa bao giờ nói ra điều này.

Vinh kêu lên:

– Văn phòng luật sư, luật sư giám hộ tài sản của Uyển Ngọc, người được ủy thác trao sổ tiền đó cho Uyển Ngọc.

– Văn phòng luật sư đó của ...

– Của đoàn luật sư. Vũ Hoàng có thể biết điều này.

– Cho nên lần Uyển Ngọc đi lạc, chính Vũ Hoàng đã tìm ra đưa về nhà.

Vinh hỏi:

– Mẹ có thể nào nguyên nhân lần con và Uyển Ngọc bị bắt cóc đòi tiền chuộc, không phải họ bắt con, mà người họ muốn bắt là Uyển Ngọc?

Bà Thành gật đầu:

– Có lý! Thật logic, bài bản.

– Sau đó dù Uyển Ngọc là vợ con, Vũ Hoàng vẫn kiên trì đeo đuổi và ly gián con bởi Uyển Ngọc.

– Và con đã ly hôn với tội danh giết vợ, mưu toan giết vợ.

Hai mẹ con cùng suy luận và cùng toát mồ hôi nhìn nhau, cùng căng thẳng:

– Như vậy mục tiêu còn lại là tranh thủ tình cảm để Uyển Ngọc mềm lòng, và nếu mềm lòng cô ấy sẽ có thể chịu kết hôn lấy Vũ Hoàng.

– Mẹ ơi! Như vậy nguy cho Uyển Ngọc.

– Cho nên con không được bỏ thành phố, Uyển Ngọc cần con bảo vệ.

Vinh lắc đầu héo hắt:

– Uyển Ngọc đâu có cần con. Không khéo, cô lại nghĩ con vì tiền của cô.

Nhưng thật lòng con yêu Uyển Ngọc, mẹ ạ.

– Mẹ biết. Con cũng muốn giải oan cho mình mà, đúng không?

Vinh buông valy ý nghĩ xa thành phố tan trong đầu anh. Anh cần ở lại, vì anh và vì sự an nguy của Uyển Ngọc nữa.

Nhìn ra cửa, Vinh nhớ ngày đầu tiên khi Uyển Ngọc đến nhà anh, rụt rè nơi ngưỡng cửa, trông cô ngô ngố như thế nào ấy, cô làm xáo trộn cuộc sống của gia đình anh. Ai có ngờ con người mảnh mai là thế mà hạ được ba gã đàn ông, cũng được anh trên vai đào thoát. Anh yêu em vì những điều như thế, và cũng thật đau lòng khi anh trở thành là con người xấu xa ghê tởm trong tâm hồn em ...

Đứng lên, Vinh cầm tấm ảnh cưới của anh và Uyển Ngọc, lòng ngậm ngùi.

Cô vợ khờ của anh thật ra em vừa ngốc vừa thông minh. Nhưng giá như em thông minh tí nữa để biết anh yêu em bằng tất cả trái tim anh. Mất em rồi, ngày tháng đối với anh bây giờ vô vị nhạt nhẽo. Không có em, thế gian như vô nghĩa.

Ngày có nắng đẹp, anh vẫn thấy giống như một mùa đông xám xịt.

Ngắm lại mình lần nữa, Vũ Hoàng mới ôm bó hoa hồng to, nhấn chuông cửa nhà Uyển Ngọc. Anh sẽ mở đầu “chiến dịch” tấn công chinh phục cô như ngày nào anh đã chinh phục cô vậy.

Cánh cửa khua động và kéo ra. Vừa mở cánh cửa ra, Uyển Ngọc giật mình vì bó hoa hồng to, màu đỏ tươi thắm trước mặt cô, cùng với Vũ Hoàng cười thật tươi:

– Chúc em một buổi sáng tốt lành.

Uyển Ngọc nhăn mặt:

– Anh chờ em buổi sáng để tặng hoa hồng cho em sao?

– Đó là lòng thành của anh. Hoa hồng tượng trưng cho tình yêu của anh dành cho em, em nhận nhé.

Uyển Ngọc lắc đầu:

– Em nhận hoa của anh với tình cảm một người em gái thôi.

– Thì sao cũng được. Em chuẩn bị đến trường à? Vậy anh mời em ăn sáng nhé.

– Cũng được. À, anh thông báo với làng cô nhi Hòa Bình giùm em chưa?

– Chưa anh nghĩ đâu cần vội dữ vậy. Em nên thay đổi quyết định. Em có một mình, số tiền đó cần cho em. Em còn phải lập gia đình, em hãy còn quá trẻ, tương lai còn phía trước.

– Ừ, có lẽ em sẽ suy nghĩ lại.

Vũ Hoàng mừng rỡ:

– Như vậy mới là quyết, định thông minh.

– Chúng ta đi ăn sáng đi.

Uyển Ngọc bước theo Vũ Hoàng. Hôm nay cô không giữ vẻ xa cách với anh nữa. Vũ Hoàng mừng thầm. Bé ngốc ạ, em đâu phải cứng cỏi gì mà không cần có một người đàn ông bên em, bảo vệ em và cho em sự yêu thương.

Nhưng xe chưa kịp chuyển bánh, hai ba người rồi bốn năm người ào ra vây kín xe Vũ Hoàng. Vũ Hoàng nhăn nhó:

– Gì đây các bạn?

– Luật sư Vũ Hoàng! Có phải anh và nhà nữ tỉ phú Uyển Ngọc sẽ kết hôn?

Cô Uyển Ngọc, nghe nói để tìm tình yêu chân thật cô sẽ hiến hết số tiền thừa kế năm triệu USD cho làng cô nhi Hòa Bình?

Trước những câu hỏi tới tấp, Uyển Ngọc cười duyên dáng:

– Vâng, tôi tặng hết năm triệu USD đó cho làng cô nhi Hòa Bình.

– Cô đúng là mạnh thường quân. Xin cho chúng tôi được chụp ảnh cô.

– Vâng.

Vũ Hoàng nghiêng rặng thâm nguyên rửa. Vậy mà lúc này Uyển Ngọc nói với anh, cô sẽ suy nghĩ lại. Hiến hết năm triệu USD, cô ta còn cái gì để anh đeo đuổi hay quy lụy để cô chịu làm vợ anh?

Uyển Ngọc tươi như hoa, cô ôm bó hồng to của Vũ Hoàng đứng cho cánh nhà báo chụp ảnh cô. Phải mười lăm phút sau, đám ký giả mới chịu tan ra. Vũ Hoàng hết còn hứng thú để mời Uyển Ngọc đi ăn. Tuy nhiên anh ta còn cố vớt vát:

– Sao lúc này em bảo sẽ suy nghĩ lại?

– Em đã quyết định thì không muốn thay đổi. Em đã báo với văn phòng luật sư của anh rồi mà.

– Em đã báo?

– Vâng. Chậm lắm là ngày mai số tiền đó không còn là của em.

– Em điên rồi! Không ai cho một số tiền kék xù như thế.

– Thôi, em đói rồi, muốn đi ăn, không đưa em đi à?

– Anh vừa ... nhớ có một cái hẹn, hay em đi ăn một mình đi nhé.

Nói như vậy xong, Vũ Hoàng hần học quay xe lái, nổ máy phóng đi ngay, anh không cần giữ lịch sự với một kẻ điên và ngu ngốc nữa.

Uyển Ngọc mỉm cười nhìn theo, lòng cô nhẹ nhàng, cô không còn là nhà nữ tỉ phú trẻ nữa, mà cô sẽ là cô sống một cuộc đời bình thường, không ai nghĩ chuyện bắt cóc cô hay giết cô.

Đặt bó hoa hồng xuống bên vệ đường, Uyển Ngọc bước đi. Nắng đang lên, màu nắng nhẹ nhàng trong trẻo, phía trước dường như có Vinh đứng đợi. Tất cả chỉ còn là kỷ niệm, một kỷ niệm không dễ dàng quên.

Uyển Ngọc chạy bộ lúp xúp. Từ nay cô không phải sợ bị bắt cóc đòi tiền chuộc mà cô là con người bình thường. Một ngày mới đang lên, vàng hồng ló dạng phía trước, tiết trời dịu nhẹ.

Sau lưng Uyển Ngọc là con MiMi, nó chạy theo Uyển Ngọc, cái vòng lục lạc đeo cổ rung leng tiếng leng keng nhỏ thành một âm thanh vui tai. Chợt nó hực sữa rồi quay ngược đầu lại không sữa nữa mà vẫy đuôi mừng rỡ.

– Gâu gâu ...

Uyển Ngọc ngạc nhiên dừng lại, cô lên tiếng gọi con MiMi:

– MiMi! MiMi làm gì vậy hả.

Đằng kia, con MiMi chồm cả hai chân của nó lên người Vinh, nó lè lưỡi liếm lên mặt Vinh. Còn Vinh thì sung sướng ôm lấy nó mắng yêu.

– Gặm đã nào MiMi, mừng gì dữ vậy?

Uyển Ngọc ngẩng người ra nhìn. Không ngờ con MiMi của cô mừng Vinh đến như vậy Vinh ôm nó lên tay, tiến đến trước mặt Uyển Ngọc:

– Chào em! Em cũng đi tập thể dục buổi sáng à.

– Anh trả con MiMi lại đây!

Uyển Ngọc ôm lại con MiMi, cô mắng nó:

– Mày hư lắm.

Vinh bỏ chạy vượt qua mặt Uyển Ngọc, như việc anh gặp cô hay phải nói với cô là tại con MiMi mừng anh. Uyển Ngọc đứng tần ngần nhìn theo, cô không nghĩ là sẽ gặp anh trong buổi sáng đi chạy bộ à, mà dường như đó là sở thích của anh mỗi buổi sáng kia mà.

Uyển Ngọc không biết mình có nên tiếp tục chạy. Còn đang phân vân, tiếng chân phía sau, Uyển Ngọc quay lại: Thu Cúc.

Thu Cúc chạy vượt qua mặt Uyển Ngọc. Kịp nhận ra Uyển Ngọc, cô dừng lại:

– Cô cũng tập thể dục buổi sáng nữa à? Chắc là không có ý định nói lại với anh Vinh chứ? Cho cô biết ...

Thu Cúc im bặt, chút xíu nữa là cô bảo Uyển Ngọc. Vinh sẽ không tha thứ cho Uyển Ngọc khi cô xúc phạm Vinh. Điền rồi hay sao mà vẽ đường cho hươu chạy?

Thu Cúc giậm chân đuổi theo Vinh, giọng nũng nịu:

– Anh Vinh đợi em với!

Uyển Ngọc chậm chạp đếm bước. Cô không còn muốn tập thể dục nữa, gặp lại Vinh chỉ khiến trái tim cô thêm đau đớn.

Thả con MiMi xuống, Uyển Ngọc chạy ngược lại.

– MiMi! Mình về nhà thôi!

Con _MiMi cụp đuôi chạy theo Uyển Ngọc. Chủ chạy phía trước, con chó nhỏ chạy theo phía sau. Về đến nhà mở cổng, Uyển Ngọc sụp xuống vuốt ve con MiMi. Chỉ có mày là không thay lòng mà thôi. Lời nổi tình yêu nào sao vội bay theo gió.

...

Thu Cúc chạy theo Vinh, cô phụng phịu:

– Anh có nghe em gọi không mà cứ chạy vậy? Tập thể dục chạy bộ mà như chạy đua vậy.

Vinh cười gượng:

– Thì em cứ chạy, đuổi theo anh làm gì?

– Chạy song hành với anh mới vui.

Thu Cúc sà lại ôm cánh tay Vinh:

– Anh mới gặp con nhỏ man man phải không? Đừng bao giờ anh tha thứ cho nó, em biết là anh bị oan mà.

– Cảm ơn em nghĩ tốt cho anh, song anh nghĩ là anh cần giải nỗi oan.

– Anh giải nỗi oan bằng cách nào đây, khi mà nó cố tình nghĩ xấu cho anh?

– Anh cũng chưa biết, nhưng anh thấy cần làm sáng tỏ chuyện anh và Uyển Ngọc ở ngoài biển Vũng Tàu.

Thu Cúc cười giễu cợt:

– Trừ phi cô ta nói là cô ta muốn ly hôn với anh nên vu cáo anh, cô ta thích Vũ Hoàng mà.

– Nếu Vũ Hoàng là người tốt, anh mong Uyển Ngọc được hạnh phúc.

– Vũ Hoàng rất yêu và lo cho Uyển Ngọc.

Vinh lắc đầu:

– Anh không nghĩ đơn giản như vậy.

– Nhưng bây giờ anh ta còn yêu Uyển Ngọc mới là sự thật, vì Uyển Ngọc đã hiến hết số tiền mình có cho làng Hòa Bình.

– Cô ta đúng là điên.

– Đôi khi anh nghĩ hành động của Uyển Ngọc là đúng, vì tiền đã không mang lại hạnh phúc cho cô ấy.

– Xem về anh còn yêu nó?

Thu Cúc nói bằng giọng tức tối. Rõ ràng là vì Uyển Ngọc, anh lại bị tai tiếng như thế, vậy mà anh vẫn cầu mong điều tốt đẹp cho Uyển Ngọc. Vinh lại không chối, anh gật đầu:

– Anh vẫn yêu Uyển Ngọc.

– Yêu một người gây tổn thương nghiêm trọng cho mình? Anh có biết lần bị bắt cóc suýt chết, người ta đâu phải bắt anh mà bắt nó kia.

Đôi mắt Vinh lóe lên chút ánh sáng lạ lùng, Thu Cúc vẫn vô tình không nhận ra:

– Em cũng biết chuyện này à!

– Thì ... Thu Cúc lúng túng - Em suy đoán như vậy thôi. Tại sao trước đó anh chưa hề bị bắt cóc, thế mà Uyển Ngọc đi với anh thì anh bị bắt cóc đánh đập, còn nó có sứt mẻ miếng da nào đâu.

– Ờ ... ờ ...

Vinh âm ừ. Cách tốt nhất anh nên thân mật với Thu Cúc để hiểu thêm, biết đâu Thu Cúc cũng biết điều gì đó. Anh lôi tay Thu Cúc:

– Chúng ta chạy thôi, trời sáng rồi. Còn về tắm rửa ăn sáng. Hay là lát nữa anh sang nhà em mời em đi ăn sáng nghen?

Thu Cúc mừng rỡ:

– Được! Lát nữa anh sang nhà em đi, em đợi, nhớ nghen anh.

Cô chồm lên hôn vào má Vinh:

– Bao giờ em cũng yêu anh cả và sẵn sàng đón anh trở về đón em.

Vinh cười gượng xoa má:

– Chạy đi em.

– Này!

Vũ Hoàng thô bạo nắm tay Thu Cúc kéo mạnh lại, giọng hằn học:

– Hồi này sao em hay đi với tên Vinh quá vậy hả?

Bị kéo tay mạnh, Thu Cúc bức dọc:

– Anh làm gì như em mắc nợ em vậy. Em đi với anh Vinh thì liên quan gì đến anh nào?

– Sao không liên quan, cô nói xem cô chưa từng là của tôi?

– Từng là của anh thì sao? Khi anh đeo đuổi Uyên Ngọc, tôi đâu có ngăn cấm anh. Giữa hai chúng ta thích thì đến không thích thì thôi. Anh từng có quan niệm sống này, sao bây giờ trở nên lạc hậu vậy?

Vũ Hoàng dụ lại:

– Bây giờ Uyên Ngọc không còn gì để đeo đuổi. Hơn nữa, anh đâu có yêu nó. Người anh bắt đầu yêu là em nè. Chúng ta đừng đùa giỡn nữa, hãy cưới nhau đi.

Thu Cúc cười phá lên. Cô đưa tay lên trán Vũ Hoàng thăm nhiệt, bốn cột:

– Anh lên con mấy độ rồi hả? Sao khi không trở nên lãng mạn quá vậy, đòi cưới tôi? Vũ Hoàng ơi! Chúng ta biết quá rõ về nhau, cái nào xấu cái nào tốt.

Đừng có đùa nữa, luật sư đẹp trai.

Vũ Hoàng làm mặt nghiêm lại, vẻ thành khẩn:

– Anh không đùa, mà anh thật lòng yêu em muốn cưới em làm vợ.

Về nghiêm nghị thành khẩn của Vũ Hoàng không làm Thu Cúc động lòng.

Cô càng cười giễu cợt hơn nữa:

– Anh yêu tôi hay yêu cái gia sản của ba mẹ tôi? Tôi là con một của nhà doanh nghiệp Trần Đình, những gì của ba mẹ tôi sẽ là của tôi. Anh thôi đóng ...

cải lương đi, Vũ Hoàng. Khó coi lắm!

Vũ Hoàng nổi giận trở lại:

– Tại sao em xem thường tình cảm của anh quá vậy? Anh cho em biết, em đừng có hòng trở lại với anh.

Gương mặt Thu Cúc sa sầm xuống:

– Anh hăm dọa tôi đấy à? Mới đó anh đã trở mặt, làm sao tôi có thể yêu một người như anh.

– Chúng ta đi trên cùng con thuyền, đích đến đã vô hiệu. Hơn nữa, đã gần gũi nhau tình cảm nảy sinh, anh không trở mặt với em mà anh muốn em là của anh.

– Nghe cho rõ, tôi chưa bao giờ yêu anh cả! Gần gũi anh là do tôi quá cô đơn, do tôi say rượu. Bây giờ anh Vinh đã thân mật vui vẻ lại tới tôi, tôi muốn chấm dứt với anh. Đừng có lộn xộn, tôi bắt cóc tổng tiền và kéo người xuống biển, dù anh không muốn giết chết Uyên Ngọc đi nữa. Tôi có bằng cứ tố cáo anh đấy.

Đừng làm phiền tôi!

Nói xong Thu Cúc gạt Vũ Hoàng ra bỏ đi một nước. Vũ Hoàng tức giận nghiến răng trèo trẹo. Khốn kiếp! Mày dám tố cáo tao, mày cũng sẽ chẳng được thằng Vinh đếm xỉa tới. Cả hai đều không thấy từ sau bụi cây dừa nước, Vinh đang đứng nép mình nghe. Anh bàng hoàng kinh sợ Hạnh phúc hôn nhân của anh và Uyên Ngọc tan vỡ vì những người này. Đáng sợ.

Chưa bao giờ Vinh thấy kinh sợ lòng người ghê tởm đến như thế. Vũ Hoàng đã lên xe đi, Vinh mới rời nơi ẩn nấp để đi. Làm sao để lời kẻ ác ra ánh sáng?

Vừa trông thấy Vinh, Thu Cúc nũng nịu:

– Em đợi anh gần hai mươi phút, cứ tưởng anh không đến.

– Đường kẹt xe quá trời. Bực ghê!

– Ngồi đi anh.

Thu Cúc tự nhiên lấy khăn lau mặt cho Vinh, anh không tránh mà nhận sự săn sóc của cô như ngày nào hai người từng yêu nhau. Thu Cúc vui lắm, cô vẫy phục vụ:

– Anh uống gì em gọi cho. Nước uống của em cũng nhạt hết rồi.

– Để anh gọi hai ly nước táo ép. Anh nhớ em thích uống nước này, thơm và tốt cho da mặt.

Thu Cúc cảm động:

– Anh còn nhớ sở thích của em sao.

– Nhớ chứ! Tại anh phụ bạc em nên ông trời mới trừng phạt anh, mang danh nợ giết vợ đoạt tiền. Anh hối hận lắm.

– Anh đã hối hận thì em sẵn sàng tha thứ cho anh.

– Cảm ơn em. Nhưng anh thề với lòng khi nào rửa sạch danh nhơ, anh mới nghĩ đến chuyện cưới vợ. Thu Cúc, em tin anh không phải người xấu chứ?

– Em tin. Cho nên lúc nào em cũng yêu anh. Nhưng làm sao anh rửa sạch danh nhơ đây?

– Anh chưa biết, nhưng anh cần phải làm điều đó. Nếu không, anh sẽ có lỗi với bản thân anh và có lỗi cả với em, khi em vẫn một lòng chung thủy với anh.

Thu Cúc chột dạ. Nếu như trước đây anh nói những lời này với cô, cô sẽ vui sướng biết bao. Cô có lỗi với anh, nhưng đâu phải tại cô là do anh phản bội cô kia mà. Guồng làm vui, Thu Cúc chớp nhanh mắt:

– Nếu giúp được anh rửa danh nhơ, em sẽ giúp.

– Ồ.

Vinh nâng cằm Thu Cúc lên, anh nhìn sâu vào mắt cô:

– Chúng mình làm lại từ đầu ... hẹn hò và yêu nhau nhé.

Cảm xúc đến rung, Thu Cúc lấp bắp:

– Vâng ... vâng ...

Mắt cô khép lại chờ đón nụ hôn song chỉ có nụ hôn ấm trên trán, bàn tay anh siết nhẹ trên vai cô cũng đủ cho Thu Cúc ngất ngây. Vinh đã trở về với cô.

Gâu gâu ... -Con MiMi vẫy đuôi mừng rồi. Tiếng sủa nhỏ của con MiMi cho UyênNgọc biết Vinh đang ở sau lưng cô. Tim Uyên Ngọc đập mạnh, cô lúng túng không biết nên tiếp tục chạy hay gọi con MiMi.

– Chạy đi nào MiMi!

Vinh giậm khế chân chạy cho con MiMi chạy theo anh, vượt lên song song với Uyên Ngọc. Trời chưa sáng lắm, ánh sáng đầu ngày mờ mờ, nhưng cũng đủ cho cả hai nhận ra nhau. Vẫn chạy, Vinh khe khẽ:

– Anh có chuyện muốn nói với em. Em còn nhớ mặt những người bắt cóc chúng ta không?

– Nhớ! Nếu gặp, em nhận ra ngay.

– Vậy em có biết tại sao chúng bắt cóc chúng ta?

– Đòi tiền chuộc, em biết.

– Đích nhắm đòi tiền chuộc là em chứ không phải anh. Cũng như cho đến khi xảy ra chuyện, anh mới biết mình cưới cô vợ tỉ phú.

Vinh cười chua chát:

– Và còn mang nhơ danh giết vợ để được thừa hưởng tài sản.

Uyên Ngọc ấp úng:

– Em không muốn nghĩ anh là người xấu.

– Không muốn thì em cũng đã nghĩ và ly hôn. Có điều tại sao em lại hiến hết số tiền ngoại để lại cho em?

– Em ghét sự giàu có, vì tiền mà một lần anh Vũ Hoàng định chiếm đoạt em, vì tiền mà em bị bắt cóc, vì tiền mà em suýt chết ở biển, cho nên em muốn từ bỏ nó. Bây giờ em chẳng còn gì, ngoài căn nhà ngoại để lại cho em, sau này em sẽ nuôi bản thân em bằng đôi tay và khối óc của mình.

– Đúng! Nếu như bây giờ người nào đến với em là anh ta thành thật yêu em.

– Em cũng mong như vậy, nhưng có lẽ còn lâu lắm em mới nghĩ đến chuyện tình cảm. Anh gặp em là để nói chuyện này sao?

– Vũ Hoàng rất thích em.

Uyên Ngọc cười buồn:

– Vậy à!

– Anh ta còn ý định kết hôn với em không? Em nên ưng một người như anh ta, anh ta là một luật sư, có thu nhập ổn định, sẽ là chỗ dựa tốt cho em.

– Cảm ơn lời khuyên của anh.

– Anh cũng sẽ cưới vợ.

Có tiếng chân chạy lịch bạch đến. Vinh mỉm cười:

– Cô ấy đấy. Thôi chào em.

Vinh bảo khẽ với con MiMi:

– Tạm biệt nhé MiMi.

Vinh chạy ngược lại với Thu Cúc:

– Sao hôm nay em ra muộn vậy? Anh đợi em này giờ.

Thu Cúc liếc Uyên Ngọc, mặt cô tươi lên vì Vinh nói đợi cô trước mặt Uyên Ngọc. Cô nũng nịu:

– Em ngủ quên.

– Ngày mai, sáng sớm anh sẽ đến nhà hú gọi em, chịu không?

– Chịu.

Thu. Cúc cố ý cười giòn giã, cùng Vinh chạy ngược qua mặt Uyên Ngọc, Uyên Ngọc cắn mạnh môi nhìn theo. Lòng cô không còn bình tĩnh mà đau đớn nhìn theo cả hai. Chính cô đề nghị ly hôn, vậy mà bây giờ nhìn anh vui vẻ với Thu Cúc, tim cô lại đau đớn xót xa. Nghẹn ngào, Uyên Ngọc cúi xuống bế con MiMi:

– Mình về nhà nghe MiMi. Ngày mai cứ ngủ đến bảy giờ đừng nhìn những gì làm đau lòng mình nữa. Anh ấy là người xấu hay người tốt? Cho đến bây giờ chị vẫn tin anh Vinh là người tốt. Em có ý như chị không MiMi?

Con chó nhỏ kêu gâu gâu đáp lời Uyển Ngọc chân nó cào nhẹ lên tay Ngọc, như trả lời. Uyển Ngọc áp má vào mớ lông trắng mịn, nước mắt của cô rung rung và trào ra. Anh ấy khuyên chị ung Vũ Hoàng đó MiMi. Chị đâu có yêu anh Hoàng, mà anh ấy cũng quay lưng lại với chị rồi. Chị không tiếc. Chị đang khóc mà biết không, chị giận anh Vinh.

Uyển Ngọc vừa đi vừa tâm sự với con MiMi như người bạn thân thiết. Cô tự bảo mình ngày mai không đi tập thể dục nữa. Trở về nhà, Uyển Ngọc thay quần áo nhảy xuống hồ bơi, cô cứ ngâm mình dưới dòng nước cho đến khi lạnh run, hai hàm răng đánh vào nhau ...

Sáng nay, Vinh ra sớm cố ý đợi Uyên Ngọc. Trời sáng bảnh vậy mà không thấy bóng dáng cô đâu hết.

Uyên Ngọc bệnh? Vinh thầm lo lắng. Anh vẫn yêu cô tha thiết, Vinh hiểu điều đó. Trái tim của anh chỉ duy nhất có mình cô.

Vinh đứng ngập ngừng trước cánh cổng sắt. Anh có thể mở cửa bước vào, nhưng điều này anh lại thấy ngại ngại sao ấy. Anh và cô đã ly hôn, trở thành người xa lạ mất rồi. Có nên vào?

Cuối cùng Vinh kiên nhẫn đứng đợi. Ngọc ạ! Khi yêu nhau, một ngày không trông thấy nhau dài như ba thu vậy, huống chi đã ba ngày rồi, anh không nhìn thấy em.

Và rồi Uyên Ngọc cũng mở cổng dắt xe. Cô khựng lại khi thấy Vinh, chút reo vui trong lòng:

– Anh tìm em có chuyện à!

Vinh gật đầu:

– Ủ, ba hôm nay không thấy em đi tập thể dục buổi sáng, anh sợ em có chuyện gì.

– Em bận ôn thi.

– Nhưng hình như trông em không được khỏe?

Vinh nhiu mày nhìn Uyên Ngọc hắt hơi mấy cái, cô vội mở cặp xách lấy khăn:

– Xin lỗi anh.

Vinh ái ngại:

– Em bị cảm mà đã đi bác sĩ hay uống thuốc gì chưa?

– Sáng nay em đã uống thuốc. Thôi, em đi đây.

Uyên Ngọc lại hắt hơi và ho khục khặc. Vinh giữ đầu xe của cô bảo:

– Em vào nhà mặc thêm áo khoác đi, không nên ăn mặc phong phanh. Trời tháng này có bắc non rồi. Cảm đấy.

Không nói gì cả, Uyên Ngọc quay xe vào, Vinh đi theo cô. Anh xúc động nhìn lại mọi thứ, nơi này từng chứng kiến những ngày hạnh phúc của anh và cô, dù ngắn ngủi nhưng chắc chắn suốt đời anh không bao giờ quên.

Vinh cứ đứng lặng với bao cảm xúc và hồi tưởng ...

Xoảng ... Có vật gì rơi ngã bên trong, Vinh giật mình vội chạy vào, Uyên Ngọc đang ngồi bệt xuống chỗ cửa phòng, bình hoa trên bàn dường như bị cô quệt ngã đổ văng tung tóe trên nền gạch. Mắt Uyên Ngọc nhắm lại, mặt cô tái xanh. Vinh hốt hoảng:

– Ngọc! Em sao vậy?

– Em ... chóng ... mặt ...

Vinh vội bế cô đi ra phòng khách đặt nằm lên ghế dài, anh vội vàng đi tìm chai dầu gió. Bước qua cửa phòng ngủ, Vinh đứng lại vì căn phòng vẫn y nguyên chẵn nệm. Bức ảnh cưới vẫn treo trên tường, cô cười e ấp nép vào vai anh. Vinh xúc động đến lặng người.

– Anh Vinh ... tìm ... thấy ... dầu không?

Tiếng của Uyên Ngọc vang lên yếu ớt ngoài phòng khách, Vinh giật mình ở một tiếng. Anh nhìn thấy ngay chai dầu gió trên đầu giường, vội cầm lấy đi ra.

Đổ dầu vào lòng bàn tay xong, Vinh xoa thái dương cho Uyên Ngọc xoa cả hai tay và hai chân lạnh ngắt. Anh xoa mãi cho đến khi ấm hai bàn chân lên.

– Em thấy đỡ chóng mặt chưa?

– Dạ, đỡ rồi.

– Tay chân em lạnh, nhưng mặt em lại đỏ. Hay là anh đưa em đi bác sĩ nghen?

– Em nằm một chút sẽ đỡ, không sao đâu. Có lẽ tại em tắm lâu, tối lại ngồi bên ngoài đến khuya.

– Ổ có một mình, em phải biết tự lo cho mình chứ. Em uống thuốc gì rồi?

– Panadol.

– Như thế này không hết đâu, để anh đưa em đi bác sĩ. Em mặc thêm áo ấm vào, anh đưa đi.

– Anh vào phòng lấy áo giùm em được không?

– Được!

Vinh vào phòng mở tủ lấy áo. Trong lòng anh là cái cảm giác chưa bao giờ anh rời xa nơi này từ nhiều tháng qua, vẫn thân thiết. Anh lắc mạnh đầu đóng tủ lại, tay cầm cái áo khoác đi ra, đưa cho Uyên Ngọc.

Mặt cô mỗi lúc như đỏ nhiều hơn, thế mà cô vẫn kêu lạnh. Vinh phải dìu cô ra xe:

– Em ráng chịu một lúc.

Xe đến phòng mạch thì Uyên Ngọc gần như mê đi. Vị bác sĩ khám xong, Vinh lo âu:

– Cô ấy bị sao vậy bác sĩ?

– Cảm nặng, uống thuốc và nghỉ ngơi. Có một phương pháp cắt cảm thông dụng, anh nên cạo gió cho cô ấy.

– Dạ.

Đưa Uyên Ngọc về nhà, Vinh pha ly sữa nóng ép Uyên Ngọc uống với thuốc. Cô mở mắt ra nhìn anh, rồi đôi dòng nước mắt tuôn ra.

– Em nhớ bà ngoại quá.

Cô yếu đuối gục đầu vào vai anh. Anh vỗ nhẹ lên lưng cô. Biết nói gì đây?

Uyên Ngọc ghen ngào:

– Hồi đó, ngoại hay mắng khi em tắm lâu. Mỗi lần tắm lâu là em bị bệnh, cả đêm ngoại phải lo cho em. Bà cạo gió cảm cho em rất đau, nhưng sau đó em lại hết bệnh.

– Em muốn ... anh cạo gió cắt cảm?

– Anh có làm được không?

– Được nhưng anh không biết cạo như thế nào.

– Anh bấm mạnh vào chỗ cổ em như thế này nè.

Vinh lúng túng làm theo, anh sưng sốt vì những vết đỏ bầm hằn lên cổ Uyên Ngọc.

– Em có đau lắm không?

– Không, dễ chịu lắm.

Hai mắt Uyên Ngọc nhắm nghiền lại, cô thiếp đi từ lúc nào không hay ...

...

Mùi tiêu hành từ bên ngoài xông lên thoang thoảng. Uyên Ngọc chợt mình thức giấc ánh sáng bên ngoài hắt qua cửa sổ, căn phòng của cô tối nhờ nhờ.

Uyên Ngọc ngồi dậy, cảm giác vác vất khó chịu không còn nữa.

Ài ở dưới bếp? Vinh! Uyên Ngọc kêu khẽ, quên mất mình đang ốm, Uyên Ngọc chạy nhanh ra. Cô xúc động đến lặng người vì Vinh đang nấu gì đó. Nghe tiếng động, anh quay lại:

– Em khỏe chưa? Còn chóng mặt hết? Em sốt cao cả ngày, anh phải gọi bác sĩ đến.

Vinh chùi tay vào cái khăn đi lại đỡ Uyên Ngọc ngồi xuống ghế:

– Em không nên ở một mình, lỡ như bệnh ai lo cho em?

– Anh ... ở đây suốt ngày nay không đi làm à?

– Đâu cô sao! Anh đang định nếu em không bớt, anh gọi mẹ tới.

– Em bớt rồi.

– Vậy em súc miệng ăn miếng cháo cảm. Anh bỏ gừng và tiêu nhiều, em ăn xong sau đó uống thuốc, chắc sẽ khỏe.

Uyên Ngọc cảm động:

– Cám ơn anh. Vinh à! Không bao giờ em nghĩ là anh muốn em phải chết, nhưng tại sao ...

Nước mắt Uyên Ngọc tuôn ra:

– Anh biết không, cho đến bây giờ nhớ cái giây phút đó em vẫn sợ. Anh bịt mắt và người trần, em cứ ngỡ anh đùa. Anh tới rồi em chạy phăng phăng ra biển nước, sóng đánh ào ạt, rồi thốt nhiên anh nắm hai vai em nhấn mạnh xuống nước. Người đó không thể nào là anh có đúng không anh?

– Bây giờ anh nắm hai vai em thử nhấn xuống xem, có khác đôi bàn tay khi ấy không nhé?

Vinh ấn hai tay mình lên vai Uyên Ngọc và dò chừng phản ứng trên gương mặt cô, cô quơ tay kêu khẽ:

– Em nhớ anh không bao giờ chịu đeo đồng hồ, nhưng hôm đó tay em chạm vào tay anh có đeo đồng hồ.

– Còn gì nữa không?

– Không. Lúc đó sự hoảng loạn của em tột cùng.

– Anh rất yêu em Ngọc à! Thế thì tại sao anh lại phải giết em?

– Vậy thì tại sao anh nói đi? Vinh à! Em sẵn sàng chết nếu như anh muốn em chết. Bởi vì sau khi ly hôn, em mới nhận ra cuộc đời em thật trống, thật hụt hẫng, không còn ý nghĩa gì cả.

– Anh không có lý do nào để sát hại em cả. Em là vợ của anh, những gì của em là của anh và của anh là của em. Anh chưa bao giờ nghĩ đồng tiền là tất cả.

Có một người nào đó muốn chúng ta bỏ nhau và họ đã thành công.

Uyên Ngọc kêu lên:

– Muốn chúng ta bỏ nhau? Vũ Hoàng ư?

– Anh không biết. Chúng ta chẳng có bằng cứ nào cả. Còn anh thì không thể nào chứng minh mình vô tội, nhưng tự lương tâm anh không hổ thẹn là đủ. Kẻ nào bắt cóc chúng ta chính là kẻ muốn chúng ta bỏ nhau.

Nước mắt Uyên Ngọc tuôn ra nhiều hơn, cô thổn thức:

– Em tin anh. Có phải anh rất giận em?

– Anh không giận em, nhưng anh đau lòng.

– Em cũng rất đau lòng khi người mình yêu thương nhất hiểu lầm mình là kẻ xấu.

– Em xin lỗi.

– Lời xin lỗi của em còn sớm, biết đâu anh là người xấu thì sao?

– Bây giờ dù anh là người xấu, em cũng vẫn yêu anh. Chưa bao giờ trái tim em thôi nghĩ đến anh cả.

– Cũng chưa bao giờ anh thôi nghĩ đến em.

– Cô thật không anh?

Vinh hôn nhẹ lên đôi mắt đầm nước mắt, thay cho câu trả lời. Uyên Ngọc run lên, tiếng khóc thành nghẹn ngào nức nở rồi im bật bởi đôi môi nhớ thương của anh quện vào môi cô. Lâu lắm mới có hương vị ngọt ngào của nụ hôn. Môi rời môi rồi lại tìm nhau, vòng tay anh ôm qua thân thể cô rồi anh nhẹ bế cô lên đôi cánh tay chắc khỏe của anh, đi về căn phòng ngày nào của họ.

Những nụ hôn phủ lên thân thể Ngọc, như biến cô tan chảy thành nước. Cô khóc nức nở trong vòng tay anh, và hình như cô gọi tên anh. Trong phút giây cháy bỏng, hai người trở thành một tinh thể không thể nào xa rời nhau ...

Uyển Ngọc thức dậy lần nữa, dường như cô vừa trải qua giấc mơ đẹp tuyệt vời. Vòng tay anh thật chặt thật đam mê ôm siết lấy cô anh thì thầm:

chưa bao giờ anh hết yêu cô cả.

Mộng hay thật? Uyển Ngọc vùng dậy. Không có mùi hành tiêu dưới bếp, cũng không có anh dưới bếp, mà chỉ có cô và căn nhà lớn rộng quanh quẽ. Uyển Ngọc chạy nhào ra phòng khách, ra bên ngoài, cô gọi to thất thanh:

– Anh Vinh! Anh ở đâu.

Im lặng, Chỉ có con MiMi chạy vào cọ nhẹ vào chân cô thè lưỡi liếm tay cô.

Uyển Ngọc bắt lên khóc nức nở. Lẽ nào là mơ?

Chấn gối lệch lạc và chỗ nằm bên còn thoảng mùi hương của anh. Tôi mơ hay đó là sự thật?

– Tặng em.

Vinh chìa bó hoa hồng to che gần hết cả gương mặt anh. Anh cười:

– Không nhận à?

Thu Cúc bừng tỉnh sau phút sững sốt. Cô vội ôm bó hoa và ôm cả Vinh, ríu rít:

– Sao không nhận! Em từng mong đợi một ngày anh tìm em với bó hoa hồng thật lãng mạn mà. Cảm ơn anh.

Cô hôn vào má vinh nồng nàn. Anh cười, hôn nhẹ lại vào má cô:

– Em biết hai ngày nay anh đi đâu không?

– Không. Đi đâu hả anh?

– Đi điều tra vụ bắt cóc và vụ Uyển Ngọc bị nhấn xuống biển. Anh cần nhanh chóng điều tra làm rõ, sau đó mới yên tâm để toàn tâm toàn ý là chồng em.

– Thật không anh?

Thu Cúc reo lên. Vinh mỉm cười:

– Có bao giờ anh nói dối em chưa. Anh muốn cưới em, để cho Uyển Ngọc biết dù cô ấy có còn tài sản anh cũng chẳng màng.

– Cô ta còn tài sản gì nữa khi ngu ngốc hiến hết tiền mình có cho làng cô nhi?

– Em lầm rồi, cô ấy còn sở hữu một tài sản to hơn nữa. Số là ba mẹ của cô ấy khi rơi máy bay, công ty bảo hiểm chưa kịp làm thủ tục bồi thường. Bảo hiểm này lên đến mấy triệu USD.

Thu Cúc sững sốt:

– Vậy cô ta vẫn là tỷ phú?

– Dĩ nhiên.

– Anh không vì vậy mà bỏ em?

– Em cho anh là kẻ tham tiền à?

– Dĩ nhiên là không. Ôi! Em mừng quá Vinh ơi, em mơ hay thực vậy?

– Thực chứ, bằng cớ là em đang ôm anh nè. Mờ mắt ra đi!

– Chúng mình sẽ cưới nhau hả anh?

– Ủ. Em muốn làm đám cưới như thế nào?

– Thật lớn đi, em muốn mặc áo cưới màu trắng.

– Nhưng chờ Uyển Ngọc lãnh tiền bảo hiểm đã em nhé. Không lâu đâu. Để anh nhờ người đến văn phòng luật sư đoàn, bảo họ xúc tiến nhanh.

– Em quen luật sư Vũ Hoàng, để em bảo anh ta cho.

– Ồ, em giúp Uyển Ngọc, cũng như giúp chúng ta vậy.

Chia tay với Vinh, Thu Cúc vội vù đi tìm Vũ Hoàng.

– Em có tin này cho anh hay nè.

– Tin gì? Lúc này ngon cơm ngọt canh nên bỏ rơi anh, em đừng có quá đáng nghe Cúc.

– Bỏ cái giọng hăm he của anh đi! Uyển Ngọc có một số tiền lớn đến ba triệu USD của công ty bảo hiểm, đây là số tiền bảo hiểm nhân thọ của ba và mẹ Uyển Ngọc.

Vũ Hoàng thẳng thốt:

– Em bắt nguồn tin này ở đâu vậy?

– Chính Vinh cho em biết. Anh ấy bảo khi nào Uyển Ngọc lãnh số tiền đó, anh sẽ lập tức cưới em. Anh mau xúc tiến giúp Uyển Ngọc đi.

– Coi chừng tin ... vịt cồ đấy.

Thu Cúc nhăn mày:

– Chưa kiểm tra đã nghi ngờ! Đi kiểm tra đi. Mà nè, tin chính xác đó, lo mà đi chinh phục cô ta lại đi. Bây giờ trở đi đừng có làm phiền em nữa. Anh không chinh phục được cô ta là tại anh dở hơi, bắt tài đó.

Vũ Hoàng lao đi vào phòng luật sư, Đặng:

– Có nguồn tin nữ tỷ phú Uyển Ngọc vừa hiến cho làng mồ côi năm triệu USD bây giờ sắp nhận ba triệu USD của công ty bảo hiểm hàng không, có không chú?

Luật sư Đặng mỉm cười:

– Cậu cũng nhảy bén dữ. Có, văn phòng chúng ta đảm nhận dịch vụ này.

Người giàu có khác, cô bé vẫn là nữ tỷ phú nổi tiếng.

Vũ Hoàng cẩn nhẹ môi suy tính. Tại sao mình không tiếp tục chinh phục Uyển Ngọc, trong khi cô ta đang cô đơn. Phụ nữ cô đơn bao giờ cũng cần có người đàn ông để nương tựa, cô ta sẽ lại sống trong cơn ác mộng sợ có kẻ bắt cóc đòi tiền chuộc.

Buổi chiều, Vũ Hoàng xuất hiện trước cửa nhà Uyển Ngọc với bó hoa hồng nhung đỏ thắm:

– Chào em. Uyển Ngọc! Em vẫn khỏe?

Ngạc nhiên, song Uyển Ngọc vẫn lịch sự:

– Cảm ơn anh, em vẫn khỏe.

– Văn phòng của anh đảm nhận việc lãnh tiền bồi thường bảo hiểm của ba mẹ em. Anh sẽ nhanh chóng giúp em được nhận tiền.

– Vậy thì em càng cảm ơn anh hơn nữa. Anh vẫn khỏe?

– Khỏe.

Uyển Ngọc đưa tay ra đòi bắt tay Vũ Hoàng. Vũ Hoàng vui vẻ đưa tay ra anh nắm tay Uyển Ngọc, giữ hơi lâu trong tay mình. Uyển Ngọc ngượng ngập rút tay lại. Lúc bất ngờ, tay cô chạm vào cườm tay Vũ Hoàng, chạm vào dây đồng hồ. Bất giác một cảm giác lạnh toàn thân cô, bởi cái đụng chạm, giống y như lần cô giãy giụa ở biển. Uyển Ngọc lùi lại, mặt cô xanh tái hơn nữa khi nhìn vào mắt Vũ Hoàng. Vũ Hoàng vô tình:

– Em sao vậy Ngọc?

Uyển Ngọc ấp úng:

– Bỗng dưng em thấy chóng mặt.

– Anh đưa em vào ghé ngồi.

– Không, em tự làm được!

Uyển Ngọc bước nhanh vào ngồi xuống ghế, cô cố xua tan cảm giác sợ hãi đang dâng lên trong lòng. Vũ Hoàng ra về quan tâm săn sóc:

– Em đỡ chóng mặt chưa, hay anh đưa em đi bác sĩ?

– Không cần đâu! Em ngồi nghỉ một lát sẽ khỏi. Đạo này em hay chóng mặt là tại em học khuya.

– Em đâu cần có gắng như vậy, mà cũng cần nên bồi dưỡng cho khỏe Uyển Ngọc! Hãy cho anh được săn sóc cho em, tình cảm anh đối với em chưa bao giờ thay đổi cả.

– Vâng.

Có luật sư Đặng đến, nên ngồi một lát Vũ Hoàng ra về. Uyển Ngọc vẫn còn sợ:

– Chú ơi! Cháu không biết mình có làm không nữa. Nhưng rõ ràng bàn tay ấy đã nhấn cháu xuống biển, cháu có ngay cảm giác ấy.

Luật sư Đặng cau mày:

– Có thật không, hay là tại cháu suy, nghĩ nhiều quá?

– Không đâu! Chú ơi, cháu sợ lắm.

– Chú sẽ cho người đến bảo vệ cháu, không phải sợ.

“Là anh ta? là anh ta ...” câu nói ấy cứ vang lên trong đầu Uyển Ngọc như một điệp khúc. Cô nhớ đôi mắt sáng quắc dữ tợn hiện lên đôi mắt Vũ Hoàng ...

– Anh Vinh!

Uyển Ngọc mừng rỡ toan lao lại mừng Vinh. Song cô kịp đứng lại vì từ bên trong, Thu Cúc đã đi đến, cô mỉm cười thân mật ôm tay Vinh:

– Minh đi anh!

Chợt nhìn thấy Uyển Ngọc, Thu Cúc cười khẩy:

– Cô cũng có mặt ở đây à? Sắp trở lại thành tỷ phú rồi. Nhưng vì cô sắp trở lại thành tỉ phú, mà tôi có anh Vinh, cảm ơn ghen ...

Uyển Ngọc cau mày:

– Có gì đâu phải cảm ơn tôi.

– Có chứ! Vì anh Vinh đâu có thêm vì tiền của cô mà đã trở lại với tôi, anh và tôi sẽ cưới nhau.

Vinh nhăn mặt:

– Em nói nhiều quá Cúc à. Đi thôi?

Vinh lôi Thu Cúc đi, Uyển Ngọc bàng hoàng nhìn theo. Họ sẽ cưới nhau?

Còn chuyện hôm nào đó anh lo cho cô và rồi ...

Uyển Ngọc vừa giận vừa đau. Hôm đó là tự cô mà, cô thú nhận còn yêu anh, đó là cách “khuyến dụ” anh, anh tội gì không nhận khi cô muốn cho anh. Uyển Ngọc lùi thui quay về. Họ đều như nhau, yêu và lợi dụng. Vũ Hoàng lập tức sẵn đón cô. Còn anh ...

Chùi mạnh nước mắt, Uyển Ngọc không muốn nghĩ đến điều không vui nữa.

Cô ghé vào thư viện mượn một số sách, xong lại tiếp tục đi. Đi qua cửa hàng Internet, Uyển Ngọc ghé vào, cô thích nhất trò chơi game Freekick Player Select. Ấn ra hình cầu thủ Beckham và đi những đường chuyền thô bạo, nhưng vì mang tâm trạng phấn khích đau buồn lẫn giận dữ, đường chuyền của Uyển Ngọc không sao đưa banh vào

lưới, chữ Fail cứ hiện lên. Chán nản, Uyên Ngọc trả tiền rời cửa hàng điện tử. Đôi chân cô mỏi nhừ và mệt, Uyên Ngọc mới chịu lết thết về nhà.

– Gâu gâu ... - Con MiMi nhào ra mừng rỡ, nhưng không làm Uyên Ngọc quan tâm. Lúc trưa rời nhà, cô đã đóng cửa cẩn thận cũng đâu có mở đèn, vậy mà đèn trong nhà sáng choang, cả dưới nhà bếp, mùi xào nấu xông lên sục sục và ... Vinh, anh mỉm cười thân thiết như hôm nào cổ bệnh, anh đến và lo cho cô.

– Em chịu về rồi à? Mau tắm rửa thay quần áo, anh nấu cơm xong rồi. Sao em lười dữ vậy trong tủ lạnh chẳng còn gì ăn cả.

Uyên Ngọc lạnh nhạt dù thật sự trong lòng cô không muốn chút nào:

– Anh làm gì vậy? Ai bảo anh đến đây, không phải anh sắp cưới vợ rồi sao?

– Em khoan nổi giận! Đi tắm thay quần áo xuống đây ăn cho no đi đã, rồi muốn nói gì cũng được.

Anh ôm vai cô và đẩy cô đi lên trên. Uyên Ngọc vùng vằng. Cô muốn nói anh chẳng có lý do nào để đến đây khi anh và Thu Cúc sắp cưới nhau, nhưng sao cô không nói được.

Anh sắp đám cưới với người phụ nữ khác còn lo cho cô là sao? Muốn bắt cả hai tay? Cô không phải loại người để anh giờ trở như vậy đâu. Trong lòng hậm hực, Uyên Ngọc tắm thật lâu, gần nửa giờ mới xuống nhà. Nhà bếp trống không, nhưng trên bàn dọn thức ăn, hai đôi đũa, hai cái chén. Uyên Ngọc đi tìm khắp nhà, chẳng lẽ anh đợi cô không được nên bỏ về?

Uyên Ngọc ngồi vào bàn, toàn là những món ăn cô thích, nhưng ăn một mình thì còn thú vị gì nữa. Uyên Ngọc làm bầm toan đóng cửa nhà lại. Vinh về đến. Anh mỉm cười đưa ra chai rượu.

– Dám uống không? Hôm nay là sinh nhật của em, em uống một chút nhé, không say đâu mà sợ.

Uyên Ngọc sừng sốt. Hôm nay ngày sinh nhật cô, vậy mà cô có nhớ đâu, Vinh lại nhớ. Uyên Ngọc cảm động những giận hờn ghét bỏ như tan đi hết, cô gật nhẹ đầu.

Vinh kéo ghế cho Uyên Ngọc ngồi xuống mới rót rượu vào ly.

– Uống đi em! Còn món ăn, anh biết em thích món cánh gà và chân gà hấp hành đúng không. Còn món này nữa là món cà ri dê nấu khoai môn nước dừa ăn với bánh mì.

Anh gấp đưa cho cô một cánh gà, Uyên Ngọc cầm lấy mà mắt cứ nhìn Vinh.

Anh thân nhiên như không:

– Anh lạ lắm à?

– Anh dự sinh nhật của em ... Thu Cúc không vui đâu.

– Cô ấy vui hay không là chuyện cổ ấy.

– Nhưng có liên quan vì anh sắp cưới cô ấy.

– Ai nói với em anh sẽ cưới Thu Cúc?

– Chẳng lẽ không có?

– Dĩ nhiên là không có.

Uyên Ngọc vẫn âm ứ:

– Chính cô ấy nói.

– Khi nào, anh nói em hãy tin đó là sự thật.

– Anh biết vụ em sắp có ba triệu USD không?

– Sao?

Uyên Ngọc im lặng, cô thấy Vinh nhú mày và anh hỏi cô:

– Em lại nghĩ anh vì tiền mà đến với em?

– Không không ... - Uyên Ngọc hốt hoảng xua tay. Em không nói như vậy.

– Em không cần giải thích nữa. Vinh đứng lên, rồi không dần được cơn giận, anh chụp chai rượu ném mạnh vào tường.

– Hóa ra, em nghĩ vì số tiền ba triệu USD ấy mà anh có mặt ở đây để lấy lòng em? Em quá xem thường anh rồi Ngọc.

Chưa hết giận, Vinh hất đổ cả bàn tiệc, anh hậm hằm tuôn ra cửa, leo lên xe nổ máy ầm ầm chạy đi. Uyên Ngọc ngồi chết lặng. Lại một lần nữa cô lại xúc phạm Vinh mất rồi. Lần này chắc anh không tha thứ cho cô nữa. Cô không hề nghi ngờ anh tham tiền, nhưng anh có biết là cô đang ghen không? Một mặt anh trở lại với cô, một mặt anh có mối quan hệ với Thu Cúc, cô phải nghĩ như thế nào đây?

Nếu như anh cứ bỏ mặc cô, nếu như đêm đó anh đừng cho cô tình yêu của anh. Tất cả trôi đi qua như một giấc mơ buồn. Nước mắt Uyên Ngọc tuôn ra, cô có muốn xúc phạm anh đâu. Bây giờ anh đã đi và chắc là không bao giờ còn đến đây gặp cô nữa. Uyên Ngọc cứ ngồi như hóa đá trước quang cảnh đồ nát những thức ăn ngon Vinh đã nấu cho cô. Vinh ơi! Em xin lỗi. Lời xin lỗi trong tiếng nấc, chỉ có mình Uyên Ngọc nghe.

Vinh giận dữ lái xe trong tâm trạng nửa giận dữ nửa đau đớn. Sao cô có thể nghĩ anh xấu xa như vậy chứ. Anh bỏ bao nhiêu là công sức để nấu ăn, để cho Uyên Ngọc sinh nhật vui vẻ. Thất bại rồi.

Tập vào quán rượu, Vinh gọi rượu uống cho đến say mềm ...

– Ngọc!

Vũ Hoàng khựng lại trước cảnh bề bộn đồ nát:

– Sao thế này Ngọc? Vinh đến đây phải không. Anh ta và Thu Cúc sắp cưới nhau, còn muốn gì nữa mà đến đây?

Uyên Ngọc lắc đầu không nói. Người cô mông đầu phải Vũ Hoàng. Vũ Hoàng ngồi xuống bên Uyên Ngọc, anh ta nắm hai bàn tay cô:

– Việc gì em phải buồn. Anh ta chẳng có lý do nào đến đây quây em cả. Thấy em có một mình nên muốn hiếp đáp em, cần phải cho anh ta bài học.

– Vũ Hoàng! Anh ... còn ý định muốn cưới em không?

Vũ Hoàng mỉm cười âu yếm:

– Lúc nào anh cũng muốn là người bạn đời của em. Nếu em không tin chúng ta đi đăng ký kết hôn, anh sẽ tổ chức đám cưới thật lớn, ba ngày ba đêm luôn.

Đưa em đi du lịch châu Âu như em thích vậy.

Cố nén sợ hãi Uyên Ngọc gục đầu vào vai Vũ Hoàng:

– Bây giờ em hiểu tại sao anh Vinh trở mặt với em.

– Tại sao?

Chuyện em sẽ được lãnh ba triệu USD tiền bảo hiểm không có, em chỉ tung tin ra như thế thôi.

Vũ Hoàng sùng sốt:

– Em tung tin giả? Chú Đăng cũng xác nhận có mà.

– Em bảo chú nói như thế để đo lòng anh Vinh. Ai ngờ, trở mặt mau quá!

Vũ Hoàng nhìn Uyên Ngọc dăm dăm.

– Có lý nào là giả. Uyên Ngọc vẫn vờ thút thít:

– Bây giờ em hiểu chỉ có anh là thật lòng với em.

Vũ Hoàng cười gượng:

– Anh không thật lòng với em thì ai thật lòng đây?

– Vậy ngày mai mình đi đăng ký kết hôn hả anh?

– Em có thử anh không đó?

– Em thử anh làm gì, em biết anh thành thật với em mà.

Vũ Hoàng vờ như sức nhớ ra:

– Anh quên mất, anh có một cái hẹn cần đi gấp ngay. Ngày mai, anh sẽ gặp em nhen Ngọc.

Vũ Hoàng bước nhanh ra cửa lao đi tìm ông Đăng.

– Chú Đăng! Vụ tiền công ty bảo hiểm bồi thường cho Uyên Ngọc sao hả chú?

– Không có. Một sự nhầm lẫn thôi.

– Có thật không chú?

– Sao không thật! Chúng ta nghĩ lo chuyện đó rồi.

Vũ Hoàng buông thõng tay. Anh ta tiếc công sức đã đuổi theo Uyên Ngọc, cuối cùng, là công cốc.

Trở ra xe, Vũ Hoàng giận dữ dấm tay vào vô lăng xe, tay anh ta đau đớn, anh ta nghiến răng nguyên rửa.

– Đồ khốn kiếp! Đã như thế, tao sẽ không bao giờ đi tìm mày nữa. Bây giờ thì mày mất cả chì lẫn chài rồi Ngọc

a.

Để quên cay đắng, Vũ Hoàng vào quán rượu uống say túy lúy. Trong cơn say cứ gào lên:

Thu Cúc, Thu Cúc ...

Đang đi, Uyên Ngọc nhú mào. Gương mặt này quen quen, gặp ở đâu nhỉ?

Uyên Ngọc vụt kêu lên, cô nhớ ra rồi. Hắn chính là kẻ bắt cóc cô và Vinh, hắn đánh Vinh đập mồi. Hắn đang đi cùng một người phụ nữ và đứa trẻ, chắc chắn là vợ con của hắn.

Uyên Ngọc lao tới ngay, cô chặn đầu hắn, tay đặt lên vai hắn không cho hắn tẩu thoát, miệng lại cười tươi như hoa:

– Chào anh. Anh nhớ tôi không?

Hắn nghe mặt ra nhìn Uyên Ngọc, chợt giật bắn người đưa tay gạt tay Uyên Ngọc ra. Cô nắm chặt bả vai hắn lạnh lùng:

– Đi theo tôi!

– Ba ơi, chuyện gì vậy?

Đứa bé kêu lên, còn người phụ nữ ngơ ngác:

– Anh Mạnh.

Uyên Ngọc trấn an:

– Tôi là người quen của chồng chị, muốn hỏi anh ấy một số việc thôi, không có chuyện gì đâu.

Quay sang hắn, Uyên Ngọc lạnh lùng:

– Đi!

Đôi tay mảnh mai của Uyên Ngọc lúc này lại như gọng kềm lôi hắn đi. Từng bị Uyên Ngọc đánh, hắn hiểu mình khó thoát, nhất là trong hoàn cảnh vợ và con đang bên cạnh. Hắn khẩn khoản:

– Xin cô đừng cho vợ tôi biết gì cả, cô ấy là một phụ nữ quê mùa lương thiện.

– Được rồi, tôi không truy cứu chuyện cũ. Nhưng anh phải thành thật nói cho tôi biết, kẻ chủ mưu bắt cóc tôi và chồng tôi.

Nhắc chuyện cũ hắn tức giận:

– Cô nói, tôi mới tức. Hắn đúng là một tên luật sư bán rẻ công lý. Hắn thuê chúng tôi làm, sau đó trả một ít tiền không đúng như hợp đồng đã cam kết, vì cô và anh kia đào thoát.

– Anh nói hắn, hắn là ai vậy?

– Luật sư Vũ Hoàng.

Đúng như suy nghĩ của Uyên Ngọc, cô buông tay hắn ra, lòng đau đớn:

– Luật sư Vũ Hoàng thuê anh, vậy anh ta còn muốn anh làm gì nữa?

– Tôi không làm gì cả, chính hắn tự tay nhấn đầu cô xuống biển. Hắn không cố ý giết cô đâu, hắn cần cô bỏ chồng lấy hắn.

Uyên Ngọc cắn mạnh môi mình tưởng chừng bật cả máu, cô đã hiểu cũng như cô đã nghi oan cho Vinh.

Mạnh lo lắng:

– Cô Ngọc! Cô không báo công an bắt tôi?

– Không! Tôi muốn hiểu lòng dạ một con người mà thôi. Anh đi đi!

Mừng như bắt được vàng, Mạnh vội vàng bế con dẫn vợ đi. Còn lại một mình, Uyên Ngọc lặng lẽ đếm bước. Cô đã gây tổn thương cho Vinh quá nghiêm trọng. Lần trước, anh tha thứ cho cô, nhưng bây giờ thì chắc không bao giờ.

Lâu lắm, Uyên Ngọc không về thăm ông bà Thành, ghé quầy hàng trái cây, Uyên Ngọc mua mấy thứ trái cây rồi đón, xe đến nhà. Bà Thành đích thân ra mở cửa, kêu lên vui vẻ:

– Ngọc! Lâu quá con mới về thăm nhà.

– Mẹ vẫn khỏe hả mẹ. Ba nữa!

– Khỏe, tất cả đều khỏe. Thanh Hương đi học ở Singapore rồi. Thịnh thoảng, con nên về nhà chơi.

– Dạ.

Tim Uyên Ngọc đập mạnh. Cô thấy xe của Vinh đậu một góc, như vậy là anh đang có mặt ở nhà. Cô cần nói với anh và xin lỗi anh, nếu anh ở vào hoàn cảnh của cô, anh cũng sẽ có nghi ngờ như cô. Nhưng vừa bước vào phòng khách Uyên Ngọc dội lại, và Vinh đang ngồi với Thu Cúc. Anh lơ đãng khi thấy cô, tiếp tục câu chuyện với Thu Cúc.

Thu Cúc mỉm cười:

– Uyên Ngọc? Cô muốn xem ảnh chúng tôi chụp chung không? Tuần lễ rồi chúng tôi đi Mũi Né, ảnh chụp đẹp lắm.

Vừa nói, Thu Cúc vừa đưa mấy tấm ảnh ra, những tấm ảnh chụp cô bá vai bá cổ Vinh, miệng cười toe.

– Đẹp phải không?

– Vâng, đẹp.

Uyên Ngọc miễn cưỡng xem xong trả lại, theo bà Thành đi vào trong:

– Mẹ? Con lên phòng cũ của con một chút được không?

– Được, con cứ lên đi. Phòng của con còn nguyên, mẹ chẳng thay đổi gì cả.

Uyên Ngọc bước chậm chạp lên lầu, cô đẩy nhẹ cánh cửa phòng bước vào.

Mọi thứ còn y nguyên như ngày nào cô có mặt ở đây. Ngày ấy tâm hồn cô vẹn nguyên trong sáng, bây giờ chất nặng những ưu tư đau khổ. Có lẽ sẽ không còn gì để níu kéo một cuộc hôn nhân tan vỡ, một cuộc tình đã kết thúc.

Dưới nhà vắng lên tiếng cười của Thu Cúc Uyên Ngọc không nghe tiếng Vinh cười. Nhưng anh đã chọn sự trở lại với Thu Cúc khi cô đã gây tổn thương cho anh quá sâu nặng.

– Ngọc ơi! Ăn cơm con nhé!

Bà Thành xuất hiện ở ngưỡng cửa:

– Đạo này trông con ốm đi nhiều. Con học dữ lắm hay sao vậy.

– Dạ. Cũng tại đạo này con không ăn được nhiều, lại hay chóng mặt.

– Vậy con đi bác sĩ chưa?

– Dạ chưa! Mẹ biết con sợ mùi dầu và cả kim chích nữa mà.

– Ừ hồi trước mẹ con cũng vậy. Con rất giống mẹ con, nhưng lại mạnh mẽ.

giống ba con. À, cũng cảm ơn con về số tiền con tặng ba mẹ.

– Ba mẹ không cho anh Vinh biết hả mẹ?

– Không đâu! Nếu biết, nó không cho ba mẹ nhận đâu.

– Con biết anh Vinh rất giận con. Sáng nay con gặp một người trong nhóm người bắt cóc con với anh Vinh mẹ ạ.

Bà Thành kêu lên:

– Con có bắt giao cho công an không?

– Minh đâu có bằng cứ hả mẹ, huống chi chuyện qua rồi. Con đến đây là để xin lỗi anh Vinh, ngày ấy con quá trẻ con nghi ngờ anh ấy.

Tuần lễ rồi không biết giận ai gom quần áo đi ra Bình Thuận, tại mẹ vô tình tiết lộ mà Thu Cúc ra đó tìm nó. Nó vẫn còn yêu con, Ngọc ạ.

– Anh sắp cưới Thu Cúc mà mẹ.

– Làm gì có! Nó bảo khi nào rửa được tiếng oan. Hình như Thu Cúc đã hợp sức cùng Hoàng làm chuyện đó.

Uyên Ngọc đau đớn:

– Người bắt cóc con là Vũ Hoàng, kẻ toan nhảm chìm con xuống biển cũng là Vũ Hoàng. Anh ta không muốn con chết, nhưng muốn gây hiểu lầm sâu sắc giữa con với anh Vinh. Con đã rơi vào bẫy đó, mẹ ơi.

– Mẹ sẽ nói cho Vinh hiểu. Thôi, xuống nhà dùng cơm đi con.

– Con ăn không nổi đâu mẹ. Mẹ cũng đừng ép con phải ngồi trước mặt anh Vinh và chị Thu Cúc, con sẽ khóc.

Mà khóc trước mặt Thu Cúc, con không muốn.

– Mẹ rất thương con như thương Thanh Hương vậy, có điều gì con cứ chia sẻ với mẹ.

– Vâng. Mẹ

Uyên Ngọc ôm vai bà Thành, lòng cô ảm lại trong một tình thâm ...

Uyên Ngọc xuống nhà, tất cả ngồi vào bàn, ông Thành ân cần:

– Lại đây ngồi cạnh ba nè Ngọc.

Uyên Ngọc nhìn bà Thành. Bà Thành nói đỡ cho cô:

– Uyên Ngọc nói không ăn, muốn đi về.

– Lâu quá con mới đến, dù không đói cũng ngồi một lát. Lại đây!

Uyên Ngọc lưỡng lự, cô liếc nhìn Vinh, anh chẳng có thái độ nào, cứ ngồi án. Thu Cúc gấp thức ăn vào chén cho ông Thành và cả Vinh, xới lời:

– Ngồi đi Ngọc, cho bác vui, Uyên Ngọc miễn cưỡng ngồi xuống chiếc ghế dành cho mình. Những thức ăn thật ngon nhưng sao một cảm giác như buồn nôn cứ trào ngược lên cổ cô, bắt cô phải đứng lên tay bịt miệng, chân chạy nhanh vào phòng vệ sinh. Uyên Ngọc nôn toàn nước, nôn đến mệt phờ, nước mắt nước mũi trào ngoàm. Bà Thành lo lắng:

– Con bệnh hay là mẹ đưa con đi bác sĩ?

Uyên Ngọc vốc nước rửa mặt:

– Một lát con tự đi cũng được. Mấy ngày nay con đã bị như vậy rồi.

– Vậy mà không chịu đi bác sĩ? Con đừng chủ quan, ở nhà cô một mình, ai sẽ lo cho con?

– Không sao đâu mẹ, con đỡ rồi. Chỉ cần một ly nước ngọt thật lạnh là con đỡ ngay.

– Vậy để mẹ đi lấy cho con.

Vinh lăm lăm ăn bên ngoài, nhưng thực sự lòng anh rất lo. Cô bé có bao giờ tự lo cho mình được đâu. Đau không khi nào chịu đi bác sĩ hay uống thuốc, nôn đến như thế kia mà cứ bảo không sao, đúng là cứng đầu. Tuy lo nhưng anh vẫn im lặng phớt lờ đi, rồi gác đĩa.

– Con no rồi. Ba ăn đi!

Thu Cúc kêu lên:

– Anh mới ăn mà no gì?

– Thôi.

Vinh đi luôn lên phòng đóng cửa lại. Anh nằm lên giường, gác tay lên trán, Uyên Ngọc bệnh gì thế, hay là ...

Một ý nghĩ đến, Vinh giật thót người bật dậy:

– Cô đã có thai, một túi thai hình thành ở tử cung, kích thước 45mm – GS 23mm.

Uyển Ngọc cứ ngòinhìn tờ xét nghiệm. Cô đọc không biết bao nhiêu lần những dòng chữ ấy, không biết mình nên vui hay buồn. Cô có thai, kết quả của một đêm mà cô ngỡ mình sống trong mơ ấy, không phải là mơ, mà là sự thật.

Nhưng bức tường ngăn cách giữa cô và anh không vì thế dễ dàng phá tan được.

Con chóng mặt và khó chịu lại ủa về, chưa bao giờ Uyển Ngọc thấy mình cần mẹ hay một vòng tay an ủi vỗ về đến thế. Chung quanh cô là một sự im lặng, nổi cô đơn vây bọc lấy cô. Uyển Ngọc bật khóc.

Cảm giác khó chịu cứ tăng dần, Uyển Ngọc hoảng sợ cô tìm lấy điện thoại bấm số, cô khóc nức nở:

– Mẹ! Mẹ đến với con được không? Con khó chịu quá, con ... không ... chịu ...

được.. Nói không tròn câu, Uyển Ngọc buông điện thoại gục xuống. Người nhận điện thoại không phải là bà Thành, mà là Vinh. Anh thảng thốt khi nghe tiếng Uyển Ngọc khóc, giọng nói đứt quãng và rồi hình như cô buông điện thoại.

Cầm điện thoại quên cả khóa máy Vinh phóng như bay ra cửa, anh leo lên xe nổ máy chạy đi. Dù anh thề với lòng anh không biết đến cô nữa, cô là kẻ xa lạ ngoài cuộc đời của anh.

Cửa rào đóng, bên trong cửa mở, Vinh phải reo rào vào, anh đi nhanh vào:

– Ngọc.

Uyển Ngọc nằm thiêm thiếp trên chiếc ghế dài, cô cố mở mắt ra:

– Mẹ!

Vinh bước tới, anh nhăn mũi vì dưới nền gạch là một đồng nước nôn bầy nhầy, cô nằm úp mặt xuống, tay buông thõng.

– Mẹ đến rồi ? Lấy giùm con chai dầu, con chóng mặt quá.

Vinh lặng lẽ kéo cô nằm ngay lại, anh lấy khăn lau miệng lau mặt cho cô:

– Đau sao không đi bác sĩ?

Uyển Ngọc sững người ra. Hóa ra là Vinh chứ không phải bà Thành. Cô cố chuôi người ra để ngồi dậy. Vinh đẩy cô nằm xuống:

– Nằm im đi! Để cho bệnh đến mấy ngày như vậy sao? Đã uống thuốc gì rồi?

Uyển Ngọc mím môi không nói, mắt cô nhắm lại. Vinh bực dọc:

– Lại cứng đầu!

Đôi mắt anh chột lườm trên bàn, có cả thuốc và toa thuốc của bác sĩ và ... Vinh đưa tay cầm lấy, Uyển Ngọc vội chụp lại:

– Không được xem, anh đi về đi!

– Muốn chết một mình lắm hay sao? Mẹ đi vắng không có ở nhà, tôi là người nghe điện thoại lúc này.

– Xin lỗi đã làm phiền anh, nhưng tôi không sao đâu.

Vinh gắt:

– Nôn đầy nhà mà miệng cứ luôn bảo không sao? Tại sao lúc nào cũng cứng đầu và có lời nói khiến người khác dễ phật lòng vậy?

– Đúng là tôi như vậy, cho nên cuộc đời tôi mới khổ. Nhưng tôi không cần anh lo cho tôi đâu.

Vinh nhìn Uyển Ngọc đăm đăm:

– Em có thai đúng không?

Uyển Ngọc giật bắn người:

– Ai bảo với anh như thế?

– Không ai bảo nhưng anh biết.

– Anh chẳng biết gì cả. Bây giờ tôi không muốn làm kẻ thứ ba chen vào giữa anh và chị ấy đâu.

– Ai bảo em là kẻ thứ ba?

– Vui về ở Mũi Né lắm mà.

Giọng Uyển Ngọc đầy hờn dỗi:

– Anh vui về, còn tôi khổ sở. Tôi đúng là ngu ngốc khi bị anh bắt cá hai tay.

Giận tới anh đến với chị ấy và giận chị ấy, anh đến với tôi. Lúc có anh một bên, tôi cứ nghĩ những điều hồ đồ trót gây tổn thương cho anh, được anh bỏ qua, nhưng không phải thế. Tôi căm ghét anh.

Uyển Ngọc đứng lên định đi vào phòng, nhưng được mấy bước, chóng mặt quá, cô phải chụp tay vào thành ghế và nếu như không có Vinh đứng sát phía sau, cô đã ngã. Anh đưa tay đỡ ngang qua người cô, rồi không thêm một lời, anh bế bổng cô lên đi vào phòng.

Cảm giác được bế trên đôi tay chắc khỏe sao thật sung sướng. Uyển Ngọc khép mắt lại, mặt cô quay vào cho chạm với ngực anh, vùng ngực rộng quen thuộc. Uyển Ngọc muốn khóc lên được. Cô khao khát được anh ôm ghì lấy và vùi mặt anh vào cổ cô, mọi giận hờn tổn thương đau đớn sẽ đi qua.

Nhưng cái cảm giác ấm hạnh phúc tan mau, khi anh đặt cô lên giường:

– Nằm yên đó, để tôi đi lấy thuốc cho.

Vinh quay ra ngoài, anh cúi nhặt giấy lúc này bị Uyển Ngọc giật lại xem.

Có thai bốn tuần lễ, vậy mà vẫn búng không chịu nói. Anh vừa giận vừa thương, cảm cả tờ giấy và thuốc đi trở lại:

- Em uống thuốc chưa vậy?
- Rồi, nhưng nôn ra hết, không muốn nôn vẫn cứ bất buồn nôn, tức dễ sợ.
- Bác sĩ nói bệnh gì vậy?

– ...

Bây giờ uống thuốc nữa nhé, uống với sữa nóng không sao đâu. Em có biết tại sao em bệnh nhiều vậy không?

– ...

– Tại em cứ muốn gây gổ với anh.

Uyển Ngọc quay mặt vào trong lằm bằm:

– Tôi có muốn đâu, nhưng tôi không chịu nổi lúc nào cô ta cũng bên cạnh anh. Anh bảo không cười, thế mà chụp ảnh tình không chịu nổi.

Vinh muốn cười mà không dám cười. Anh lấy thuốc và pha ly sữa nóng, xong bắt cô ngồi dậy, nghiêm mặt:

– Uống đi!

Nhìn ly sữa đầy và mấy viên thuốc, Uyển Ngọc nhăn nhó:

- Phải uống hết sao? Vô ích, vừa vào đã nôn ra hết ngay.
- Em không được để cho nôn, nôn hoài ... có hại cho cái, thai hiểu chưa?
- Gì, ai nói với anh ...
- Mau uống đi!

Trước cái trừng mắt của Vinh, không hiểu sao Uyển Ngọc lại ngoan ngoãn chịu uống và cũng, thật ngoan là không nôn ra. Uống xong, cô nằm xuống, mắt nhắm lại:

– Anh có về thì về đi.

– Em nói câu này có thật lòng không? Nếu như anh bỏ em trong hoàn cảnh này, em có khóc không? Tại sao lúc nào cũng tự làm khổ em và làm khổ anh vậy? Anh mới là người có lý do để giận em và bỏ em kia, lời lẽ của em có lúc như xối nước lạnh vào mặt anh vậy.

Uyển Ngọc bặm môi lằm thình, cô sợ mình nói ra chọc giận anh và anh lại bỏ cô lại chạy đi tìm Thu Cúc. Cô vừa cần anh, vừa ghét anh quá đi mất, đồ con người có hai trái tim.

– Em ngủ hả Ngọc?

Uyển Ngọc nằm thìn thít. Vinh thở dài cầm lấy bàn tay cô đưa lên môi mình:

– Nếu mà anh không yêu em, anh đã bỏ mặc em.. Huống chi bây giờ em đang mang thai con của anh. Em làm mẹ lúc vẫn đại khờ nông nổi, anh lo cho em.

Nước mắt Uyển Ngọc chảy ra, cô khóc nức nở. Vinh cúi xuống hôn cô:

– Mình quên chuyện cũ ghen em.

Uyển Ngọc vòng tay qua cổ anh, cô nhủi mặt vào ngực anh mà khóc, anh lau khô nước mắt trên gương mặt cô bằng đôi môi ấm nồng.

– Anh Vũ Hoàng!

Vừa trông thấy mặt Đan là Vũ Hoàng sầm mặt, xẵng giọng:

– Gì nữa! Tôi đã bảo anh đừng có bao giờ tìm tôi mà.

Đan lạnh lùng:

– Anh chơi không đẹp tí nào mà bảo tôi đừng tìm anh. Anh nào đã trả tiền hết cho tôi đâu.

Vũ Hoàng sùng sộ:

– Bao nhiêu đó còn muốn gì nữa. Nè, cô ta đã hiến tiền hết cho cơ quan từ thiện. Tôi có cưới cô ta làm vợ được đâu mà có tiền đưa cho anh.

– Đó là chuyện của anh, theo như thỏa thuận anh thuê chúng tôi, anh phải trả.

Đúng là cô ta trốn thoát, mưu sự bất thành, nhưng anh phải trả tiền một nửa, có đâu làm ngo vậy. Trong khi đó anh tự do, còn chúng tôi phải trốn sang đất Campuchia sống khổ sở. Chơi như vậy không đẹp đâu anh Hoàng.

– Nhưng bây giờ tôi không có tiền.

– Nếu vậy anh đừng có trách tôi. Hôm nọ, cô Uyển Ngọc đã đuổi theo thằng Mạnh và nhận ra nó.

Vũ Hoàng quát lên:

– Tại sao lại để nó gặp? Trốn đi!

– Muốn trốn anh phải đưa tiền. Hợp đồng hai chục triệu, thất bại thì mười triệu. Anh mới đưa có hai triệu, ba thằng chẳng được bao nhiêu đâu. Còn tám triệu, tôi nghĩ là tại anh không muốn đưa. Nội nhật ngày mai, anh phải đưa số tiền còn lại, nếu không đừng có trách.

Đan hăm hăm bỏ ra ngoài. Vũ Hoàng cũng tức giận không kém, anh ta gạt đổ những sách và viết trên bàn cho rơi ngổn ngang xuống đất. Khốn kiếp! Anh ta chẳng được gì, còn bị bọn tép riu này uy hiếp, có đáng giận không.

– Không được! Đạo này Thu Cúc “ngon cơm ngọt canh” với Vinh, phải bắt cô ta bỏ số tiền này ra. Vũ Hoàng quay số điện thoại gọi cho Thu Cúc:

– Anh cần gặp em. Mau đến gặp anh. Nếu không, em đừng có trách anh báo mọi chuyện cho Vinh. Bây giờ ... cùi rồi, anh không sợ lỗ nữa đâu.

Thu Cúc giận dữ đến ngay:

– Anh hăm dọa tôi đó hả?

– Anh không hăm dọa em, mà đúng hơn anh đang bị hăm dọa tổng tiền. Bọn thằng Đản đã về thành phố, đôi tám triệu còn lại, nếu không có nó sẽ gặp Uyên Ngọc. Trong chuyện này cũng có em nhúng tay vào, em chi ra năm triệu nữa.

Thu Cúc lạnh lùng:

– Tôi không việc gì phải chi. Họ đã làm lành với nhau, anh mất chì, còn tôi được chài à?

– Cùng thất bại, cô cũng phải bỏ tiền ra chứ.

– Tôi không có lý do nào để bỏ tiền ra cả Năm triệu đó tôi dùng vào việc mua vé máy bay sang Thái Lan tám biển có phải thú vị hơn không?

– Cô thiệt không bỏ tiền ra?

– Không!

Thu Cúc máng ví lên vai ngoe nguẩy đi ra cửa. Tức giận, Vũ Hoàng lao theo quát:

– Cô đứng lại đó!

Thu Cúc cười nhạt:

– Anh đừng có cho tôi thấy anh quá tồi. Thất bại thì một mình anh gánh chịu đi, tám triệu nữa có nhiều gì đâu. Huống chi anh từng hưởng thụ thân xác của tôi mà không có cô gái nào ngu ngốc đến không với anh cả. Tránh ra!

Thu Cúc kéo cửa, Vũ Hoàng cố giữ lại. Tức mình, cô quát mạnh cái ví vào mặt Vũ Hoàng:

– Đồ tồi, bì ỏi! Cho đến con khờ như Uyên Ngọc còn chê. Đồ bì ỏi, đồ xấu xa đồ ...

– Cô im đi! Tôi xấu còn cô tốt lắm hả?

– Tốt hơn anh là được rồi. Đồ luật sư ăn bẩn, thứ gì cũng ăn, đồ heo ...

– Im miệng!

Vũ Hoàng điên tiết siết mạnh tay vào cổ Thu Cúc, Thu Cúc vẫn hét:

– Luật sư ăn tạp mất lương tâm, vô ... đạo ... đức.

Tức quá Vũ Hoàng siết mạnh cổ Thu Cúc, hàm răng anh ta nghiến lại.

– La nữa đi, la nữa đi, mày sạch sẽ lắm hả.

Ặc ặc ... Thu Cúc cào cấu chồi đập. Hai bàn tay Vũ Hoàng như gọng kềm thít chặt vào cổ cô, lưỡi của Thu Cúc thè ra, mắt trợn lên ... Cô không phản kháng hay giãy giụa nữa. Lúc này Vũ Hoàng mới nhìn xuống anh ta buông tay ra.

– Đồ chó điên, la nữa đi!

Nhưng toàn thân Thu Cúc như cây chuối bị đốn ngã cái rầm xuống nền gạch, và nằm yên chứ không chồm dậy đánh lại Vũ Hoàng hay mắng anh ta sa sả nữa.

Vũ Hoàng gieo người xuống ghế ngồi ... Song anh ta thất kinh khi nhìn gương mặt của Thu Cúc, vội khom người lay mạnh Thu Cúc:

– Nè ... đừng có ăn vạ ghen!

Không có một phản ứng! Anh ta hoảng sợ thụp xuống đặt tay lên mũi lên ngực Thu Cúc. Té bật ngửa, anh ta lết ra xa và việc đầu tiên là chốt chặt cửa phòng lại. Nắm hai tay Thu Cúc làm động tác hô hấp cho cô.

Vô ích, Thu Cúc đã tắt thở. Vũ Hoàng hoảng hốt khóc nức lên, anh ta đập hai tay xuống nền gạch:

– Anh có muốn giết chết em đâu, tại sao em hung dữ mắng chửi anh dữ vậy?

Em tỉnh lại đi Cúc ơi.

Đôi mắt Thu Cúc vẫn trừng trừng mở to ra, Vũ Hoàng bụng lấy mặt. Làm sao đây? Anh ta vội vàng lôi xác Thu Cúc bỏ vào cái tủ lớn, khóa chặt lại, thâm suy tính.

...

Không thể không đưa tiền cho tên Đản. Sức nhớ, anh ta bật dậy nhặt cái ví của Thu Cúc mở ra, hy vọng có tiền, nhưng chỉ có vài trăm ngàn. Vài trăm ngàn thì có cứu nguy được đâu. Đạo này cay cú cả Uyên Ngọc và Thu Cúc, anh ta lao vào cờ bạc, cá độ bóng đá, và cứ như con bạc khát nước ấy, nợ chồng nợ và thua vẫn thua.

Bây giờ cả đến Thanh Hương cũng không có bên cạnh cho anh ta cầu cạnh nhờ vả. Anh ta đã buông con tép để bắt con tôm, bây giờ đến cả con tép cũng không có. Vũ Hoàng tưởng mình như điên lên được.

Uyên Ngọc ...

Vũ Hoàng đón Uyên Ngọc trước cổng trường, mặt anh ta thiểu não. Còn Uyên Ngọc trong thấy mặt Vũ Hoàng đã bắt đầu nổi giận:

– Anh còn dám đi tìm tôi?

– Anh biết anh có lỗi với em, nhưng tất cả tại anh ... quá yêu em.

Uyên Ngọc giận dữ. Anh ta nói yêu cô mà không biết ngượng miệng! Mặt Uyên Ngọc quắc lên, cô châm biếm:

– Anh yêu tôi hay yêu tài sản của tôi, khi biết tôi hết tiền, anh quay mặt đi một trăm tám mươi độ?

– Em hiểu lầm anh sâu nặng quá, anh luôn vì em. Tuyệt vọng vì không có em, anh đã sa đà, bây giờ anh đang mang nợ. Em hãy nghĩ tình anh từng giúp em mà giúp anh đi.

Không ngờ Vũ Hoàng trơ trên dây mặt đến như vậy. Uyên Ngọc không còn biết dùng từ nào để nói với anh ta, cô cứ đứng nhìn Vũ Hoàng:

– Anh cần bao nhiêu?

– Anh cần ... mười triệu. Nếu không, tám triệu cũng được.

– Để đưa cho anh Đản đúng không?
Vũ Hoàng giật bắn người lập bập:
– Đản nào?
– Đản trong nhóm anh Mạnh mà anh thuê bắt cóc tổng tiền đó.
Vũ Hoàng giật mình lần nữa như thấy ma, lắp bắp:
– Em ... em biết.
– Tôi còn biết anh đã nhân đầu tôi xuống biển. Vũ Hoàng! Anh xem trọng tiền đến mất cả lương tâm vậy sao?
Vũ Hoàng ấp úng:
– Anh đâu có giết em, anh muốn em hiểu lầm Vinh và bỏ hấn.
– Thủ đoạn của anh thật tàn nhẫn. Tôi đã tin anh, nhưng có điều là tôi không thể nào yêu anh. Lý trí tôi bảo tôi, anh không phải là người tốt.
Nước mắt Uyên Ngọc rơi ra:
– Tại sao anh lại là con người xấu xa như vậy hả.
– Uyên Ngọc ... anh xin lỗi.
– Lời xin lỗi của anh chẳng cứu vãn gì cả. Nhưng may là anh Vinh đã hiểu và tha thứ cho tôi. Anh hãy đi đi và đừng bao giờ cho tôi nhìn thấy anh, tôi ghê sợ anh:
Xe Vinh đến, Uyên Ngọc leo lên xe Vinh đi, anh nắm tay cô:
– Với con người này, chẳng cần nói gì cả. Nhưng anh ta tìm em làm gì vậy?
– Anh ấy hỏi tiền để đưa cho anh Đản.
Vinh sững sờ:
– Rồi em có đưa không?
– Không! Em không báo công an là em quá tốt rồi. Hãy để lương tâm anh ta trừng phạt anh ta.
Vinh mỉm cười nắm bàn tay Uyên Ngọc đưa lên môi hôn:
– Hình phạt của lương tâm là thứ đáng sợ nhất.
Xe về đến nhà, Vinh thắng gấp xe lại vì bà Trâm chắn ngang đầu xe anh, cả Vinh và Uyên Ngọc suýt chút đập đầu vào thành xe. Vinh hoảng hồn quay sang:
– Em có sao không Ngọc?
– Em không sao. Còn anh?
– Ngực anh đập vào vô-lăng hơi đau. Để anh xem dì Trâm muốn gì?
Vinh chưa kịp mở cửa xe, bà Trâm đã hét lên:
– Vinh, mau ra đây! Ba ngày nay Thu Cúc đi mất, tất cả tại mày mà ra. Con gái tao có chuyện gì, tao giết mày.
Vinh vừa bước xuống, bà đã chộp ngực áo anh bù lu bù loa:
– Xưa nay nó có bao giờ bỏ nhà đi ba bốn ngày mà không điện thoại về đâu.
Không hề mang quần áo đi, vậy mày nói nó đi đâu? Đi tự tử đó!
Vinh cố gỡ tay bà ra:
– Di ời! Con xin dì bình tĩnh. Thực sự cả tuần nay rồi con không gặp Thu Cúc. Dì đã điện thoại cho Thu Cúc chưa?
– Điện thoại khóa máy.
Buông áo Vinh ra, bà Trâm khóc nức lên:
– Biết tìm nó ở đâu đây? Tại sao con gieo hy vọng cho nó rồi trở lại với vợ con? Chắc là nó đã đi tự tử.
– Dì để con đi tìm Thu Cúc.
Vinh đưa Uyên Ngọc vào nhà:
– Em nghỉ đi, anh đi tìm Thu Cúc, chắc là cổ đi đâu đó thôi.
Vinh chờ bà Trâm đi, anh không biết tìm Thu Cúc ở đâu nữa. Đã từ lâu anh không còn quan tâm đến cô. Có điều gì đó bứt rứt trong lòng anh, như nóng nẩy như thiêu đốt vậy.
Một đám đông phía trước làm cho con đường nghẹt cứng không sao xê dịch được, tiếng còi xe bấm inh ỏi thành một âm thanh hỗn tạp. Vinh phải xuống xe, anh kéo một người đàn ông lại, vì dường như ai cũng bịt mũi ghê tởm.
– Chú ơi! Có chuyện gì vậy?
– Người chết bị cắt khúc ra bỏ bao nilông. Cậu không nghe mùi hôi nồng nặc đấy sao?
Một cơn gió xộc qua, mùi hôi thối xông nồng nặc đến lợm giọng, mọi người chạy giẫm ra, tốp khác lại chạy vào. Vinh rút khăn bịt mũi len vào. Thật kinh khủng ... Anh vụt kêu lên sững sờ vì chiếc nhẫn trên bàn tay đã biến dạng nhưng anh vẫn nhận rõ, đó là chiếc nhẫn anh tặng Thu Cúc.
– Thu Cúc!
Vinh gào lên, anh sụp xuống. Phía sau Vinh, bà Trâm ngã lăn ngất xỉu.
Vinh bị triệu tập để lấy lời khai, anh bức dọc:
– Tôi đã nói những ngày qua tôi luôn ở cạnh vợ tôi, lo cho vợ tôi. Cô ấy mang thai đau ốm, không lúc nào tôi rời vợ tôi cả. Tại sao lại nghi ngờ tôi giết người?
Vinh gần như phát điên lên trước những câu hỏi dồn dập, anh bị tạm giữ ở phòng điều tra để lấy khẩu cung. Nếu như Vinh ngồi trên lửa thì Uyên Ngọc không khác gì Vinh. Cô tin anh vô tội, nhưng chỉ có cô tin anh thì có nghĩa

lý gì đâu, phải chứng minh anh là người vô can. Đi gọi cơm vào nhà tạm giam xong, Uyên Ngọc lui thủ đi về. Bây giờ cô sợ đến cả căn nhà của mình, không dám về.

– Ngọc ...

Một bàn tay nắm vai Uyên Ngọc từ phía sau, cô giật bắn người quay lại. Lại là Vũ Hoàng. Uyên Ngọc bức dọc:

– Xin anh đừng làm phiền tôi nữa có được không? Tôi mệt lắm rồi.

Vũ Hoàng thiếu nảo:

– Xin Uyên Ngọc hãy giúp tôi, tôi cần tiền.

– Tại sao tôi phải giúp anh khi anh từng làm hại tôi.

– Tôi cần tiền ra nước ngoài, hãy giúp tôi đi!

Vũ Hoàng sụp xuống ôm chân Uyên Ngọc van lơn:

– Đừng bỏ tôi, Thu Cúc đã bỏ tôi, Thanh Hương cũng bỏ tôi, tôi còn có một mình Uyên Ngọc mà thôi.

Uyên Ngọc thở hắt ra:

– Anh cần bao nhiêu?

– Năm chục triệu.

Uyên Ngọc kêu lên:

– Tôi làm gì có nhiều tiền cho anh đến như vậy? Bây giờ tôi không còn nhiều tiền như ngày trước, anh không thấy quá đáng khi đòi hỏi tôi như vậy sau? Mau buông chân tôi ra.

– Tôi không buông nếu như Uyên Ngọc không hứa đưa cho tôi số tiền đó.

– Anh điên rồi! Một số tiền như vậy mà anh buộc tôi phải đưa cho anh.

Buông tôi ra, buông ra!

– Uyên Ngọc, đừng có la!

– Anh buông tôi ra, tôi sẽ không la.

– Không được! Ngọc sẽ chạy mất, mà tôi thì đang cần tiền!

Mắt Vũ Hoàng trợn to lên trông dữ dằn quá, Uyên Ngọc khiếp đảm hét to lên:

– Buông ra! Có ai cứu tôi!

– Đừng la!

Vũ Hoàng chồm lên, anh đưa hai tay lên chặn cổ Uyên Ngọc.

– Đừng có bắt chước Thu Cúc, tôi đã bảo đừng có la, vậy mà cô ấy cứ hét to lên ra rả.

Hai bàn tay Vũ Hoàng bóp mạnh vào cổ Uyên Ngọc. Uyên Ngọc đã hiểu, chính Vũ Hoàng giết chết Thu Cúc, cô không la nữa, lúc này có nhiều người bao quanh họ.

Uyên Ngọc thều thào:

– Anh buông ra đi, tôi sẽ không la đâu.

Một bóng người lao vào quật Vũ Hoàng. Uyên Ngọc nhào người nhanh ra ngoài, cô nói gần như không ra hơi:

– Hãy bắt hắn, hắn là tên giết người.

Uyên Ngọc dang rộng vòng tay đón Vinh, cô ôm choàng lấy anh thổn thức mà không nói được lời nào. Hiểu cô quá xúc động, Vinh ôm cô vào lòng:

– Không phải sợ nữa đâu em, Vũ Hoàng đã bị bắt. Chính vì vậy mà người ta trả tự do cho anh.

Anh hôn lên gương mặt đầy nước mắt của cô:

– Từ nay anh sẽ luôn bên em và bảo vệ em, không còn bất kỳ mãnh lực nào chia cắt chúng ta nữa.

Anh dịu cô đi, có cả ông bà Thành và Thanh Hương đón họ. Bà Thành bật khóc khi nhìn con trai, có mấy ngày bị tạm giữ mà râu anh mọc tùm lùm.

– Tai nạn qua rồi. Chúc mừng con tự do.

– Cảm ơn ba mẹ.

Thanh Hương đưa tay ra, cô ôm vai anh trai:

– Chúc mừng anh được tự do.

– Cảm ơn em.

Tất cả cùng lên xe về nhà. Bà Thành bắt Vinh đi tắm ngay, anh cười hèn hèn:

– Con tắm và cạo râu ngay mẹ ạ.

Uyên Ngọc mỉm cười:

– Em đi lấy quần áo cho anh.

Uyên Ngọc vừa vào phòng, Vinh đã phóng theo cô, tay anh ôm cô bế bổng lên, một chân đẩy cánh cửa đóng lại:

– Nhớ em quá Ngọc ơi, anh phải hôn em một ngàn cái, con chúng mình năm trăm cái.

Vinh say đắm cọ mặt anh vào mặt Uyên Ngọc, cô phụng phịu:

– Râu anh làm đau em.

– Vậy em ... hôn anh đi.

Vinh cười khanh khách, anh bế cô trong vòng tay, say đắm ngắm cô.

– Anh yêu em!